

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-54-20

Druk nr 484
Warszawa, 7 lipca 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie nieuregulowanym przepisami działu IV do wydawania, cofania lub unieważniania wiz krajowych lub przedłużania okresu ich ważności lub okresu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objętego tymi wizami stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), zwanego dalej „Wspólnotowym Kodeksem Wizowym”, z wyłączeniem art. 9 ust. 2 zdanie drugie.”;

2) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w:

- 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, zwanym dalej „Urzędem”,
- 2) urzędzie wojewódzkim,
- 3) urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
- 4) Komendzie Głównej Straży Granicznej,
- 5) komendzie oddziału Straży Granicznej,
- 6) placówce Straży Granicznej

– obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, Dz. Urz. UE L 258 z 04.10.2011, str. 9, Dz. Urz. UE L 58 z 29.02.2012, str. 3, Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 04.05.2018, str. 39, Dz. Urz. UE L 284 z 12.11.2018, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 188 z 12.07.2019, str. 25).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej oraz ustawę z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1, przez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego.

3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”;

3) w art. 19 w ust. 1 wyrazy „siedzibie Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwanego dalej „Urzędem”,” zastępuje się wyrazami „siedzibie Urzędu”;

4) w art. 25:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Podróżne ubezpieczenie medyczne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, powinno być wystawione przez ubezpieczyciela zapewniającego całodobową usługę centrum alarmowego umożliwiającą zgłoszenie zdarzenia podlegającego odpowiedzialności ubezpieczyciela:

1) mającego siedzibę lub oddział w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079, 1214, 1495 i 1655) w Rzeczypospolitej Polskiej, państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo

- 2) niemającego siedziby lub oddziału w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w Rzeczypospolitej Polskiej, państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, który powinien spełniać dodatkowo następujące warunki:
- a) publikuje wyniki audytu działalności wykonanego przez uznany międzynarodowy podmiot audytowy wskazujące na stabilną pozycję finansową oraz
 - b) co najmniej w okresach półrocznych publikuje dane na temat sumy zebranych składek oraz wielkości wypłat w danym rodzaju ubezpieczeń.”,
- b) uchyla się ust. 2,
- c) w ust. 4 skreśla się wyrazy „lub ust. 2”,
- d) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
- „6. Minister właściwy do spraw zagranicznych publikuje i aktualizuje na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra informację o ubezpieczycielach i oferowanych przez nich ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a i ust. 1b.”;
- 5) w art. 28 w ust. 1 w pkt 2 skreśla się wyrazy „albo art. 25 ust. 2”;
- 6) w art. 53 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Obowiązek potwierdzenia możliwości pokrycia kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, także gdy zapraszający wykaże, że cudzoziemiec ma bilet powrotny do państwa pochodzenia lub zamieszkania.”;
- 7) w art. 54 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
- „11) informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008.”;
- 8) w art. 59 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Okres ważności wizy krajowej nie przekracza 1 roku.”;
- 9) w art. 60 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
- „6. Minister właściwy do spraw zagranicznych informuje Szefa Urzędu o:

- 1) zawarciu porozumień o reprezentacji wizowej lub o ich wygaśnięciu najpóźniej 20 dni przed ich wejściem w życie lub wygaśnięciem;
 - 2) wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu przewidzianego w art. 22 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego nie później niż 25 dni przed rozpoczęciem jego stosowania.”;
- 10) w art. 65 w ust. 1:
- a) w pkt 4 skreśla się wyrazy „lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2,”;
 - b) uchyla się pkt 6;
- 11) w art. 66 uchyla się ust. 6 i 7;
- 12) art. 69 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Konsul rozpatrujący wniosek o wydanie wizy Schengen zwraca się do Szefa Urzędu o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi wizy Schengen, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret ii lub vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w przypadku gdy wniosek o wydanie wizy Schengen złożył obywatel państwa trzeciego, w stosunku do którego istnieje wymóg zasięgnięcia opinii polskich organów przy rozpatrywaniu tego wniosku.”;
- 13) po art. 74 dodaje się art. 74a w brzmieniu:
- „Art. 74a. 1. Wizę krajową wydaje się albo odmawia się jej wydania w terminie 15 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, chyba że wniosek został uznany za niedopuszczalny.
2. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy konsul zwraca się do Szefa Urzędu o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi wizy krajowej, o których mowa w art. 65 ust. 1 pkt 5 lub 8, termin, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużony do 60 dni.
3. Termin, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do wydania wizy krajowej, o której mowa w art. 60 ust. 1 pkt 18a i 21.”;
- 14) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Decyzję o odmowie wydania wizy krajowej wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera:
- 1) oznaczenie konsula;
 - 2) oznaczenie strony;
 - 3) rozstrzygnięcie;

- 4) podstawę prawną odmowy;
 - 5) określenie powodów odmowy;
 - 6) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula;
 - 7) miejsce i datę wydania;
 - 8) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
 - 9) okrągłą pieczęć urzędową.”;
- 15) w art. 76:
- a) w ust. 3 wyrazy „7 dni” zastępuje się wyrazami „14 dni”,
 - b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera:

 - 1) oznaczenie konsula;
 - 2) oznaczenie strony;
 - 3) rozstrzygnięcie;
 - 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
 - 5) podstawę prawną ponownej odmowy;
 - 6) miejsce i datę wydania;
 - 7) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
 - 8) okrągłą pieczęć urzędową.

5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo:

 - 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy;
 - 2) pouczenie o dopuszczalności i trybie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.”;
- 16) w art. 77:
- a) w ust. 1 w pkt 1:
 - w lit. c tiret czwarte otrzymuje brzmienie:

- „– nazwę państwa, które go wystawiło,”
- lit. e i f otrzymują brzmienie:
 - „e) nazwisko, imię, adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej oraz obywatelstwo osoby sprawującej władzę rodzicielską nad cudzoziemcem lub opiekuna prawnego cudzoziemca – w przypadku osoby małoletniej,
 - f) nazwę i adres siedziby szkoły albo jednostki prowadzącej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie albo kształcenie w szkole doktorskiej – w przypadku cudzoziemców będących uczniami albo studentami lub doktorantami,”
- po lit. f dodaje się lit. fa w brzmieniu:
 - „fa) informację o kierunku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku szkoły doktorskiej – informację o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, oraz informację o semestrze lub roku – w przypadku cudzoziemców będących studentami lub doktorantami,”
- po lit. s dodaje się lit. sa w brzmieniu:
 - „sa) informacje o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę,”
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
 - „1a. W przypadku cudzoziemca będącego:
 - 1) osobą małoletnią – wniosek o wydanie wizy krajowej składają rodzice lub ustanowieni przez sąd lub inny właściwy organ opiekunowie albo jedno z rodziców, jeżeli władza rodzicielska przysługuje wyłącznie temu rodzicowi, lub ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ opiekun;
 - 2) osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie – wniosek o wydanie wizy krajowej składa opiekun ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ;
 - 3) osobą małoletnią bez opieki – wniosek o wydanie wizy krajowej składa kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ.”
- c) uchyla się ust. 2,
- d) w ust. 3 i 4 skreśla się wyrazy „lub ust. 2”;

17) w art. 80 w ust. 1:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, liczbę fotografii dołączanych do wniosku i szczegółowe wymogi techniczne dotyczące tych fotografii;”;

b) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4;”;

18) w art. 85 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku o przedłużenie wizy Schengen lub wizy krajowej stosuje się przepisy art. 77 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 4, z tym że do wymogu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c, stosuje się przepis art. 25 ust. 4.”;

19) w art. 93 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera:

- 1) oznaczenie konsula;
- 2) oznaczenie strony;
- 3) rozstrzygnięcie;
- 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
- 5) numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
- 6) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 7) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 8) miejsce i datę wydania decyzji;
- 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
- 10) okrągłą pieczęć urzędową.

5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo:

- 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen;

- 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.”;
- 20) w art. 94 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Decyzję o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera:
- 1) oznaczenie organu;
 - 2) oznaczenie strony;
 - 3) rozstrzygnięcie;
 - 4) numer i datę wydania wizy krajowej, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
 - 5) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej;
 - 6) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej;
 - 7) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula lub odwołaniu do Komendanta Głównego Straży Granicznej;
 - 8) miejsce i datę wydania decyzji;
 - 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska lub pieczęć imienną i podpis komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, lub działającego z jego upoważnienia funkcjonariusza lub pracownika;
 - 10) okrągłą pieczęć urzędową organu.”;
- 21) w art. 97 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 brzmieniu:
- „3) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 322) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w:

 - 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców,
 - 2) Komendzie Głównej Straży Granicznej,
 - 3) komendzie oddziału Straży Granicznej,
 - 4) placówce Straży Granicznej

– obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw, o których mowa w rozdziale 5

w dziale II, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1, przez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego.

3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”;

2) w art. 89r:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Członkiem Rady może być osoba posiadająca obywatelstwo polskie, która nie została skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub za przestępstwo skarbowe, oraz korzystająca z pełni praw publicznych.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przed powołaniem członka Rady Prezes Rady Ministrów zasięga o nim informacji z Krajowego Rejestru Karnego.”;

3) w art. 89t w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) skazania go prawomocnym wyrokiem orzeczoną za umyślne przestępstwo lub za przestępstwo skarbowe;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii

Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w:

- 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców,
- 2) urzędzie wojewódzkim,
- 3) urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
- 4) Komendzie Głównej Straży Granicznej,
- 5) komendzie oddziału Straży Granicznej,
- 6) placówce Straży Granicznej

– obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1, przez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego.

3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000, z późn. zm.³⁾) w załączniku do ustawy w części III wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 6:

- a) w pkt 1 w kolumnie „Stawka” wyrazy „35 euro” zastępuje się wyrazami „40 euro”,
- b) w pkt 2 w kolumnie „Stawka” wyrazy „60 euro” zastępuje się wyrazami „80 euro”,
- c) w kolumnie „Zwolnienia” pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:
 - „4) wiza dla uczniów szkół, studentów, uczestników studiów podyplomowych, doktorantów oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy podróżują w celu nauki, studiowania, kształcenia się lub szkolenia
 - 5) wiza dla naukowców przybywających w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych”;

2) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

6a. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej w przypadku wydania przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm. ⁴⁾)	równowartość 120 lub 160 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizy	wiza dla cudzoziemca w wieku poniżej 12 lat
---	--	---

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1495, 1556, 1751 i 2294 oraz z 2020 r. poz. 424, 471 i 1086.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 258 z 04.10.2011, str. 9, Dz. Urz. UE L 58 z 29.02.2012, str. 3, Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 04.05.2018, str. 39, Dz. Urz. UE L 284 z 12.11.2018, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 188 z 12.07.2019, str. 25.

	6b. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej w przypadku wydania przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 8 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)	równowartość 60 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizy	wiza dla cudzoziemca w wieku poniżej 12 lat
--	--	---	---

- 3) w ust. 7 w kolumnie „Zwolnienia” skreśla się wyrazy „(Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.)”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 769) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 oraz z 2012 r. poz. 589)” zastępuje się wyrazami „art. 337 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35)”;
- 2) w art. 7 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach” zastępuje się wyrazami „art. 337 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.

Art. 6. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 7. 1. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) pracodawcy, o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, art. 11a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2 oraz art. 8a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, zasięgają informacji z Krajowego Rejestru Karnego o pracownikach zatrudnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pozostających w dniu jej wejścia w życie na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa odpowiednio w art. 15a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, art. 11a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2 oraz art. 8a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, w zakresie niezbędnym do zajmowania przez nich takiego stanowiska;
- 2) Prezes Rady Ministrów zasięga informacji z Krajowego Rejestru Karnego o członkach Rady do Spraw Uchodźców powołanych przed dniem wejściem w życie niniejszej ustawy i pozostających członkami tej Rady w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W przypadku uzyskania przez pracodawcę w trybie określonym w ust. 1 pkt 1 informacji o skazaniu pracownika niebędącego członkiem korpusu służby cywilnej prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, pracownik ten zostaje przeniesiony na inne stanowisko pracy lub jego stosunek pracy ulega rozwiązaniu nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od dnia uzyskania przez pracodawcę w trybie określonym w ust. 1 informacji o skazaniu tego pracownika prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Art. 8. Ilekroć w ustawie zmienianej w art. 1 jest mowa o szkole doktorskiej, należy przez to rozumieć, do dnia 31 grudnia 2023 r., również studia doktoranckie, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 9. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 80 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 80 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2201 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 650, 730, 912, 1000, 1115 i 1693.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu:

- 1) dostosowanie polskiego porządku prawnego do wprowadzonych *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)*, zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/1155”, zmian do *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)* (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „kodeksem wizowym”, oraz wprowadzenie zmian towarzyszących w postępowaniach dotyczących wydawania, cofania i unieważniania wiz krajowych, pozostających w zakresie regulacji prawa krajowego;
- 2) wprowadzenie środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, zwanymi dalej „Stanami Zjednoczonymi”;
- 3) wprowadzenie zmian w zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie takiej wizy.

Projekt zawiera również drobne propozycje zmian o charakterze legislacyjnym.

Konieczne zmiany w związku z nowelizacją kodeksu wizowego

Dostosowanie polskiego porządku prawnego do przepisów zmienionego kodeksu wizowego wymaga następujących zmian w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35), zwanej dalej „ustawą o cudzoziemcach”:

- w dziale I – Przepisy ogólne – w art. 5 ust. 2 ustanawiającym zasadę posiłkowego stosowania przepisów kodeksu wizowego do postępowań w sprawie wydania, cofnięcia, unieważnienia oraz przedłużenia wiz krajowych zaproponowano wyłączenie stosowania przepisów art. 9 ust. 2 zdanie drugie kodeksu wizowego

w postępowaniach o wydanie wizy krajowej,

- w dziale III – Przekraczanie granicy w rozdziale 3 – Zaproszenia – wprowadzono rozwiązania pozwalające na zamieszczanie w zaproszeniu informacji wymaganych na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 60, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 767/2008”,
- w dziale IV – Wizy, w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – nałożono na ministra właściwego do spraw zagranicznych nowe obowiązki informacyjne związane ze stosowaniem art. 8 ust. 7, art. 22 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 kodeksu wizowego. Zmiany wymagają również przepisy art. 69 ust. 1 dotyczące konsultacji wizowych. Zaproponowano także wprowadzenie terminów wydania wizy krajowej przez konsula, z możliwością ich wydłużenia, oraz sposobu składania wniosku o wydanie wizy krajowej. Zrezygnowano z podstawy odmowy wydania wizy związanej z posiadaniem przez cudzoziemca dokumentu podróży, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach. W art. 76 ust. 4 i 5 doprecyzowano, iż decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku będzie wydawana na formularzu, którego wzór zostanie określony w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych. W przepisach tych określone zostały składniki takiej decyzji wydawanej na formularzu, z częściowym ich rozróżnieniem w zależności do tego, czy odmowa dotyczy wydania wizy krajowej czy wizy Schengen. Podobnie, w art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach określa się po raz pierwszy na poziomie ustawowym składniki decyzji o odmowie wydania wizy krajowej, wydawanej przez konsula na urzędowym formularzu, którego wzór już w dzisiejszym stanie prawnym jest określany w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Zmianie ulegną również przepisy określające zawartość formularza wniosku o wydanie wizy krajowej.

- w dziale IV – Wizy, w rozdziale 3 – Cofanie i unieważnianie wiz – zmianie ulegnie art. 93 przez dodanie regulacji prawnej określającej, że decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku będzie wydawana na formularzu. W samym art. 93 w ust. 4 i 5 zostaną określone składniki takiej decyzji. Przepis dokona ich częściowego rozróżnienia w zależności od tego, czy cofnięcie lub unieważnienie dotyczyć będzie wizy krajowej czy wizy Schengen. Podobnie jak w przypadku decyzji utrzymującej w mocy decyzję o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej, decyzja będzie wydawana na formularzu, który zostanie określony w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. W art. 94 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który w obecnym brzmieniu ustanawia zasadę wydawania decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej na formularzu, zostaną określone składniki takiej decyzji wydawanej przez konsula lub przez komendanta placówki Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej. Z uwagi na zmianę wysokości opłat za wydanie wizy Schengen określonych w art. 16 kodeksu wizowego oraz możliwość modyfikacji tych opłat na podstawie decyzji wykonawczych Rady zgodnie z art. 25a ust. 5 lit. b albo ust. 8 lit. a kodeksu wizowego, konieczna jest zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000, z późn. zm.) w zakresie jej załącznika.

Konieczne zmiany w związku z wymogiem braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu, od spełnienia którego uzależniona jest możliwość wykonywania obowiązków jako tzw. „urzędnik imigracyjny”

W dniu 29 sierpnia 2019 r. Ambasada Stanów Zjednoczonych notą dyplomatyczną przekazała szczegółowy plan działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program). Dokument ten podzielony był na cele, które w ocenie Departamentu Bezpieczeństwa Krajowego Stanów Zjednoczonych (U.S. Homeland Security Departament) mają poprawić bezpieczeństwo granic Polski oraz proces identyfikacji tożsamości. Celem nr 5 w tym dokumencie jest osiągnięcie stanu, w którym wszyscy urzędnicy imigracyjni („all immigration officials”) bez względu na poziom dostępu do informacji niejawnych,

względnie informacji wrażliwych („regardless of clearance level”) będą sprawdzani pod względem dotychczasowej karalności („screen (...) for a criminal history”). Strona amerykańska oczekuje dokonywania sprawdzeń karalności w odniesieniu do czynów zabronionych, które odpowiadałyby przestępstwu umyślnym i umyślnym przestępstwom skarbowym. Ustanowiony został termin 45-dniowy na przedstawienie planu wykonania tego celu i termin 180-dniowy (6 miesięcy) na jego wykonanie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że proponowane regulacje w tym zakresie mają służyć zapewnieniu bezpieczeństwa granic, zwłaszcza w aspekcie procesu identyfikacji cudzoziemców. Z uwagi na znaczenie, z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, zadań w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej wykonywanych przez pracowników administracji rządowej, wydzielenie z ogółu pracowników szczególnej grupy osób dających, pod pewnym względem, tj. przez potwierdzony urzędowo brak uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe, rękojmiej rzetelności i uczciwości, przyczyni się do wzmocnienia bezpieczeństwa granic, w tym procesu identyfikacji cudzoziemców. W aktualnym polskim systemie migracyjnym nie przewidziano jednej wyspecjalizowanej służby – tzw. „urzędników imigracyjnych”, której zadania obejmowałyby wszystkie zagadnienia związane z obsługą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej. Zadania te rozproszone są między różnymi organami administracji rządowej (centralnej i terenowej), które nie znajdują się w jednej spójnej strukturze administracyjnej (służbie, formacji) ani nie pozostają każdorazowo w stosunku do siebie w relacji nadrzędności ustrojowej. W ocenie projektodawcy zasadne jest, aby przy identyfikacji tych organów posłużyć się kryterium kompetencji polegających na władczym rozstrzyganiu spraw administracyjnych cudzoziemców przez kształtowanie ich sfery praw i obowiązków w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu z tego terytorium, w tym również udzielania i pozbawiania poszczególnych form ochrony międzynarodowej. Dodatkowo, powinien być to organ administracji publicznej, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którego kompetencjach leży załatwianie spraw cudzoziemców na samym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organami, które

w obecnym stanie prawnym posiadają i realizują tego rodzaju kompetencje, są: minister właściwy do spraw wewnętrznych (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, wojewodowie, Komendant Główny Straży Granicznej, komendanci oddziałów Straży Granicznej, komendanci placówek Straży Granicznej oraz Rada do Spraw Uchodźców.

Identyfikacja pojęcia „urzędnik imigracyjny” musi zatem nastąpić, po pierwsze, przez zatrudnienie lub służbę w urzędzie obsługującym jeden z ww. organów, względnie piastowanie funkcji organu, z którą łączy się osobiste dokonywanie czynności w prowadzonych przez niego postępowaniach. Po drugie, identyfikacja tego pojęcia powinna następować przez merytoryczny związek zadań wykonywanych przez pracownika lub funkcjonariusza z wykonywaniem władztwa publicznego przez organ w obszarze migracji. Nie powinni to być zatem wszyscy pracownicy lub funkcjonariusze realizujący zadania w jakikolwiek sposób odnoszące się do cudzoziemców. Zgodnie z przyjętą koncepcją tzw. „urzędnikiem imigracyjnym” jest osoba związana stosunkiem pracy lub służby z urzędem (komendą, placówką), który to urząd obsługuje organ administracji publicznej, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którego kompetencjach leży załatwianie spraw cudzoziemców przez kształtowanie ich sfery praw i obowiązków w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu z tego terytorium, w tym również udzielania i pozbawiania poszczególnych form ochrony międzynarodowej, zaś obowiązki służbowe tej osoby mają charakter merytoryczny i ściśle związany z realizacją tych kompetencji. Koncepcja ta zakłada, że tzw. „urzędnik imigracyjny” zajmuje się wyłącznie zagadnieniami związanymi *stricto* z tym, czy dany cudzoziemiec może przebywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z perspektywy tego terytorium, nie zaś zagadnieniami powiązanymi, np. dostępem cudzoziemców do rynku pracy, prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd też za „urzędników imigracyjnych” nie uznano w świetle tej koncepcji chociażby pracowników powiatowych urzędów pracy realizujących z upoważnienia starosty zadania związane z wydawaniem zezwoleń na pracę sezonową oraz rejestrowaniem oświadczeń o powierzeniu cudzoziemcowi wykonywania pracy, a także dokonujących sprawdzenia sytuacji na lokalnym rynku pracy dla potrzeb wydania tzw. informacji starosty, pracowników urzędów wojewódzkich zajmujących się prowadzeniem postępowań w sprawach związanych z zezwoleniami na pracę, pracowników urzędu

obsługującego ministra właściwego do spraw pracy (będącego organem wyższego stopnia w stosunku do starostów i wojewodów w tych sprawach), czy konsułów (w świetle koncepcji zakładającej siedzibę organu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej).

Z tego punktu widzenia na podstawie obecnie obowiązującego polskiego porządku prawnego tzw. „urzędnikiem imigracyjnym” byłby:

- 1) pracownik lub funkcjonariusz zatrudniony lub pełniący służbę w urzędzie obsługującym jeden z wyżej wymienionych organów administracji publicznej, do którego obowiązków należy dokonywanie czynności o charakterze merytorycznym, załatwienie sprawy w oparciu o upoważnienie wydane na podstawie art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695), dokonywanie czynności dowodowych, dokonywanie innych czynności postępowania, sporządzanie projektów rozstrzygnięć, lecz z wyłączeniem zadań sprowadzających się do obsługi kancelaryjnej, w postępowaniach w sprawach, których przedmiotem jest wyznaczenie zakresu uprawnień lub obowiązków cudzoziemca w odniesieniu do jego wjazdu, pobytu, wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem udzielania i pozbawiania form ochrony międzynarodowej. Będą to zatem sprawy uregulowane w:
 - ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
 - ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293), zwanej dalej „ustawą o wjeździe obywateli UE”;
 - ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666, z późn. zm.);
- 2) członek Rady do Spraw Uchodźców – jako jeden z piastunów organu wieloosobowego, który nie posiada własnego urzędu, który by go obsługiwał (jego obsługę administracyjną i kancelaryjną zapewnia zgodnie z art. 89zb ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Kancelaria Prezesa Rady Ministrów), a zatem realizujący swoje kompetencje tylko przez piastunów, a nie przez pracowników podległego

urzędu.

Przepisy prawa powszechnie obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej ustanawiają dla ww. osób różne wymogi w zakresie braku uprzedniej karalności jako wymogi zdolności do podjęcia zatrudnienia, przyjęcia do służby czy powołania na stanowisko. W odniesieniu do członków korpusu służby cywilnej, czyli pracowników zajmujących stanowiska urzędnicze w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji (urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych), Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, urzędach wojewódzkich, Komendzie Głównej Straży Granicznej i urzędach terenowych organów Straży Granicznej, art. 4 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 265 i 285) ustanawia ogólny wymóg zatrudnienia w służbie cywilnej polegający na braku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz wymóg korzystania z pełni praw publicznych. W odniesieniu do pracowników zatrudnionych w urzędach obsługujących ww. organy administracji publicznej, lecz na stanowiskach innych niż w korpusie służby cywilnej (do których nie mają zastosowania przepisy ustawy o służbie cywilnej) zastosowanie będą miały przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 537). Należy zauważyć, że art. 3 pkt 2 ww. ustawy ustanawia tylko wymóg korzystania z pełni praw publicznych jako ogólny wymóg zdolności do bycia urzędnikiem państwowym. Przepisy te nie ustanawiają żadnych wymogów związanych z brakiem uprzedniej karalności. W odniesieniu do członków Rady do Spraw Uchodźców art. 89r ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ustanawia ogólny wymóg składający się na zdolność do bycia członkiem tego organu wieloosobowego w postaci braku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe oraz wymóg korzystania z pełni praw publicznych. W odniesieniu zaś do funkcjonariuszy Straży Granicznej art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305) ustanawia ogólny wymóg zdolności do pełnienia służby w Straży Granicznej w postaci braku uprzedniej karalności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe oraz korzystania z pełni praw publicznych. Wymóg ten ze wszystkich wymienionych dotąd grup pracowników i funkcjonariuszy jest najszerszy, albowiem obejmuje brak karalności za wszystkie przestępstwa i przestępstwa skarbowe, bez ograniczenia związanego z umyślnością

bądź sposobem ich ścigania. Należy również zauważyć, że w przypadku funkcjonariuszy Straży Granicznej przyjęcie do służby poprzedza m.in. przeprowadzenie postępowania sprawdzającego określonego w przepisach o ochronie informacji niejawnych (art. 31 ust. 1a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej), które zawiera w sobie m.in. badanie dotychczasowej karalności. W przypadku osób zatrudnianych na stanowiskach w korpusie służby cywilnej wymóg związany z brakiem dotychczasowej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe oraz korzystania z pełni praw publicznych badany jest przez żądanie przedłożenia oświadczeń przez kandydata do zatrudnienia zgodnie z art. 22¹ § 5 zdanie 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, z późn. zm.).

Przepisy prawa powszechnie obowiązującego pozwalają pracodawcy uzyskać z Krajowego Rejestru Karnego informacje dotyczące karalności w zakresie niezbędnym do zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej – zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1158). Zwracanie się o informacje o karalności w przypadku zatrudniania członka korpusu służby cywilnej nie stanowi systemowego standardu, a pracodawca nie jest zwolniony z obowiązku poniesienia opłaty za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego informacji o osobie (*a contrario* art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym).

Mając powyższe na uwadze, należy zatem stwierdzić, iż w przypadku zidentyfikowanej wyżej grupy tzw. „urzędników imigracyjnych” innych niż funkcjonariusze Straży Granicznej obecny stan prawny nie umożliwia pełnej realizacji celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż pracownicy zatrudnieni w ww. urzędach na stanowiskach nie znajdujących się w korpusie służby cywilnej nie muszą obecnie przy zatrudnieniu spełniać wymogu związanego z brakiem uprzedniej karalności. Po drugie, w przypadku pracowników zajmujących stanowiska w korpusie służby cywilnej istnieje, co prawda, wymóg związany z brakiem uprzedniej karalności za przestępstwa

umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe, lecz brak jest systemowego rozwiązania, które polegałoby na uprzednim każdorazowym sprawdzaniu kandydatów na pracowników bądź już zatrudnionych pracowników pod kątem uprzedniej karalności za tego rodzaju czyny. Urzędy mogą w oparciu o ogólne rozwiązania prawne właściwe dla pracodawców (art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym) wystąpić z zapytaniem o osobie do Krajowego Rejestru Karnego, ale jest to działanie fakultatywne i wiąże się każdorazowo z poniesieniem opłaty. W praktyce ustalenie braku uprzedniej karalności następuje w oparciu o przyjęcie oświadczenia od kandydata do zatrudnienia. Po trzecie wreszcie, wymóg braku uprzedniej karalności w przypadku zdolności do bycia członkiem Rady do Spraw Uchodźców ograniczony jest w zakresie przestępstw umyślnych do tych ściganych z oskarżenia publicznego.

W konsekwencji, aby zrealizować cel postawiony w planie szczegółowym przygotowań, przedstawionym przez stronę amerykańską, konieczne jest dokonanie zmian obecnego stanu prawnego w następujących obszarach:

W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, konieczne jest wprowadzenie szczególnej regulacji ustanawiającej wspólny standard dla pracowników zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w urzędach wojewódzkich, w Komendzie Głównej Straży Granicznej, w urzędach terenowych organów Straży Granicznej (z wyłączeniem komendantów dywizjonów Straży Granicznej, którzy nie realizują zadań dotyczących spraw uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych (który to organ prowadzi postępowania w sprawach zobowiązań do powrotu na podstawie art. 329a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) na stanowiskach, w zakres obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, w postaci wymogu braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu zdolności do bycia zatrudnionym lub wymogu powierzenia obowiązków na takim stanowisku dla pracownika już zatrudnionego na innym stanowisku. Jednocześnie, w związku z tym wymogiem celowe jest, aby powierzenie ww. obowiązków następowało po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Sprawdzenie to powinno każdorazowo odbywać się przez stosowne wystąpienie do Krajowego Rejestru Karnego z zapytaniem o udzielenie informacji

o danej osobie.

W przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej konieczne jest wprowadzenie analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań pozwalających na zatrudnianie w charakterze tzw. „urzędników migracyjnych” osób niekaranych za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe oraz uprzednie sprawdzanie kandydatów do pracy w Krajowym Rejestrze Karnym. Zasady te dotyczyłyby również pracowników już zatrudnionych w przypadku zamiaru powierzenia im obowiązków na stanowisku tzw. „urzędnika migracyjnego”. Dodatkowo wprowadzenie wyższego standardu powołania członków Rady do Spraw Uchodźców obejmującego wymóg braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne (bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstwa – obecnie są to tylko przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego) oraz ustanowienie w przypadku członków Rady do Spraw Uchodźców również analogicznego standardu w zakresie podstaw odwołania w odniesieniu do dotychczasowej karalności (za przestępstwa umyślne bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstw).

Wprowadzenie analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań dotyczących niekaralności tzw. „urzędników migracyjnych” jest również celowe w ustawie o wjeździe obywateli UE.

Nie ma potrzeby wprowadzania zmian w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym. Należy zauważyć, że obowiązujący art. 6 ust. 1 pkt 10 tej ustawy daje wszystkim pracodawcom prawo do uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie niezbędnym dla zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym za wydanie z rejestru informacji o osobie pobiera się opłatę stanowiącą dochód budżetu państwa. W odniesieniu do pracodawców opłata ta dotyczy każdego z nich, bez względu, czy jest to pracodawca prywatny czy urząd państwowy oraz bez względu na rodzaj prowadzonej działalności, wykonywanych zadań czy charakter obowiązków wykonywanych przez danego pracownika. Ustawa nie przewiduje w odniesieniu do pracodawców żadnych zwolnień z tej opłaty.

W odniesieniu zaś do obowiązku sprawdzania niekaralności za przestępstwa umyślne lub przestępstwa skarbowe członków Rady do Spraw Uchodźców przed ich powołaniem należy wskazać, że Prezes Rady Ministrów występując do Krajowego Rejestru Karnego przed powołaniem członków Rady do Spraw Uchodźców, działałby na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w Rejestrze przysługuje organom administracji rządowej, organom samorządu terytorialnego oraz innym organom wykonującym zadania publiczne, w przypadkach kiedy jest to uzasadnione potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie). W związku z tym, że weryfikowanie spełnienia przez członków Rady do Spraw Uchodźców wymogu niekaralności mieści się w ramach wykonywania zadania publicznego w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, w odniesieniu do członków Rady do Spraw Uchodźców zastosowanie będzie miało zwolnienie z opłaty za udzielenie informacji z Rejestru na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.

Podkreślenia wymaga to, że proponowane regulacje dotyczące braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu, od spełnienia którego uzależniona jest możliwość zatrudnienia na stanowisku tzw. „urzędnika imigracyjnego”, będą stosowane nie tylko do osób nowo zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w urzędach wojewódzkich, w Komendzie Głównej Straży Granicznej, w urzędach terenowych organów Straży Granicznej oraz w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ale również do pracowników tych urzędów, którzy zdecydują się na zmianę dotychczasowego stanowiska i zatrudnienie na stanowisku tzw. „urzędnika imigracyjnego”, np. w razie zmiany warunków pracy.

Konieczne zmiany w zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego

W wyniku analizy spraw związanych z wydawaniem wiz krajowych w celu podjęcia zatrudnienia w Rzeczypospolitej Polskiej oraz warunków świadczenia pracy przez pochodzących z zagranicy pracowników zidentyfikowano problem związany z kwestią posiadania przez tychże cudzoziemców adekwatnych podróжных ubezpieczeń medycznych.

Jednym z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i samego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej (a zatem wizy długoterminowej wydanej przez organ polski), jest posiadanie przez cudzoziemca podróznego ubezpieczenia medycznego (o ile nie posiada on ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu polskich przepisów) (odpowiednio art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c oraz art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach). Ubezpieczenie to powinno spełniać kryteria analogiczne do tych, jakie mają zastosowanie w odniesieniu do wiz Schengen, tj.: minimalna kwota ubezpieczenia powinna wynosić 30 000 euro, polisa powinna obowiązywać przez okres planowanego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i pokrywać wszelkie wydatki, które mogą wynikać podczas pobytu na tym terytorium w związku z koniecznością podróży powrotnej z powodów medycznych, potrzebą pilnej pomocy medycznej, nagłym leczeniem szpitalnym lub ze śmiercią, a ubezpieczyciel powinien zobowiązywać się do pokrycia kosztów udzielonych ubezpieczonemu świadczeń zdrowotnych bezpośrednio na rzecz podmiotu udzielającego takich świadczeń, na podstawie wystawionego przez ten podmiot rachunku. Zidentyfikowano jednak takie zjawisko, że towarzystwa ubezpieczeniowe nie oferują takiego poziomu opieki ubezpieczeniowej na wypadek choroby, jaka jest określona w dokumencie polisy (obiektywne trudności wynikają np. z braku możliwości skontaktowania się z ubezpieczycielem czy odzyskania kwoty opłaconych świadczeń medycznych w Polsce), przez co ich polisy okazują się nierzetelne. Taki stan rzeczy jest niekorzystny dla samych cudzoziemców wykonujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale przede wszystkim odbija się negatywnie, głównie w aspekcie finansowym, na polskim systemie opieki zdrowotnej.

W związku z powyższym, proponuje się, aby poza istniejącymi już przepisami stanowiącymi o wymogach odnoszących się do polis ubezpieczeniowych, wprowadzić dodatkowe odnoszące się do ubezpieczycieli, na mocy których polisa powinna być wystawiona przez ubezpieczyciela będącego przedsiębiorcą działającym w obszarze wspólnego rynku (w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej), co wpłynęłoby na poziom i wiarygodność usług gwarantowanych cudzoziemcom pracującym w Polsce. W przypadku natomiast usługodawców (ubezpieczycieli) z państw trzecich, proponuje się wprowadzić dodatkowy wymóg zastrzegający, że

podmiot ten publikuje wyniki audytu działalności, wykonanego przez uznany międzynarodowy podmiot audytowy, wskazujące na stabilną pozycję finansową. Ponadto ubezpieczyciel powinien zapewniać całodobową usługę centrum alarmowego umożliwiającą zgłoszenie zdarzenia podlegającego odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Drugim aspektem tego zagadnienia jest kwestia związana z okresem, na jaki powinna obowiązywać polisa podróznego ubezpieczenia medycznego. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, cudzoziemiec wjeżdżający do Polski na podstawie wizy w celu wykonywania pracy, niepodlegający jeszcze ubezpieczeniu zdrowotnemu przedstawia (ubiegając się o wizę) podrózne ubezpieczenie medyczne ważne do dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego. W praktyce określenie „dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego” jest bardzo trudne, gdyż konsulowie nie posiadają wiedzy, kiedy i czy cudzoziemiec podejmie zatrudnienie i zostanie zgłoszony do ubezpieczenia. Co więcej, w praktyce może wykonywać pracę na podstawie umowy o dzieło, a co za tym idzie, nie zostać objęty stosownym ubezpieczeniem zdrowotnym. Proponuje się zatem wprowadzenie zasady, zgodnie z którą osoba ubiegająca się o wizę krajową będzie zobligowana przedstawić podrózne ubezpieczenie medyczne na cały okres swojego pobytu, o ile nie jest w stanie przedstawić ubezpieczenia zdrowotnego. Takie rozwiązanie, aktualnie mające zastosowanie względem cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizy krajowej w innych celach, precyzyjnie nakreśliłoby sytuację osób ubiegających się o wizę, uwzględniłoby zarówno ich interesy, ale też doprowadziło do mniejszego obciążenia polskiego systemu opieki zdrowotnej. Takie samo rozwiązanie dotyczyłoby warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określonych w art. 25 ustawy o cudzoziemcach. Dlatego też projektodawca proponuje uchylenie art. 25 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, jak również uchylenie powiązanego z nim art. 77 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, oraz odpowiednie zmiany brzmienia innych przepisów tej ustawy, które do tych przepisów się odwołują.

Jednocześnie celem zapewnienia większego bezpieczeństwa obrotu prawnego proponuje się, aby minister właściwy do spraw zagranicznych na stronie internetowej urzędu obsługującego ten organ publikował informację o ubezpieczycielach, którzy spełniają warunki określone w projektowanym w art. 25 ust. 1b ustawy o cudzoziemcach oraz oferowanych przez tych ubezpieczycieli ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach.

Zmiana w ustawie z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Zmiana ta ma na celu zastąpienie w art. 6 ust. 1 pkt 2 i w art. 7 ust. 1 pkt 2 nieaktualnych odesłań do przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach odesłaniami do odpowiednich przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

2. Przedstawienie rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana, oraz wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Art. 1 projektu ustawy dokonuje zmian w ustawie o cudzoziemcach.

W art. 5 ustawy o cudzoziemcach proponuje się nadać nowe brzmienie ust. 2. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem tego przepisu w zakresie nieuregulowanym ustawą o cudzoziemcach do postępowań w sprawie wydania, cofnięcia, unieważnienia oraz przedłużenia wiz krajowych stosuje się posiłkowo kodeks wizowy. W projekcie proponuje się wyłączyć ze stosowania w ww. postępowaniach art. 9 ust. 2 zdanie drugie kodeksu wizowego, określający maksymalny dwutygodniowy okres, w jakim powinno odbyć się umówione spotkanie w celu złożenia wniosku przez osobę ubiegającą się o wizę. Należy zauważyć, że w 2011 r. wprowadzono w polskich urzędach konsularnych za granicą rozwiązania organizacyjne nakładające na cudzoziemców ubiegających się o wizę obowiązek uprzedniego umówienia terminu składania wniosku wizowego za pośrednictwem elektronicznego systemu rejestracji wizyt. Stworzona w tym celu aplikacja (e-konsulat.gov.pl) umożliwia umawianie wizyt w celu złożenia wniosków zarówno o wizy krajowe, jak i o wizy Schengen. System umawiania wizyt za pośrednictwem tej aplikacji lub innych form rejestracji wprowadzanych pomocniczo przez poszczególne urzędy konsularne powinien być zachowany w odniesieniu do obu kategorii wiz z uwagi na swą porządkującą funkcję. Tym bardziej, że polskie urzędy konsularne stoją przed stale rosnącymi wyzwaniami w zakresie obsługi ruchu osobowego. Liczba wydawanych wiz przez polskie urzędy konsularne przekracza 1,5 mln, spośród których ponad 1 mln stanowią wizy krajowe. Wśród wiz krajowych dominują wizy wydawane w celu wykonywania pracy – 80% ogółu. Struktura i liczba składanych wniosków wizowych oraz skala wzrostu liczby wydawanych zezwoleń na pracę oraz rejestrowanych oświadczeń o powierzeniu pracy cudzoziemcom sprawiają,

że w wielu wypadkach obecnie niemożliwym jest utrzymanie 2-tygodniowego okresu między datą umówienia spotkania w celu złożenia wniosku wizowego a datą samego złożenia wniosku. Zmiana przepisów kodeksu wizowego pozwalająca na złożenie wniosku już na 6 miesięcy przed datą planowanej podróży powinna złagodzić konsekwencje wzrostu zapotrzebowania na rozpatrywanie większej liczby wniosków wizowych w polskich urzędach konsularnych. Tym niemniej, w przypadku zasad umawiania spotkań na złożenie wniosków o wizy krajowe, nie powinny być stosowane analogiczne wymogi jak w przypadku wiz Schengen. Wynika to bowiem z charakteru samej wizy pozwalającej na długoterminowy pobyt w RP, a ponadto cel wydania takiej wizy wskazuje na trwalszy związek cudzoziemca z RP (na przykład praca, nauka). Uwzględniając również inne odrębności w zakresie sposobu postępowania z wnioskami o wydanie wiz krajowych (na przykład przedłużony termin rozpatrywania wniosku o wydanie wizy krajowej, maksymalnie do 60 dni wobec maks. 45 dni na rozpatrzenie wniosku o wydanie wizy Schengen), zasadne jest częściowe odstępianie od zasady wyrażonej w art. 9 ust. 2 kodeksu wizowego.

W ustawie o cudzoziemcach dodany zostanie nowy przepis art. 15a, który będzie przewidywał wymóg niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa skarbowe dla wszystkich stanowisk w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w urzędach wojewódzkich, w Komendzie Głównej Straży Granicznej, w urzędach terenowych organów Straży Granicznej oraz w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w zakres obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o cudzoziemcach. Takie obowiązki będą mogły zostać powierzone pracownikowi dopiero po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe (ust. 1). Pracodawca będzie dokonywał ww. sprawdzenia przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem ww. obowiązków lub, w przypadku pracownika już zatrudnionego, przed powierzeniem mu nowych ww. obowiązków (ust. 2). Sprawdzenia będzie się każdorazowo dokonywać przez zasięgnięcie przez pracodawcę (właściwy urząd) informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Jak wyjaśniono wcześniej, w odniesieniu do funkcjonariuszy Straży Granicznej wykonujących ww. obowiązki zastosowanie miałby art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej ustanawiający ogólny wymóg zdolności do

pełnienia służby w Straży Granicznej w postaci braku uprzedniej karalności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe oraz korzystania z pełni praw publicznych. Wymóg ten ze wszystkich wymienionych dotąd grup pracowników i funkcjonariuszy jest najszerszy, albowiem obejmuje brak karalności za wszystkie przestępstwa i przestępstwa skarbowe, bez ograniczenia związanego z umyślnością bądź sposobem ich ścigania. Należy również zauważyć, że w przypadku funkcjonariuszy Straży Granicznej przyjęcie do służby poprzedza m.in. przeprowadzenie postępowania sprawdzającego określonego w przepisach o ochronie informacji niejawnych (art. 31 ust. 1a ustawy o Straży Granicznej), które zawiera w sobie m.in. badanie dotychczasowej karalności. A zatem odrębna regulacja w ustawie o cudzoziemcach dotycząca braku karalności w odniesieniu do funkcjonariuszy Straży Granicznej jest zbędna. Tym samym nie ma konieczności wprowadzania w odniesieniu do funkcjonariuszy Straży Granicznej nowych regulacji, ponieważ przepisy obecnie obowiązujące, które ich dotyczą, już realizują cel założony w planie przygotowań do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego z Stanami Zjednoczonymi Ameryki.

W ocenie projektodawcy zakresem projektowanej regulacji nie należy również obejmować funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Policji, Służby Wywiadu Wojskowego oraz żołnierzy tej służby, którzy na mocy przepisów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach mogą być delegowani do Urzędu do Spraw Cudzoziemców, nawet jeżeli delegowanie to wiązałoby się z realizacją obowiązków właściwych dla tzw. „urzędnika imigracyjnego”. Zgodnie zaś z art. 44 pkt 4 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2020 r. poz. 27) służbę w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Agencji Wywiadu może pełnić osoba dająca rękojmię zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, zaś zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 3 tej ustawy postępowanie kwalifikacyjne poprzedzające przyjęcie kandydata do służby obejmuje m.in. postępowanie sprawdzające, określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Warunki przyjęcia do Służby Ochrony Państwa reguluje zaś art. 68 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 384 i 695). Jednym z kumulatywnych wymogów zdolności do pełnienia służby w tej formacji jest brak skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe (a zatem

bez ograniczeń związanych ze sposobem popełnienia czynu oraz sposobem jego ścigania). Zgodnie z art. 69 ust. 3 pkt 5 tej ustawy jednym z elementów postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego przyjęcie do służby w SOP jest poddanie kandydata postępowaniu sprawdzającemu określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz uzyskanie poświadczenia bezpieczeństwa określonego w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

Warunki przyjęcia do służby w Policji reguluje art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360). Zgodnie z tym przepisem zdolność do pełnienia służby w Policji uzależniona jest m.in. od braku skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe (a zatem bez ograniczeń związanych ze sposobem popełnienia czynu oraz sposobem jego ścigania), zaś zgodnie z art. 25 ust. 2 pkt 8 tej ustawy jednym z elementów postępowania kwalifikacyjnego jest przeprowadzenie postępowania sprawdzającego określonego w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Zdolność do pełnienia służby w Państwowej Straży Pożarnej reguluje art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1499, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem jednym z wymogów kumulatywnych zdolności do pełnienia służby w tej formacji jest brak karalności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe (a zatem również bez ograniczeń związanych ze sposobem popełnienia czynu oraz sposobem jego ścigania), zaś przyjęcie do służby poprzedza postępowanie kwalifikacyjne, które ma na celu ustalenie, czy kandydat spełnia warunki przyjęcia do służby w Państwowej Straży Pożarnej.

Natomiast, zgodnie z art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1529, z późn. zm.) funkcjonariuszem Służby Kontrwywiadu Wojskowego albo Służby Wywiadu Wojskowego może być osoba dająca rękojmię zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, zaś zgodnie z art., 5 ust. 1 pkt 3 tej ustawy postępowanie kwalifikacyjne poprzedzające przyjęcie do służby w jednej z tych służb obejmuje postępowanie sprawdzające, określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych. W przypadku zaś żołnierzy, zgodnie z art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego i Służbie

Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 687), zawodową służbę wojskową żołnierzy zawodowych na stanowiskach służbowych w SKW i SWW, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie, określają przepisy ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 860), zaś wyznaczenie żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe w SKW lub SWW następuje po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego, obejmującego – przez odesłanie do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego – również postępowanie sprawdzające, określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, stwierdzić należy, że standardy przyjęcia do służby w poszczególnych formacjach, obejmujące często wprost określony wymóg braku uprzedniej karalności za jakiegokolwiek przestępstwa i przestępstwa skarbowe z jednoczesnym prowadzeniem postępowań sprawdzających na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych jako elementu postępowań kwalifikacyjnych (poprzedzających przyjęcie do służby) pozwalają na stwierdzenie, iż nawet w przypadku, gdyby doszło do delegowania funkcjonariusza lub żołnierza do Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie przepisów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, z którym to delegowaniem wiązałoby się wykonywanie obowiązków stypizowanych w projektowanych przepisach (wykonywanie obowiązków dotyczących czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określonych w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego), to brak jest jakiegokolwiek zagrożenia, że będzie to osoba, która nie przeszła weryfikacji przynajmniej porównywalnej z tą, która dla pracowników tego urzędu jest określona w projektowanych przepisach.

Natomiast projektowany ust. 3 art. 15a przewiduje, iż w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków dotyczących czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określonych w przepisach działu II Kodeksu postępowania

administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego. Natomiast jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, to upoważnienie to zostanie mu cofnięte. Przepis ten ma na celu ustanowienie skutku prawnego skazania prawomocnym wyrokiem pracownika na stanowisku określonym przedmiotowo przez brzmienie ust. 1, który ma dopełniać skutki wynikające z odrębnych przepisów. Mianowicie, w przypadku urzędników służby cywilnej, prawomocne skazanie za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe powoduje, zgodnie z art. 70 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, wygaśnięcie stosunku pracy. W przypadku pozostałych członków korpusu służby cywilnej, skazanie za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, powoduje powstanie konieczności rozwiązania stosunku pracy w związku z utratą przymiotów zamieszczonych w rygorach selekcyjnych z art. 4 ustawy o służbie cywilnej – na mocy art. 52 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt I PK 192/10). Takiego skutku nie przewidują zaś przepisy ustawy z dnia 15 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych.

W tej sytuacji projektowany art. 15a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach oraz jego odpowiedniki w projektowanych przepisach będą miały takie znaczenie, że w przypadku skazania pracownika zatrudnionego na stanowisku, określonym przedmiotowo przez art. 15a ust. 1 tej ustawy (lub w odpowiednikach w innych ustawach), prawomocnym wyrokiem za przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, jeżeli nie wystąpią skutki dla trwałości jego stosunku pracy przewidziane przepisami odrębnymi, pracodawca będzie miał obowiązek przynajmniej przenieść go na inne stanowisko, niezwiązane z realizacją tego rodzaju obowiązków.

Powyższe zmiany w ustawie o cudzoziemcach mają służyć zapewnieniu bezpieczeństwa granic, zwłaszcza w aspekcie procesu identyfikacji cudzoziemców oraz mają na celu wprowadzenie środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi.

Projektowana zmiana w art. 19 w ust. 1 ma charakter redakcyjno-porządkujący.

W celu doprecyzowania regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej proponuje się wprowadzenie zmian w art. 25. Zmiany te mają przeciwdziałać zaobserwowanemu przez służby konsularne problemowi niezetelności polis ubezpieczeniowych wystawianych przez towarzystwa ubezpieczeniowe. Po pierwsze, proponuje się dodanie ust. 1b określającego wymogi, jakie powinien spełniać ubezpieczyciel wystawiający podrózne ubezpieczenie medyczne (uzupełniającego regulację zawartą w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a określającą wymogi dla podróznego ubezpieczenia medycznego). Podrózne ubezpieczenie powinno być wystawiona przez ubezpieczyciela będącego przedsiębiorcą działającym w obszarze wspólnego rynku (tj. posiadającego siedzibę lub oddział w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w Rzeczypospolitej Polskiej, innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej), co wpłynęłoby na poziom i wiarygodność usług gwarantowanych cudzoziemcom pracującym w Polsce. W przypadku natomiast ubezpieczycieli z państw trzecich (tj. nie mających siedzib ani oddziałów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w Rzeczypospolitej Polskiej, innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, proponuje się wprowadzić dodatkowy wymóg zastrzegający, że podmiot ten publikuje wyniki audytu działalności, wykonanego przez uznany międzynarodowy podmiot audytowy, wskazujące na stabilną pozycję finansową. Ponadto ubezpieczyciel powinien zapewniać całodobową usługę centrum alarmowego umożliwiającą zgłoszenie zdarzenia podlegającego odpowiedzialności ubezpieczyciela. Po drugie, proponuje się uchylenie ust. 2 w art. 25, zgodnie z którym cudzoziemiec wjeżdżający do Polski na podstawie wizy w celu wykonywania pracy, niepodlegający jeszcze ubezpieczeniu zdrowotnemu może przedstawić podrózne ubezpieczenie medyczne ważne do dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego. Przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu

w sprawie wydania wizy krajowej na mocy odesłania w art. 77 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach. W praktyce, określenie „dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego” jest jednak bardzo trudne, gdyż konsulowie nie posiadają wiedzy, kiedy i czy cudzoziemiec podejmie zatrudnienie i zostanie zgłoszony do ubezpieczenia. Co więcej, w praktyce cudzoziemiec może wykonywać pracę na podstawie umowy o dzieło, a co za tym idzie, nie zostać objęty w przyszłości stosownym ubezpieczeniem zdrowotnym. W związku z tym proponuje się wprowadzenie zasady, zgodnie z którą osoba ubiegająca się o wizę krajową będzie zobligowana przedstawić podróżne ubezpieczenie medyczne na cały okres swojego pobytu, o ile nie jest w stanie przedstawić ubezpieczenia zdrowotnego. Analogiczna zasada zostanie wprowadzona przy warunkach wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji oprócz uchylecia samego art. 25 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach konieczne jest również uchylenie art. 77 ust. 2, który się do niego odwołuje dla potrzeb postępowań w sprawie wydania wizy krajowej. Po trzecie, w celu dopełnienia powyższych zmian konieczne jest wprowadzenie regulacji ułatwiających funkcjonariuszom Straży Granicznej możliwość szybkiej weryfikacji podróżnego ubezpieczenia medycznego podczas kontroli granicznej oraz ułatwiających cudzoziemcom chcącym ubiegać się o wydanie wizy krajowej pozyskanie informacji, które ubezpieczenia będą spełniać kryteria ustawowe. Jest bardzo ważne z uwagi na to, że z punktu widzenia służb granicznych kluczową kwestią jest szybkość (płynność) dokonywanej przez nie odprawy granicznej. Stąd też proponuje się dodanie ust. 6 w art. 25, zgodnie z którym minister właściwy do spraw zagranicznych będzie publikował i aktualizował na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra informację o ubezpieczycielach spełniających warunki, o których mowa w projektowanym art. 25 ust. 1b ustawy o cudzoziemcach, i oferowanych przez nich ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a. Ponadto publikowanie przedmiotowej informacji powinno stanowić instrument ułatwiający cudzoziemcom chcącym ubiegać się o wydanie wizy krajowej pozyskanie informacji, które ubezpieczenia będą spełniać kryteria ustawowe.

Zmiany w ust. 4 w art. 25 oraz w art. 28 ust. 1 pkt 2 mają charakter porządkowy i są konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 25.

W dziale III – Przekraczanie granicy w rozdziale 3 – Zaproszenia w art. 53, który obecnie ma konstrukcję bez ustępową, proponuje się dodać ust. 2, w którym w celu

zachowania zasad prawidłowej legislacji proponuje się na poziomie ustawowym uregulować instytucję uznania za spełniony obowiązek posiadania środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania. Obecnie regulacja ta jest zawarta w akcie wykonawczym, tj. w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 lipca 2018 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. poz. 1526).

W art. 54 ustawy o cudzoziemcach dodaje się nowy pkt 11, zgodnie z treścią którego w zaproszeniu zamieszcza się informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia 767/2008. Zgodnie z art. 14 ust. 4 kodeksu wizowego państwa członkowskie mogą wymagać od osoby ubiegającej się o wizę wypełnienia formularza opracowanego przez każde z państw członkowskich jako dowodu na pokrywanie kosztów pobytu przez inną osobę lub na zakwaterowanie u osoby prywatnej. W celu realizacji prawa tych osób do informacji jednym z elementów tego formularza mają być informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS. Są to informacje dotyczące m.in. tożsamości administratora danych, celów przetwarzania danych, okresu przechowywania danych, prawa dostępu do danych i możliwości ich skorygowania lub usunięcia w przypadku gdy były przetwarzane bezprawnie.

Proponuje się zmianę brzmienia art. 59 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, przewidującego, że okres ważności wizy krajowej rozpoczyna się nie później niż 3 miesiące od dnia jej wydania i nie przekracza 1 roku. Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 lutego 2020 r., wniosek o wydanie wizy Schengen (wizy jednolitej) składa się nie wcześniej niż sześć miesięcy przed rozpoczęciem planowanej wizyty. Proponuje się zatem zmianę brzmienia art. 59 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach w celu ujednolicenia trybu składania wniosków wizowych w odniesieniu do obowiązujących terminów w postępowaniu o wydanie wizy Schengen i krajowej. Wprowadzenie proponowanej zmiany będzie skutkowało stosowaniem ogólnych zasad odnoszących się do terminu ubiegania się o wydanie wizy, wynikających z postanowień kodeksu wizowego, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach.

W art. 60 w dodawanym ust. 6 proponuje się nałożenie na ministra właściwego do spraw zagranicznych obowiązku przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwanego dalej „Szefem Urzędu”, informacji o zawarciu porozumień o reprezentacji wizowej lub o ich wygaśnięciu, o których mowa w art. 8 kodeksu wizowego, w terminie przewidzianym na przekazanie ww. informacji Komisji Europejskiej (art. 8 ust. 7 kodeksu wizowego). Minister właściwy do spraw zagranicznych będzie również zobowiązany do przekazania Szefowi Urzędu w terminie 25 dni informacji o wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu przewidzianego w art. 22 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 kodeksu wizowego. Termin 25-dniowy wynika odpowiednio z art. 22 ust. 3 i art. 31 ust. 2 kodeksu wizowego. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu usprawnienie wymiany informacji między Szefem Urzędu a ministrem właściwym do spraw zagranicznych. Publikowane porozumienia o reprezentacji wizowej zawierają jedynie warunki techniczne dotyczące reprezentacji, natomiast określenie państw trzecich, w których reprezentacja ma miejsce, wskazywane są w niepublikowanych porozumieniach wykonawczych. Dodatkowo umawiające się strony mogą dokonywać zmian w ww. umowach w drodze wymiany not dyplomatycznych, które również nie są publikowane. Z uwagi na fakt, iż Szef Urzędu jest organem powołanym do przeprowadzania konsultacji wizowych, konieczne jest, aby posiadał tego typu informacje, uzyskiwane bezpośrednio od właściwego ministra.

Zmiana w art. 65 ust. 1 pkt 4 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 25.

Projekt przewiduje rezygnację z podstawy odmowy wydania wizy krajowej przewidzianej w art. 65 ust. 1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach, który stanowi, iż wydania wizy krajowej odmawia się cudzoziemcowi, gdy jego dokument podróży nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca. Zaproponowana zmiana ma na celu ujednolicenie procedury wydawania wiz Schengen i wiz krajowych. Zgodnie z przepisami zmienionego kodeksu wizowego, w sytuacji gdy dokument podróży cudzoziemca nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 12 kodeksu wizowego, konsul uznaje wniosek za niedopuszczalny (art. 19 ust. 3 kodeksu wizowego). Zgodnie zatem z zaproponowaną zmianą, jeżeli cudzoziemiec aplikujący o wydanie wizy krajowej nie będzie posiadał dokumentu podróży spełniającego wymogi przewidziane w art. 77 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach, które

odpowiadają wymogom z art. 12 kodeksu wizowego, wówczas jego wniosek będzie uznawany za niedopuszczalny. Zastosowanie będą miały w tym przypadku posiłkowo przepisy kodeksu wizowego. Zgodnie z art. 19 kodeksu wizowego dopuszczalność wniosku jest sprawdzana na etapie jego wstępnej weryfikacji. Zgodnie z art. 19 ust. 3 ww. kodeksu, jeżeli konsul uzna wniosek za niedopuszczalny, niezwłocznie zwraca wniosek oraz opłatę wizową cudzoziemcowi.

Proponuje się również uchylenie art. 66 ust. 6 i 7 ustawy o cudzoziemcach. Z przepisów tych wynika, iż wizę krajową w celu wykonywania pracy (w sytuacjach określonych w art. 60 ust. 1 pkt 5–6) wydaje konsul właściwy ze względu na państwo stałego zamieszkania cudzoziemca (...). W praktyce urzędy konsularne spotykają się z trudnościami w ustaleniu miejsca stałego zamieszkania cudzoziemca ubiegającego się o wydanie wizy. Osoby zamieszkujące w państwach, których obywatelstwa nie posiadają, niekiedy nie uzyskują w kraju zamieszkania dokumentu potwierdzającego ich status pobytowy. Posiłkowanie się definicją „miejsca zamieszkania” wynikającą z treści art. 25 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu, nie zawsze jest pomocne, albowiem konsul najczęściej nie ma możliwości zbadania zaistnienia obu elementów tej definicji, tj. obiektywnego faktu przebywania w określonym miejscu oraz zamiaru stałego pobytu w tym miejscu. Wprowadzenie proponowanej zmiany będzie skutkowało stosowaniem ogólnych zasad odnoszących się do ustalenia właściwości urzędu konsularnego wynikających z postanowień Kodeksu Wizowego, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach.

W związku z tym, że rozporządzenie 2019/1155 zmieniło brzmienie art. 8 ust. 4 kodeksu wizowego w taki sposób, że przepis ten nie zawiera już regulacji zawartej w dotychczasowej lit. c, konieczna jest zmiana w art. 69 ust. 1 przez uchylenie pkt 2 niniejszego przepisu, który odsyłał do ww. przepisu. Art. 8 ust. 4 lit. c kodeksu wizowego przewidywał, że reprezentujące państwo członkowskie i reprezentowane państwo członkowskie mogą zastrzec w zawierającym dwustronnym porozumieniu, że wnioski złożone przez obywateli państw trzecich, którzy należą do określonych kategorii, mają być przez reprezentujące państwo członkowskie przekazywane centralnym organom reprezentowanego państwa członkowskiego do zaopiniowania zgodnie z art. 22. Obecne zmiany w kodeksie wizowym przewidują, że zawsze reprezentujące państwo będzie zasięgało opinii zgodnie z art. 22 kodeksu wizowego.

Projekt ustawy przewiduje w dodawanym art. 74a w ustawie o cudzoziemcach wprowadzenie szczególnego terminu na wydanie wizy krajowej przez konsula. Obecnie zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach w zakresie nieuregulowanym przepisami działu IV do wydawania, cofania lub unieważniania wiz krajowych lub przedłużania okresu ich ważności lub okresu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objętego tymi wizami stosuje się przepisy kodeksu wizowego. Ustawa o cudzoziemcach nie przewidywała dotychczas szczególnych przepisów dotyczących terminów wydawania wiz krajowych (za wyjątkiem wiz w celu studiów z adnotacją „student”, wiz w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych, odbycia stażu oraz udziału w programie wolontariatu europejskiego – art. 65 ust. 1f i 1g ustawy o cudzoziemcach), ponieważ posiłkowano się przepisami art. 23 kodeksu wizowego. Rozporządzenie 2019/1155 przewiduje zmianę art. 23 kodeksu wizowego i skrócenie terminów na wydanie decyzji w sprawie wniosku o wydanie wizy Schengen. Projekt proponuje wprowadzenie szczególnych terminów rozpatrywania spraw o wydanie wizy krajowej – 15 dni z możliwością wydłużenia do 60 dni, z uwagi na konieczność przeprowadzenia bardziej rozbudowanej weryfikacji ryzyka migracyjnego przez konsula zarówno w stosunku do cudzoziemca wnioskującego o wizę krajową, jak i też częstokroć uzyskania dodatkowych informacji o prawidłowości działań podmiotu przyjmującego w kraju (pracodawcy, jednostki prowadzącej studia pierwszego lub drugiego stopnia) z uwagi na fakt, iż wiza krajowa uprawnia do pobytu długoterminowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności przedłużenie terminu wydania wizy krajowej będzie miało miejsce w sytuacji, w której zachodzi potrzeba zwrócenia się przez konsula do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o informacje w przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 5 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach (wszczęcie konsultacji wizowych). Proponowane zaś w ust. 3 odstępianie od określenia terminu na wydanie wizy krajowej w celu repatriacji oraz w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta jest uzasadnione specyfiką, wieloetapowością oraz brakiem możliwości ustalenia, na etapie składania wniosku o wydanie wizy, czasu niezbędnego do zakończenia postępowania repatriacyjnego, określonego w przepisach ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1472) . Na poszczególne etapy tej procedury składają się następujące czynności, prowadzone w okresie od złożenia wniosku o wydanie wizy do jej wydania:

- przeprowadzenie postępowania zakończonego wydaniem przez konsula decyzji w przedmiocie posiadania polskiego pochodzenia przez wnioskodawcę (art. 5 ust. 4 ustawy o repatriacji);
- przekazanie przez konsula oryginałów wniosku oraz złożonych dokumentów do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem poczty kurierskiej, która z niektórych placówek jest ekspediowana raz na kilka miesięcy;
- skierowanie wniosku przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych do właściwych organów (Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także do innych organów) o przekazanie informacji o osobie ubiegającej się o wydanie wizy, mających znaczenie dla przeprowadzanego postępowania (art. 12b ust. 2 ustawy o repatriacji); powyższe informacje są przekazywane przez ww. organy w terminie 30 dni, z możliwością przedłużenia do 3 miesięcy (art. 12b ust. 3 i 4 ustawy o repatriacji);
- wydanie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, po uzyskaniu informacji przekazanych przez inne organy:
 - zgody na wydanie wizy krajowej w celu repatriacji (jeżeli wobec wnioskodawcy nie zachodzą przesłanki odmowy wydania wizy i jednocześnie posiada on lub ma zapewnione w Rzeczypospolitej Polskiej mieszkanie oraz źródła utrzymania – art. 12b w związku z art. 12 ust. 1 oraz art. 10a ustawy o repatriacji) albo
 - zgody na wydanie decyzji o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji (jeżeli wobec wnioskodawcy nie zachodzą przesłanki odmowy wydania wizy, ale wnioskodawca nie posiada ani nie ma zapewnionego w Rzeczypospolitej Polskiej mieszkania ani źródła utrzymania, ani przyznanego miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów – art. 12b w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 10a ustawy o repatriacji);
- wydanie przez konsula:
 - wizy krajowej w celu repatriacji (art. 12 ust. 1 ustawy o repatriacji) albo
 - decyzji o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji (art. 11 ust. 1 ustawy o repatriacji).
- w przypadku osób, wobec których konsul wydał decyzję o zakwalifikowaniu do

wydania wizej krajowej w celu repatriacji, konsul wyda wizę dopiero po przedstawieniu przez wnioskodawcę warunków do osiedlenia się, tj. dowodów potwierdzających posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego oraz źródeł utrzymania w Rzeczypospolitej Polskiej. Okres oczekiwania na przedstawienie przez wnioskodawcę warunków do osiedlenia może wynosić nawet kilka lat, szczególnie w przypadku repatriantów, starających się o osiedlenie w określonej lokalizacji.

Warto zauważyć, że niektóre z dowodów potwierdzających zapewnienie warunków do osiedlenia mogą być wydane tylko wobec osób, które otrzymały uprzednio decyzję konsula o zakwalifikowaniu do wydania wizej krajowej w celu repatriacji (decyzja Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji w sprawie przyznania miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów, uchwała rady gminy zawierająca zobowiązanie do zapewnienia warunków do osiedlenia się – art. 12 ust. 3 pkt 1 i 2 w związku z art. 1a pkt 1, art. 3b ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 21 ust. 1 – 3 ustawy o repatriacji).

Ponadto, mając na względzie, że przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizej krajowej w celu repatriacji wiąże się z nabyciem obywatelstwa polskiego oraz – w przypadku niektórych krajów pochodzenia – z utratą dotychczas posiadanego obywatelstwa, a także przeniesieniem przez repatrianta do Polski centrum życiowego, odnotowywane są przypadki osób, które po złożeniu wniosku o wydanie wizej krajowej w celu repatriacji, deklarują wolę przybycia do Polski w odleglejszym terminie, nawet przekraczającym okres jednego roku.

Wiza w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta jest wydawana tym członkom rodziny repatrianta (małżonek, małoletnie dzieci), którzy zamierzają razem z repatriantem przybyć do Polski, ale nie mogą lub nie chcą skorzystać z możliwości uzyskania wizej krajowej w celu repatriacji oraz nabycia obywatelstwa polskiego w trybie repatriacji. Osoby te składają za pośrednictwem konsula wnioski do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, zgodnie z art. 12d ustawy o repatriacji, a ww. wiza jest im wydawana w celu umożliwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej razem z repatriantem, któremu wydawana jest wiza krajowa w celu repatriacji. W trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby te mogą uzyskać zezwolenie na pobyt stały oraz kartę pobytu wydaną w związku z udzieleniem tego zezwolenia.

Nowelizacja art. 75 ust. 2 ma na celu określenie w przepisach prawa elementów składowych decyzji o odmowie wydania wizy krajowej, która wydawana jest na formularzu, którego wzór określa rozporządzenie wydawane na podstawie art. 80 ust. 1. Proponuje się zatem w projekcie, aby decyzja o odmowie wydania wizy krajowej, wydawana przez konsula na formularzu, zawierała następujące elementy:

- 1) oznaczenie konsula;
- 2) oznaczenie strony;
- 3) rozstrzygnięcie;
- 4) podstawę prawną odmowy;
- 5) określenie powodów odmowy;
- 6) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula;
- 7) miejsce i datę wydania;
- 8) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
- 9) okrągłą pieczęć urzędową.

Propozycja zmiany w ust. 3 w art. 76 polega na wydłużeniu terminu na ponowne rozpatrzenie wniosku o wydanie wizy Schengen lub wizy krajowej przez konsula z 7 do 14 dni. Pozwoli to konsulom przy ponownym rozpatrzeniu wniosku wizowego skuteczniej korzystać z konsultacji wizowych (uzyskania informacji od organów krajowych), o których mowa w art. 69 ustawy o cudzoziemcach, co jest bardzo utrudnione w tak krótkim 7-dniowym terminie.

Zaproponowane w art. 76 ust. 4 oraz art. 93 ust. 4 zmiany mają na celu wyeliminowanie wątpliwości co do formy wydawania przez konsula decyzji utrzymującej w mocy decyzję konsula po ponownym rozpatrzeniu wniosku o wydanie wizy Schengen lub wizy krajowej bądź wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wizy Schengen lub wizy krajowej. Projektowane przepisy prawa przewidują, że ww. decyzje będą wydawane na formularzu, który zostanie określony odpowiednio w rozporządzeniu wydawanym na podstawie art. 80 ust. 1 i art. 97 ust. 1. Zaproponowana zmiana ma również przyspieszyć i usprawnić procedurę wydawania oraz cofania i unieważniania wiz. Dodatkowo przepisy jednoznacznie określają, jakie elementy powinny znajdować się w ww. formularzach.

W odniesieniu do decyzji konsula o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej lub wizy Schengen (wspólny formularz decyzji wydanej w II instancji w wyniku ponowne rozpatrzenia sprawy – art. 76 ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach) proponuje się, aby zawierała następujące elementy:

- w przypadku każdej decyzji tego rodzaju:
 - 1) oznaczenie konsula;
 - 2) oznaczenie strony;
 - 3) rozstrzygnięcie;
 - 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
 - 5) podstawę prawną ponownej odmowy;
 - 6) miejsce i datę wydania;
 - 7) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
 - 8) okrągłą pieczęć urzędową;
- w przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen – dodatkowo:
 - 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy;
 - 2) pouczenie o dopuszczalności i trybie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Powyższe rozróżnienie co do zakresu składników, uzależnione od rodzaju wizy, której wydania się odmawia, wynika z tego, że regulacja procedury związana z wydawaniem wiz Schengen objęta jest zakresem prawa Unii Europejskiej. Niewątpliwie, uzasadnienie decyzji wydanej przez konsula w II instancji stanowi ważną gwarancję z punktu widzenia prawa do sądu (art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej), co powoduje, że decyzja, od której przysługuje środek odwoławczy do sądu, powinna nadawać się do skontrolowania. Dotyczy jednakowoż obszaru, w którym kontrola sądowa ma dotyczyć wykonywania prawa Unii przez państwo członkowskie

(art. 51 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE). Stąd też ograniczenie ustanowienia elementu w postaci uproszczonego uzasadnienia, obejmującego wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy, należy uznać za usprawiedliwione. Jednocześnie należy zauważyć, że ograniczenie umieszczania pouczenia o dopuszczalności i trybie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy (art. 76 ust. 5 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach), tylko do decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen jest naturalną konsekwencją tego, że w aktualnym stanie prawnym tylko w sprawach wiz Schengen (oraz w sprawach wiz wydawanych członkom rodziny obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy i Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej (art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. z 2019 r. poz. 2325/). W przypadku decyzji o odmowie wydawania wizy krajowej cudzoziemcowi będącemu obywatelem państwa trzeciego, niebędącym członkiem rodziny obywatela UE, EOG lub Konfederacji Szwajcarskiej, nie przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W odniesieniu do decyzji konsula oraz komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej, wydawanej na formularzu (art. 94 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach) proponuje się, aby zawierała:

- 1) oznaczenie organu;
- 2) oznaczenie strony;
- 3) rozstrzygnięcie;
- 4) numer i datę wydania wizy krajowej, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
- 5) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej;
- 6) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej;

- 7) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula lub odwołaniu do Komendanta Głównego Straży Granicznej;
- 8) miejsce i datę wydania decyzji;
- 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska lub pieczęć imienną i podpis komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, lub działającego z jego upoważnienia funkcjonariusza lub pracownika;
- 10) okrągłą pieczęć urzędową organu.

W odniesieniu zaś do decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji konsula o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej lub wizy Schengen (a zatem chodzi tylko o przypadki, gdy decyzja jest wydawana przez konsula – w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy; formularz nie będzie dotyczył decyzji wydawanych w II instancji administracyjnej przez Komendanta Głównego Straży Granicznej) proponuje się, aby decyzja ta, wydawana na formularzu (art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach) zawierała:

- w przypadku każdej decyzji tego rodzaju:
 - 1) oznaczenie konsula;
 - 2) oznaczenie strony;
 - 3) rozstrzygnięcie;
 - 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
 - 5) numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
 - 6) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy;
 - 7) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy;
 - 8) miejsce i datę wydania decyzji;
 - 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
 - 10) okrągłą pieczęć urzędową;
- w przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen – dodatkowo:

- 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen;
- 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Owa dystynkcja w zakresie elementów decyzji, w zależności od rodzaju wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu przez konsula, uzasadniona jest tymi samymi względami, co w przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania krajowej oraz wydania wizy Schengen.

Zmiany w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. c i e wynikają z dostosowania formularza wniosku o wydanie wizy krajowej do zmienionego rozporządzeniem 2019/1155 formularza wniosku o wydanie wizy Schengen. Projekt przewiduje, że, analogicznie jak w formularzu wniosku o wydanie wizy Schengen, w formularzu wniosku o wydanie wizy krajowej będą znajdowały się informacje dotyczące nazwy państwa, które wystawiło dokument podróży cudzoziemca, jak również, w odniesieniu do osoby sprawującej władzę rodzicielską nad cudzoziemcem lub opiekuna prawnego cudzoziemca (w przypadku osoby małoletniej), oprócz nazwiska, imienia, adresu oraz obywatelstwa takiej osoby lub opiekuna, również numer telefonu i adres poczty elektronicznej. Zmiana brzmienia lit. f w art. 77 w ust. 1 w pkt 1 ma charakter redakcyjno-porządkujący. Zmiany w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. fa i sa wynikają ze specyfiki postępowań w sprawie wydania wizy krajowej. Zgodnie z art. 60 ust. 2 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach wiza w celu odbycia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo kształcenia się w szkole doktorskiej wydawana jest wyłącznie jako wiza krajowa, dlatego konieczne jest posiadanie przez konsula informacji przewidzianych w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. fa, tj. informacji o kierunku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku szkoły doktorskiej – informacji o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, oraz informacji o semestrze lub roku – w przypadku cudzoziemców będących studentami lub doktorantami. Należy również wskazać, iż duża część wiz krajowych wydawana jest w celu pracy, stąd też konieczność posiadania przez konsula informacji o posiadanym przez cudzoziemca zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej,

oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę (dodawana lit. sa w art. 77 ust. 1 pkt 1). Podkreślenia wymaga to, że instytucja wizy krajowej nie wynika z prawa UE. Jest to rozwiązanie wprowadzone w polskim porządku prawnym. Zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach w zakresie nieuregulowanym przepisami działu IV do wydawania, cofania lub unieważniania wiz krajowych lub przedłużania okresu ich ważności lub okresu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objętego tymi wizami stosuje się posiłkowo przepisy Wspólnotowego Kodeksu Wizowego. A zatem wniosek o wydanie wizy krajowej nie musi być całkowitym odwzorowaniem wniosku o wydanie wizy Schengen.

W dodawanym w art. 77 ust. 1a proponuje się nowe rozwiązania dotyczące składania wniosku o wydanie wizy krajowej. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach w zakresie nieuregulowanym ustawą o cudzoziemcach do postępowań w sprawie wydania, cofnięcia, unieważnienia oraz przedłużenia wiz krajowych stosuje się posiłkowo kodeks wizowy. Zgodnie zatem z obecnie obowiązującymi przepisami posiłkowo stosowano w tych przypadkach art. 9 ust. 4 kodeksu wizowego. Proponowana regulacja prawna przewiduje szczególną procedurę składania wniosków o wydanie wizy krajowej. Jeżeli cudzoziemiec będzie osobą małoletnią, wniosek o wydanie wizy krajowej będą składać rodzice lub ustanowieni przez sąd lub inny właściwy organ opiekunowie albo jedno z rodziców, jeżeli władza rodzicielska przysługuje wyłącznie temu rodzicowi, lub ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ opiekun, lub kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego (w przypadku osoby małoletniej bez opieki). W przypadku osoby ubezwłasnowolnionej całkowicie wniosek o wydanie wizy krajowej składać będzie opiekun ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ. W projekcie uwzględniono fakt, że kompetencja do ustanowienia opieki prawnej w systemach prawnych państw obcych może być powierzona nie tylko organom sądowym, zaś skuteczność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tego typu rozstrzygnięć wydanych przez organy pozasądowe została przewidziana w art. 1149¹ Kodeksu postępowania cywilnego. Jednocześnie uwzględniono fakt, że art. 77 ust. 1a pkt 3 ustawy o cudzoziemcach dotyczy co do zasady małoletniego przebywającego poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który dopiero chce do niej wjechać i w tym celu stara się o wizę. W systemie prawa państwa, w którym małoletni się znajduje, może nie występować instytucja kuratora, lecz jej odpowiednik. Stąd też zdecydowano

się na posłużenie się w projektowanym art. 77 ust. 1a pkt 3 ustawy o cudzoziemcach szeroką formułą „kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego”, zaś umocowanie do działania takich osób w imieniu małoletniego bez opieki powinna wynikać z ustanowienia przez organ sądowy lub pozasądowy.

Ponadto w zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, w art. 77, analogicznie jak w przypadku art. 25 ust. 2, proponuje się uchylenie ust. 2. Zmiany te mają przeciwdziałać zaobserwowanemu przez służby konsularne problemowi nierzetelności polis ubezpieczeniowych wystawianych przez towarzystwa ubezpieczeniowe. Zmiany w ust. 3 i 4 w art. 77 mają charakter porządkowy i są konsekwencją uchylenia ust. 2 w art. 77.

Zmiany w przepisach stanowiących delegacje do wydania rozporządzeń wykonawczych przewidziane w art. 80 ust. 1 pkt 6a i w art. 97 ust. 1 wynikają ze zmiany art. 76 ust. 4 i art. 93 ust. 4. Zaproponowane zmiany mają na celu wprowadzenie wzorów formularzy, na którym wydawane będą decyzje, o których mowa w art. 76 ust. 4 i art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach.

Projektowana zmiana w zakresie ust. 1 pkt 3 w art. 80, stanowiącym upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia, ma charakter redakcyjno-legislacyjny. Z obowiązującego brzmienia upoważnienia ustawowego wynika, że w rozporządzeniu ma być określony wzór formularzy wniosku o wydanie wizy krajowej. Jest to oczywista nieścisłość, bowiem w obrocie prawnym funkcjonuje jeden wzór formularza wniosku o wydane wizy krajowej – określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2019 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz. U. poz. 782). Nie jest również planowane, aby w przyszłości było w obrocie prawnym więcej niż jeden wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej. Dodatkowo pkt 3 proponuje się uzupełnić o liczbę fotografii dołączanych do wniosku o wydanie wizy krajowej. W związku z tym proponuje się dokonać stosownej zmiany w tym zakresie w upoważnieniu ustawowym.

Zmiana brzmienia ust. 3 w art. 85 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylenia ust. 2 w art. 77.

W celu wprowadzenia środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań

przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki konieczna jest również zmiana ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w sposób analogiczny jak zmiana ustawy o cudzoziemcach. Dodany zostanie art. 11a, zgodnie z którym pracownikowi zatrudnionemu w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, Komendzie Głównej Straży Granicznej, komendzie oddziału Straży Granicznej oraz placówce Straży Granicznej obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw, o których mowa rozdziale 5 w dziale II, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, będzie można powierzyć dopiero po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Pracodawca będzie dokonywał ww. sprawdzenia przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem ww. obowiązków lub, w przypadku pracownika już zatrudnionego, przed powierzeniem mu nowych ww. obowiązków przez zasięgnięcie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (ust. 2). Również w przypadku tej ustawy zbędne jest wprowadzenie odrębnej regulacji dotyczącej braku karalności w odniesieniu do funkcjonariuszy Straży Granicznej, ponieważ zastosowanie miałby art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej ustanawiający ogólny wymóg zdolności do pełnienia służby w Straży Granicznej w postaci braku uprzedniej karalności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe oraz korzystania z pełni praw publicznych.

Projektowany art. 11 ust. 3 przewiduje natomiast, iż w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownika, do zadań którego należy wykonywanie obowiązków związanych z prowadzeniem postępowań administracyjnych na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie będzie on mógł zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem tych

obowiązków. Uzasadnienie do tego przepisu jest analogiczne jak uzasadnienie art. 15a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach.

Dodatkowo należy wprowadzić przepisy pozwalające na stosowanie wyższego standardu powołania członków Rady do Spraw Uchodźców. Zmiana w art. 89r ust. 2 ww. ustawy przewiduje, iż członkiem Rady do Spraw Uchodźców może być osoba posiadająca obywatelstwo polskie, która nie została skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub za przestępstwo skarbowe oraz korzystająca z pełni praw publicznych. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują wymóg braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne ścigane z oskarżenia publicznego. Analogiczna zmiana będzie miała miejsce w art. 89t ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Podobnie jak w ustawie o cudzoziemcach w art. 89r ust. 5 ww. ustawy wprowadzono obowiązek dla Prezesa Rady Ministrów do wystąpienia przed powołaniem członka Rady do Spraw Uchodźców z zapytaniem o informacje o osobie na podstawie danych zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym.

Zmianie ulegnie także ustawa o wjeździe obywateli UE przez dodanie analogicznych rozwiązań jak w ustawie o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pozwalających na realizację celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki – art. 8a.

Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (w załączniku do ustawy w części III) wynikają ze zmian opłat za wydanie wizy Schengen przewidzianych w art. 16 ust. 1 i 2 kodeksu wizowego. Zmieniony art. 16 ust. 1 i 2 kodeksu wizowego przewiduje podwyższenie opłaty za wydanie wizy Schengen z 60 euro do 80 euro, a w przypadku dzieci w wieku od 6 lat do 12 lat – z 35 euro do 40 euro. Kodeks wizowy w art. 16 ust. 2a przewiduje dodatkowo nowe rozwiązanie prawne, zgodnie z którym w przypadku przyjęcia przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b kodeksu wizowego zastosowanie ma opłata wizowa w wysokości 120 lub 160 euro. Przepis ten nie będzie miał zastosowania do dzieci poniżej lat 12. Dodatkowo w art. 25a ust. 8 lit. a kodeks wizowy przewiduje możliwość wydania przez Radę decyzji wykonawczej, która może przewidywać obniżenie do 60

euro opłaty wizowej dla obywateli niektórych państw trzecich. Zmiany w ust. 6 w kolumnie „Zwolnienia” w pkt 4 i 5 mają charakter redakcyjny. Brzmienie tych punktów jest dostosowywane do terminologii używanej w ustawie o cudzoziemcach. Proponowana zmiana w ust. 7 ma charakter legislacyjny.

Zmianie ulegnie także ustawa z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zmiana ta ma na celu zastąpienie w art. 6 ust. 1 pkt 2 i w art. 7 ust. 1 pkt 2 nieaktualnych odesłań do przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach odesłaniami do odpowiednich przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W przepisach przejściowych przyjęto zasadę, że do postępowań administracyjnych, których nie zakończono do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie ustaw zmienianych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy dotychczasowe. W ocenie projektodawcy przyjęcie prymatu ustawy dotychczasowej wobec zmian w przepisach prawa materialnego i przepisach proceduralnych powinno pozwolić na lepsze rozwiązanie sytuacji, jakie zaistnieją w odniesieniu do postępowań będących w toku w dniu wejścia w życie ustawy. Dzięki tej regule w sposób czytelny będzie można zidentyfikować postępowania w sprawie wydania, cofnięcia lub unieważnienia wizy, do których będą miały zastosowanie wyłącznie przepisy dodane lub w brzmieniu zmienionym. Pozwoli to również na uniknięcie trudności, jakie zmiana stanu prawnego wywołuje w odniesieniu do postępowań, które znajdują się w fazie odwoławczej.

Ponadto w przepisach przejściowych przyjęto podstawę prawną dla urzędów i komendantów wymienionych w art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w art. 8a ust. 1 ustawy o wjeździe obywateli UE oraz w art. 15a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach do uzyskania w terminie 6 miesięcy informacji z Krajowego Rejestru Karnego w odniesieniu do swoich pracowników, zatrudnionych jeszcze przed wejściem w życie ustawy i pozostających zatrudnionymi w dniu wejścia w życie ustawy na stanowiskach związanych z wykonywaniem obowiązków, o których mowa odpowiednio w art. 15a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, art. 11a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2 oraz art. 8a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3. Analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane dla

Prezesa Rady Ministrów w odniesieniu do członków Rady do Spraw Uchodźców. Jednocześnie w odniesieniu do pracownika niebędącego członkiem korpusu służby cywilnej zaproponowano regulację, zgodnie z którą w przypadku uzyskania przez pracodawcę informacji o skazaniu takiego pracownika prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, pracownik ten zostaje przeniesiony na inne stanowisko pracy lub jego stosunek pracy ulega rozwiązaniu nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od dnia uzyskania przez pracodawcę informacji o skazaniu tego pracownika prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Regulacja ta ma na celu zapobieżenie pogorszeniu sytuacji faktycznej i prawnej takich pracowników. Rozwiązanie to jest ograniczone do pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej, ponieważ w stosunku do tej grupy pracowników w obecnym stanie prawnym nie ma ustanowionego w przepisach wymogu niekaralności. Zdecydowano zatem o wprowadzeniu dla pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej, co do których pracodawca w wyniku sprawdzenia powyższej informacji o skazaniu prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, swego rodzaju „okresu przejściowego” na poszukiwanie zatrudnienia – 3 miesiące. W przypadku członków korpusu służby cywilnej taka regulacja nie jest konieczna, ponieważ wymóg niekaralności dla tej grupy pracowników został już ustanowiony w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (art. 4 pkt 3). I tak w przypadku skazania urzędnika służby cywilnej prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe jego stosunek pracy na podstawie art. 70 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej wygasa. Natomiast w przypadku skazania pracownika służby cywilnej prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe zastosowanie mają przepisy Kodeksu pracy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, tj. stosunek pracy takiego pracownika może ulec rozwiązaniu z winy pracownika w związku z zawinioną przez pracownika utratą uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Ustalono także, iż ilekroć w ustawie zmienianej w art. 1 jest mowa o szkole doktorskiej, należy przez to rozumieć, do dnia 31 grudnia 2023 r., również studia doktoranckie, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.). Przepis ten stanowi konsekwencję

art. 279 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669), zgodnie z którym studia doktoranckie rozpoczęte przed rokiem akademickim 2019/2020 prowadzi się na zasadach dotychczasowych, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r. Zgodnie art. 329 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ilekroć w ustawach zmienianych w odpowiednich przepisach tej ustawy (w tym w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) jest mowa o szkole doktorskiej, należy przez to rozumieć, do dnia 31 grudnia 2023 r. również studia doktoranckie, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.). Mimo tej normy przejściowej, ustawodawca zdecydował się na zawarcie podobnej w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 577), która swym zakresem obejmowała również ustawę o cudzoziemcach (ustawa zmieniana w jej art. 1). Było to wyrazem przyjęcia, że ta ustawa dokonała dalszych zmian w ustawie o cudzoziemcach w przepisach, które również posługują się pojęciem „szkoła doktorska”, tj. zmian następujących pod tych dokonanych przez ustawę z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Konsekwentnym rozwiązaniem w takiej sytuacji jest, aby w kolejnej ustawie nowelizującej ustawę o cudzoziemcach, która dokonuje zmian w przepisach również operujących tym pojęciem, zawrzeć analogiczną normę przejściową.

W projekcie przewidziano utrzymanie w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie określonych przepisów ustawy zmienianej w art. 1 projektowanej ustawy do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Regulacja ta uwzględnia w ust. 2 zmiany pośrednie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Art. 57 ust. 1 stanowi upoważnienie ustawowe do określenia w drodze rozporządzenia m.in. wzoru zaproszenia. Samo upoważnienie nie ulega zmianom, ale zmianie ulega art. 54, który określa zawartość tego zaproszenia. W przepisie tym dodaje się bowiem nowy pkt 11, zgodnie z treścią którego w zaproszeniu zamieszcza się informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia 767/2008.

Wejście w życie projektowanej ustawy proponuje się ustalić po upływie 14 dni od dnia

ogłoszenia.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Nazwa projektu

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji

Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu

Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji

Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu

Jarosław Boguszyński – Dyrektor Departamentu Analiz i Polityki Migracyjnej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
tel. +48 22 60-115-20, fax +48 22 60-149-14
sekretariat.daipm@mswia.gov.pl

Data sporządzenia 5 czerwca 2020 r.

Źródło:

- konieczność dostosowania prawa polskiego do prawa UE
- wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki
- zmiany w zakresie podróznego ubezpieczenia medycznego cudzoziemca

Nr w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UC7

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu:

- 1) dostosowanie polskiego porządku prawnego do wprowadzonych *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)*, zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/1155”, zmian do *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)* (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „kodeksem wizowym”, oraz wprowadzenie zmian towarzyszących w postępowaniach dotyczących wydawania, cofania i unieważniania wiz krajowych, pozostających w zakresie regulacji prawa krajowego;
- 2) wprowadzenie środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, zwanymi dalej „Stanami Zjednoczonymi”. W dniu 29 sierpnia 2019 r. Ambasada Stanów Zjednoczonych notą dyplomatyczną przekazała szczegółowy plan działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program). Dokument ten podzielony był na cele, które w ocenie Departamentu Bezpieczeństwa Krajowego Stanów Zjednoczonych (U.S. Homeland Security Department) mają poprawić bezpieczeństwo granic Polski oraz proces identyfikacji tożsamości. Celem nr 5 w tym dokumencie jest osiągnięcie stanu, w którym wszyscy urzędnicy imigracyjni („all immigration officials”) bez względu na poziom dostępu do informacji niejawnych, względnie informacji wrażliwych („regardless of clearance level”) będą sprawdzani pod względem dotychczasowej karalności („screen (...) for a criminal history”). Strona amerykańska oczekuje dokonywania sprawdzeń karalności w odniesieniu do czynów zabronionych, które odpowiadałyby przestępstwom umyślnym i umyślnym przestępstwom skarbowym;
- 3) wprowadzenie zmian w zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie takiej wizy.

Projekt zawiera również drobne propozycje zmian o charakterze legislacyjnym.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Konieczne zmiany w związku z nowelizacją kodeksu wizowego

Z uwagi na konieczność dostosowania polskiego porządku prawnego do zmienionego kodeksu wizowego ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35), zwana dalej „ustawą o cudzoziemcach”, wymaga następujących zmian:

- w dziale I – Przepisy ogólne – w art. 5 ust. 2 ustanawiającym zasadę posilkowego stosowania przepisów kodeksu wizowego do postępowań w sprawie wydania, cofnięcia, unieważnienia oraz przedłużenia wiz krajowych zaproponowano wyłączenie stosowania przepisów art. 9 ust. 2 zdanie drugie kodeksu wizowego w postępowaniach o wydanie wizy krajowej,
- w dziale III – Przekraczanie granicy – w rozdziale 3 – Zaproszenia – wprowadzono rozwiązania pozwalające na zamieszczanie w zaproszeniu informacji wymaganych na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych między państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008,

- str. 60, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 767/2008”,
- w dziale IV – Wizy – w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – nałożono na ministra właściwego do spraw zagranicznych nowe obowiązki informacyjne związane ze stosowaniem art. 8 ust. 7, art. 22 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 kodeksu wizowego. Zmiany wymagają również przepisy art. 69 ust. 1 dotyczące konsultacji wizowych. Zaproponowano również wprowadzenie terminów wydania wizy krajowej przez konsula, z możliwością wydłużenia tego terminu, oraz sposobu składania wniosku o wydanie wizy krajowej. Zrezygnowano z podstawy odmowy wydania wizy związanej z posiadaniem przez cudzoziemca dokumentu podróży, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach. W art. 76 ust. 4 i 5 doprecyzowano, iż decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku będzie wydawana na formularzu, który zostanie określony w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych. W przepisach tych określone zostały składniki takiej decyzji wydawanej na formularzu, z częściowym ich rozróżnieniem w zależności od tego, czy odmowa dotyczy wydania wizy krajowej czy wizy Schengen. Podobnie, w art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach określa się po raz pierwszy na poziomie ustawowym składniki decyzji o odmowie wydania wizy krajowej, wydawanej przez konsula na urzędowym formularzu, którego wzór już w obecnym stanie prawnym jest określany w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Zmianie ulegną również przepisy określające zawartość formularza wniosku o wydanie wizy krajowej,
 - w dziale IV – Wizy – w rozdziale 3 – Cofanie i unieważnianie wiz – zmianie ulegnie art. 93 przez dodanie regulacji prawnej określającej, iż decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku będzie wydawana na formularzu. W samym art. 93 w ust. 4 i 5 zostaną określone składniki takiej decyzji. Przepis dokona ich częściowego rozróżnienia w zależności od tego, czy cofnięcie lub unieważnienie dotyczyć będzie wizy krajowej czy wizy Schengen. Podobnie jak w przypadku decyzji utrzymującej w mocy decyzję o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej, decyzja będzie wydawana na formularzu, który zostanie określony w rozporządzeniu wydawanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Podobnie jak w przypadku odmowy wydania wizy krajowej, w art. 94 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który w obecnym brzmieniu ustanawia zasadę wydawania decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej na formularzu, zostaną określone składniki takiej decyzji wydawanej przez konsula lub przez komendanta placówki Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej.

Z uwagi na zmianę wysokości opłat za wydanie wizy Schengen określonych w art. 16 kodeksu wizowego konieczna jest zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie skarbowej”, w związku z określeniem nowych opłat skarbowych za wydanie wizy Schengen na granicy.

Konieczne zmiany w związku z wymogiem braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu, od spełnienia którego uzależniona jest możliwość wykonywania obowiązków jako tzw. „urzędnik imigracyjny”

Aby zrealizować cel postawiony w planie szczegółowym przygotowań, przedstawionym przez stronę amerykańską, konieczne jest dokonanie zmian obecnego stanu prawnego w następujących obszarach:

- w ustawie o cudzoziemcach konieczne jest wprowadzenie szczególnej regulacji ustanawiającej wspólny standard dla pracowników zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w urzędach wojewódzkich, w Komendzie Głównej Straży Granicznej, w urzędach terenowych organów Straży Granicznej oraz w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych na stanowiskach, w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, w postaci wymogu braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu zdolności do bycia zatrudnionym lub wymogu powierzenia obowiązków na takim stanowisku dla pracownika już zatrudnionego na innym stanowisku. Jednocześnie, w związku z tym wymogiem, celowe wydaje się, aby powierzenie ww. obowiązków następowało po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Sprawdzenie to powinno każdorazowo odbywać się przez stosowne wystąpienie do Krajowego Rejestru Karnego z zapytaniem o udzielenie informacji o danej osobie.
- w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie”, wprowadzenie analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań pozwalających na zatrudnianie w charakterze tzw. „urzędników imigracyjnych” osób nie karanych za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe oraz uprzednie sprawdzanie kandydatów do pracy w Krajowym Rejestrze Karnym. Zasady te dotyczyłyby również pracowników już zatrudnionych w przypadku zamiaru powierzenia im obowiązków na stanowisku tzw. „urzędnika imigracyjnego”. Dodatkowo wprowadzenie wyższego standardu powołania członków Rady do Spraw Uchodźców obejmującego wymóg braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne (bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstwa – obecnie są to tylko przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego) oraz ustanowienie w przypadku członków Rady do Spraw Uchodźców również analogicznego standardu w zakresie podstaw odwołania w odniesieniu do dotychczasowej karalności (za przestępstwa umyślne bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstw);
- wprowadzenie analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań dotyczących niekaralności tzw. „urzędników imigracyjnych” jest również celowe w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293), zwanej dalej „ustawą o wjeździe obywateli UE”.

Nie ma potrzeby wprowadzania zmian w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym. Należy zauważyć, że obowiązujący art. 6 ust. 1 pkt 10 tej ustawy daje wszystkim pracodawcom prawo do uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie niezbędnym dla zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej.

Konieczne zmiany w zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego

W wyniku analizy spraw związanych z wydawaniem wiz krajowych w celu podjęcia zatrudnienia w Rzeczypospolitej Polskiej oraz warunków świadczenia pracy przez pochodzących z zagranicy pracowników zidentyfikowano problem związany z kwestią posiadania przez tychże cudzoziemców adekwatnych podróжных ubezpieczeń medycznych.

Jednym z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i samego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej (a zatem wizy długoterminowej wydanej przez organ polski), jest posiadanie przez cudzoziemca podróznego ubezpieczenia medycznego (o ile nie posiada on ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu polskich przepisów) (odpowiednio art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c oraz art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach). Ubezpieczenie to powinno spełniać kryteria analogiczne do tych, jakie mają zastosowanie w odniesieniu do wiz Schengen, tj.: minimalna kwota ubezpieczenia powinna wynosić 30 000 euro, polisa powinna obowiązywać przez okres planowanego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i pokrywać wszelkie wydatki, które mogą wyniknąć podczas pobytu na tym terytorium w związku z koniecznością podróży powrotnej z powodów medycznych, potrzebą pilnej pomocy medycznej, nagłym leczeniem szpitalnym lub ze śmiercią, a ubezpieczyciel powinien zobowiązywać się do pokrycia kosztów udzielonych ubezpieczonemu świadczeń zdrowotnych bezpośrednio na rzecz podmiotu udzielającego takich świadczeń, na podstawie wystawionego przez ten podmiot rachunku. Zidentyfikowano jednak takie zjawisko, że towarzystwa ubezpieczeniowe nie oferują takiego poziomu opieki ubezpieczeniowej na wypadek choroby, jaka jest określona w dokumencie polisy (obiektywne trudności wynikają np. z braku możliwości skontaktowania się z ubezpieczycielem czy odzyskania kwoty opłaconych świadczeń medycznych w Polsce) przez co ich polisy okazują się nierzetelne. Taki stan rzeczy jest niekorzystny dla samych cudzoziemców wykonujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale przede wszystkim odbija się negatywnie, głównie w aspekcie finansowym, na polskim systemie opieki zdrowotnej.

Drugim aspektem tego zagadnienia jest kwestia związana z okresem, na jaki powinna obowiązywać polisa podróznego ubezpieczenia medycznego. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, cudzoziemiec wjeżdżający do Polski na podstawie wizy w celu wykonywania pracy, niepodlegający jeszcze ubezpieczeniu zdrowotnemu przedstawia (ubiegając się o wizę) podrózne ubezpieczenie medyczne ważne do dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego. W praktyce określenie „dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego” jest bardzo trudne, gdyż konsulowie nie posiadają wiedzy, kiedy i czy cudzoziemiec podejmie zatrudnienie i zostanie zgłoszony do ubezpieczenia. Co więcej, w praktyce może wykonywać pracę na podstawie umowy o dzieło, a co za tym idzie, nie zostać objęty stosownym ubezpieczeniem zdrowotnym. Proponuje się zatem wprowadzenie zasady, zgodnie z którą osoba ubiegająca się o wizę krajową będzie zobligowana przedstawić podrózne ubezpieczenie medyczne na cały okres swojego pobytu, o ile nie jest w stanie przedstawić ubezpieczenia zdrowotnego. Takie rozwiązanie, aktualnie mające zastosowanie względem cudzoziemców ubiegających się o wydanie wizy krajowej w innych celach, precyzyjnie nakreśliłoby sytuację osób ubiegających się o wizę, uwzględniłoby zarówno ich interesy, ale też doprowadziło do mniejszego obciążenia polskiego systemu opieki zdrowotnej. Takie samo rozwiązanie dotyczyłoby warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określonych w art. 25 ustawy o cudzoziemcach. Dlatego też projektodawca proponuje uchylenie art. 25 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, jak również uchylenie powiązanego z nim art. 77 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, oraz odpowiednie zmiany brzmienia innych przepisów tej ustawy, które do tych przepisów się odwołują.

Jednocześnie, celem zapewnienia większego bezpieczeństwa obrotu prawnego proponuje się, aby minister właściwy do spraw zagranicznych na stronie internetowej urzędu obsługującego ten organ publikował informację o ubezpieczycielach, którzy spełniają warunki określone w projektowanym w art. 25 ust. 1b ustawy o cudzoziemcach, oraz oferowanych przez tych ubezpieczycieli ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o cudzoziemcach.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Kwestie wydawania wiz Schengen na poziomie unijnym są uregulowane w kodeksie wizowym. Wszystkie państwa stosujące dorobek Schengen obowiązane są do stosowania przepisów kodeksu wizowego.

Wymogi dla państw, które chcą przystąpić do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, są dla wszystkich państw jednakowe.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Prezes Rady Ministrów	1	Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej	Wprowadzenie dla Prezesa Rady Ministrów obowiązku sprawdzania niekaralności za przestępstwa umyślne lub przestępstwa skarbowe członków Rady do Spraw Uchodźców przed ich powołaniem. Możliwość odwołania przez Prezesa Rady Ministrów członków Rady do Spraw Uchodźców w przypadku popełnienia przestępstwa umyślnego lub przestępstwa skarbowego.
Cudzoziemcy	Bardzo trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań.	Bardzo trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań. Według danych statystycznych zamieszczonych na stronie internetowej Komisji Europejskiej w 2016 r. w polskich konsulatach wydano 1 096 465 wiz Schengen, w 2017 r. – 823 101 wiz Schengen, a w 2018 r. – 526 715 ww. wiz. Według raportów Polskiej Służby Konsularnej sporządzonych przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych w 2018 r. i 2019 r. w 2017 r. konsulowie wykonali 1 947 055 czynności wizowe, a w 2018 r. wykonali 1 612 026 czynności wizowe. Według danych statystycznych zamieszczonych na stronie internetowej Komisji Europejskiej w 2016 r. wydano 2316 wiz Schengen na granicy, w 2017 r. – 1908 tego typu wiz, a w 2018 r. – 1907 wiz Schengen na granicy. Według danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców na dzień 1 lipca 2019 r. w Polsce było wydanych 399 669 kart pobytu.	Zmiana przepisów dotyczących wydawania wiz Schengen oraz wiz krajowych, cofania lub unieważniania ww. wiz oraz podwyższenie opłat za wydanie wizy Schengen.
wojewodowie	16	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.).	Zmiana uregulowań dotyczących informacji zamieszczanych w zaproszeniu. Projekt przewiduje, iż w zaproszeniu zamieszczane będą informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzeniem nr 767/2008. Wprowadzenie wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa

			skarbowe dla wszystkich pracowników zatrudnionych w urzędach wojewódzkich na stanowiskach, w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, ustawie o wjeździe obywateli UE. Obowiązek uzyskania przez urząd wojewódzki informacji o karalności (za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe) kandydata do zatrudnienia na ww. stanowisku. Projektowane zmiany w tym zakresie dotyczyłyby 815 pracowników urzędów wojewódzkich (informacje pochodzące z urzędów wojewódzkich).
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35)	Ewentualne prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń. Zmiana przepisów dotyczących konsultacji wizowych określonych w art. 69 ustawy o cudzoziemcach. Wprowadzenie wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa skarbowe dla wszystkich pracowników zatrudnionych na stanowiskach, w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, ustawie o ochronie, ustawie o wjeździe obywateli UE. Obowiązek uzyskania przez Urząd do Spraw Cudzoziemców informacji o karalności (za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe) kandydata do zatrudnienia na ww. stanowisku. Projektowane zmiany w tym zakresie dotyczyłyby 126 pracowników urzędu.
konsulowie	Według stanu na koniec 2018 r. zadania konsularne były realizowane przez 522 urzędników konsularnych, wykonujących pracę w 36 konsulatach generalnych, 2	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2018 r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, 21 sierpnia 2019 r.	Zmiana przepisów dotyczących postępowań w sprawie wydawania wiz Schengen oraz wiz krajowych oraz cofanie lub unieważnianie wiz Schengen i wiz krajowych.

	agencjach konsularnych, 91 wydziałach konsularnych, referatach do spraw konsularnych oraz samodzielnych stanowiskach do spraw konsularnych w ambasadach.		
minister właściwy do spraw zagranicznych	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 945, z późn. zm.) § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Zagranicznych (Dz. U. poz. 2260, z późn. zm.)	Publikacja i aktualizacja informacji na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych o ubezpieczycielach oraz ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz ust. 1b ustawy o cudzoziemcach.
minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 945, z późn. zm.) § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).	Wprowadzenie wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa skarbowe dla wszystkich pracowników zatrudnionych w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych na stanowiskach, w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, ustawie o ochronie, ustawie o wjeździe obywateli UE. Obowiązek uzyskania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych informacji o karalności (za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe) kandydata do zatrudnienia na ww. stanowisku. Projektowane zmiany w tym zakresie dotyczyłyby 6 pracowników ministerstwa.
Rada do Spraw Uchodźców	12 członków	Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666, z późn. zm.)	Zmiana dla członków Rady do Spraw Uchodźców zakresu wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub przestępstwa skarbowe.
organy Straży Granicznej	– 1 Komendant Główny Straży Granicznej – 9 Komendantów oddziałów Straży Granicznej; – 95 Komendantów	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305)	Zmian wysokości opłat za wydanie wizy Schengen na granicy. Wprowadzenie wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa skarbowe dla wszystkich pracowników zatrudnionych w Komendzie Głównej Straży

	placówek Straży Granicznej		Granicznej oraz w urzędach terenowych organów Straży Granicznej na stanowiskach, w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, ustawie o wjeździe obywateli UE, ustawie o ochronie. Obowiązek uzyskania przez Komendanta Głównego Straży Granicznej, komendantów oddziałów i placówek Straży Granicznej informacji o karalności (za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe) kandydata do zatrudnienia na ww. stanowisku. Projektowane zmiany w tym zakresie dotyczyłyby 60 pracowników SG (łącznie w KGSG, oddziałach i placówkach SG). Regulacja ta nie dotyczy funkcjonariuszy Straży Granicznej, którzy niewątpliwie są „urzędnikami imigracyjnymi”, z racji służby w urzędach podległych organom Straży Granicznej, jednakże w ich przypadku art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej ustanawia ogólny wymóg zdolności do pełnienia służby w Straży Granicznej w postaci braku uprzedniej karalności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe oraz korzystania z pełni praw publicznych, zaś zgodnie z art. 31 ust. 1a ustawy o Straży Granicznej elementem postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego przyjęcie do służby jest postępowanie sprawdzające określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych, a zatem postępowanie obejmujące immanentnie badanie dotychczasowej karalności.
Krajowy Rejestr Karny	1	Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1158)	Konieczność obsłużenia zapytań pochodzących z urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych, Urzędu do Spraw Cudzoziemców, urzędów wojewódzkich, Komendy Głównej Straży Granicznej, komend oddziałów Straży Granicznej oraz placówek Straży Granicznej, jak również od Prezesa Rady

			Ministrów w odniesieniu do powołania członków Rady do Spraw Uchodźców.
gminy	2477 gmin (179 przejść granicznych)	Dane statystyczne Głównego Urzędu Statystycznego na dzień 1 stycznia 2020 r. http://eteryt.stat.gov.pl/eteryt/raporty/WebRaportZestawienie.aspx	Możliwy wzrost dochodów budżetów tych jednostek samorządu terytorialnego z tytułu opłat skarbowych za wydanie wizy Schengen na granicy w związku z podwyższeniem opłaty za wydanie wizy Schengen z 60 euro do 80 euro, a w przypadku dzieci w wieku od 6 lat do 12 lat – z 35 euro do 40 euro.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych.

W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825, z późn. zm.);
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781);
- 6) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Ponadto projekt został przekazany do konsultacji:

- wojewodom;
- Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- Radzie do Spraw Uchodźców;
- Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- Rzecznikowi Praw Dziecka;
- Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- Stowarzyszeniu Amnesty International;
- Fundacji Refugee.pl;
- Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- Caritas Polska;
- Fundacji Panoptykon;
- Fundacji Ocalenie;
- Fundacji Multiocalenie;
- Fundacji Republikańskiej;
- Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji;
- Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- Polskiej Organizacji Turystycznej;

- Polskiej Izbie Turystyki;
- Konfederacji „Lewiatan”;
- Business Centre Club – Związkowi Pracodawców;
- Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej;
- Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”;
- Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych;
- Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „Solidarność”;
- Forum Związków Zawodowych;
- NSZZ Funkcjonariuszy Straży Granicznej;
- Związkowi Rzemiosła Polskiego;
- Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców;
- Federacji Przedsiębiorców Polskich.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”. W ramach procedury lobbingsowej nie zgłosił się żaden podmiot zainteresowany pracami nad projektem.

Konsultacje publiczne zostały przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu ustawy. Omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania zostało przedstawione w Raporcie z konsultacji i opiniowania.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	Łącznie
Dochody ogółem	0,171	0,175	0,180	0,184	0,189	0,194	0,199	0,204	0,209	0,214	1,919
budżet państwa	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
JST (zwiększenie opłaty skarbowej za wydanie wizy Schengen)	0,171	0,175	0,180	0,184	0,189	0,194	0,199	0,204	0,209	0,214	1,919
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Wydatki ogółem	0,023	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,023
budżet państwa modyfikacja Systemu Pobyt	0,003	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,003
budżet państwa (opłata za wydanie informacji z KRK dla tzw. „urzędników migracyjnych”)	0,020	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,020
Saldo ogółem	0,148	0,175	0,180	0,184	0,189	0,194	0,199	0,204	0,209	0,214	1,896
budżet państwa	0,023	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,023
JST	0,171	0,175	0,180	0,184	0,189	0,194	0,199	0,204	0,209	0,214	1,919
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000

Źródła finansowania

Budżet państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych
 Budżet państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.
 Budżet państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej
 Budżet państwa w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie.
 Wydatki wynikające z projektowanej regulacji będą finansowane w ramach corocznie ustalanego limitu wydatków dla poszczególnych części budżetowych i nie będą stanowić podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa na ten cel zarówno w pierwszym roku wejścia w życie projektowanych przepisów, jak i w latach kolejnych.
 Przedmiotowy projekt nie wywołuje skutków finansowych w rozumieniu art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń Podstawą szacunku były informacje przedstawione przez komórki organizacyjne Urzędu do Spraw Cudzoziemców, urząd obsługujący ministra właściwego do spraw wewnętrznych, urzędy wojewódzkie, Komendę Główną Straży Granicznej. Kwotę wydatków dla budżetu państwa w kolejnych latach obliczono w oparciu o wskaźnik CPI – dynamika średnioroczna. Skutki finansowe związane z wejściem w życie projektowanych regulacji dotyczą następujących obszarów: – Konieczne zmiany w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców (System Pobyt), wynikające ze zmiany treści zaproszenia i dodania w nim informacji wymaganych na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia 767/2008. Powyższa zmiana wymaga dokonania zmian systemu teleinformatycznego ze strony Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Koszty niezbędnej modyfikacji systemu teleinformatycznego ze strony Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyniosłyby ok. 3000 zł brutto. Należy jednocześnie podkreślić, że są to koszty szacunkowe. Koszty dostosowania Systemu Pobyt do ww. zmian zostaną pokryte ze środków znajdujących się w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, bez konieczności zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w cz. 42 – Sprawy wewnętrzne na ten cel. – Konieczność poniesienia przez pracodawców (dotyczy urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych, Urzędu do Spraw Cudzoziemców, urzędów wojewódzkich, Komendy Głównej Straży Granicznej i urzędów terenowych organów Straży Granicznej) kosztów związanych z wniesieniem opłaty za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego informacji o osobie w związku z wprowadzeniem wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne lub umyślne przestępstwa skarbowe dla pracowników wykonujących obowiązki jako tzw. „urzędnik migracyjny”. Jak wynika z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. poz. 861 oraz z 2016 r. poz. 390) wysokość opłaty za wydanie informacji o osobie albo o podmiocie zbiorowym z Krajowego Rejestru Karnego wynosi 30 złotych, a jeżeli wniosek lub zapytanie zostały złożone za pośrednictwem systemu teleinformatycznego wysokość tej opłaty wynosi 20 złotych. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez podmioty, których dotyczy projektowana regulacja, konieczność zasięgnięcia informacji o osobie dotyczyłaby: • 6 pracowników – w przypadku urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych • 126 pracowników – w przypadku Urzędu do Spraw Cudzoziemców • 815 pracowników – w przypadku urzędów wojewódzkich (łącznie we wszystkich urzędach) • 60 pracowników Straży Granicznej. Przy założeniu, że wnioski/zapytania o udzielenie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego zostałyby złożone za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (opłata w wysokości 20 zł) szacunkowe koszty w tym zakresie wyniosłyby ok. 20 140 zł ($6 + 126 + 815 + 60 = 1\,007 * 20 = 20\,140$), w tym: • w przypadku urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych – 120 zł • w przypadku Urzędu do Spraw Cudzoziemców – 2520 zł • w przypadku urzędów wojewódzkich – 16 300 zł • w przypadku organów Straży Granicznej – 1200 zł. Ww. koszty zostałyby poniesione w pierwszym roku obowiązywania przedmiotowej regulacji, w kolejnych latach koszty w tym zakresie są trudne do oszacowania z uwagi na to, że nie można przewidzieć ilu pracowników tzw. „urzędników migracyjnych” dotyczyłaby ta opłata. Podkreślenia jednak wymaga to, że liczba takich pracowników byłaby niewielka, a mając na uwadze wysokość opłaty za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na poziomie 20 zł, koszty w tym zakresie byłyby znikome. Ww. koszty zostaną pokryte ze środków znajdujących się w dyspozycji poszczególnych dysponentów odpowiednich części budżetowych, bez konieczności zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w tych częściach. W odniesieniu do obowiązku sprawdzania niekaralności za przestępstwa umyślne lub przestępstwa skarbowe członków Rady do Spraw Uchodźców przed ich powołaniem należy wskazać, że Prezes Rady Ministrów występując do Krajowego Rejestru Karnego przed powołaniem członków Rady do Spraw Uchodźców działałby na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w
---	---

	Rejestrze, przysługuje organom administracji rządowej, organom samorządu terytorialnego oraz innym organom wykonującym zadania publiczne, w przypadkach kiedy jest to uzasadnione potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie). W związku z tym, że weryfikowanie spełnienia przez członków Rady do Spraw Uchodźców wymogu niekaralności mieści się w ramach wykonywania zadania publicznego w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 9 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, w odniesieniu do członków Rady do Spraw Uchodźców zastosowanie będzie miało zwolnienie z opłaty za udzielenie informacji z Rejestru na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. – Zmiany w przepisach ustawy o opłacie skarbowej mogą spowodować wzrost dochodów budżetów gmin z tytułu opłat skarbowych w związku z podwyższeniem opłaty za wydanie wizy Schengen z 60 euro do 80 euro, a w przypadku dzieci w wieku od 6 lat do 12 lat – z 35 euro do 40 euro. Szacując, iż rocznie będzie wydawanych około 2000 wiz Schengen na granicy, opłata skarbową za wydanie wizy Schengen wzrośnie o około 20 euro, a średni kurs euro wyniesie 4,28 zł, to szacunkowy roczny wzrost dochodów gmin z tytułu opłat skarbowych może kształtować się na poziomie ok. 171 200 zł. W pozostałym zakresie ustawa nie będzie mieć wpływu na sektor finansów publicznych.
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	2020	2021	2022	2024	2029	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne	-	-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: usprawnienie procedury wydawania wiz krajowych	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	nie dotyczy

Komentarz: Wprowadzenie dodatkowych rubryk w formularzu wniosku o wydaniu wizy krajowej ma na celu usprawnienie postępowania w sprawie wydania wizy krajowej. Zgodnie z art. 60 ust. 2 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach wiza w celu odbycia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo kształcenia się w

szkole doktorskiej wydawana jest wyłącznie jako wiza krajowa, dlatego konieczne jest posiadanie przez konsula informacji przewidzianych w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit fa. Należy również wskazać, iż duża część wiz krajowych wydawana jest w celu pracy, stąd też konieczność posiadania przez konsula informacji o posiadanym przez cudzoziemca zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Dodatkowo wprowadzenie nowych formularzy decyzji utrzymującej w mocy decyzję konsula po ponownym rozpatrzeniu wniosku o wydanie wize Schengen lub wize krajowej bądź wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wize Schengen lub wize krajowej ma na celu przyspieszyć i usprawnić procedurę wydawania oraz cofania i unieważniania wiz. Projektowane przepisy prawa przewidują, że ww. decyzje będą wydawane na formularzu, który zostanie określony odpowiednio w rozporządzeniu wydawanym na podstawie art. 80 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie projektowanej ustawy proponuje się ustalić po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Zmiana ustawy o cudzoziemcach i ustawy o opłacie skarbowej wynika z konieczności dostosowania polskiego prawa do prawa Unii Europejskiej. Ponadto proponowane w projekcie regulacje w zakresie wymogu niekaralności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe dla „urzędników imigracyjnych” mają na celu wprowadzenie środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi. Wprowadzenie tych regulacji jest warunkiem koniecznym do przystąpienia Polski do programu ruchu bezwizowego. W związku z tym ewaluacja nie powinna dotyczyć przepisów projektowanej ustawy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

5 maja 2020 r.

RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O CUDZOZIEMCACH ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW

1. Informacje ogólne

Zgodnie z § 36 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekty założeń projektów ustaw, projekty ustaw lub projekty rozporządzeń przedstawia się do konsultacji publicznych, w tym konsultacji z organizacjami społecznymi lub innymi zainteresowanymi podmiotami albo instytucjami w celu przedstawienia ich stanowiska. Niniejszy dokument stanowi wypełnienie obowiązku, o którym mowa w § 51 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym organ wnioskujący sporządza raport z konsultacji obejmujący omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projektowana ustawa została udostępniona na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Dodatkowo projekt został skierowany do podmiotów, które w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji mogły być nim zainteresowane.

2. Przebieg konsultacji

W ramach konsultacji publicznych projekt został przekazany:

- 1) wojewodom;
- 2) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 3) Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) Radzie do Spraw Uchodźców;
- 5) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 6) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 7) Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 8) Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- 9) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 10) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 11) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 12) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 13) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 14) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 15) Fundacji Refugee.pl;
- 16) Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;

- 17) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 18) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 19) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 20) Caritas Polska;
- 21) Fundacji Panoptykon;
- 22) Fundacji Ocalenie;
- 23) Fundacji Multiocalenie;
- 24) Fundacji Republikańskiej;
- 25) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 26) Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji;
- 27) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- 28) Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 29) Polskiej Izbie Turystyki;
- 30) Konfederacji „Lewiatan”;
- 31) Business Centre Club – Związkowi Pracodawców;
- 32) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej;
- 33) Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”;
- 34) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych;
- 35) Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „Solidarność”;
- 36) Forum Związków Zawodowych;
- 37) NSZZ Funkcjonariuszy Straży Granicznej;
- 38) Związkowi Rzemiosła Polskiego;
- 39) Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców;
- 40) Federacji Przedsiębiorców Polskich.

W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740, z późn. zm.);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825, z późn. zm.);
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781);

- 6) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Uwagi i spostrzeżenia przedstawili:

- 1) Helsińska Fundacja Praw Człowieka;
- 2) Wojewoda Wielkopolski;
- 3) Stowarzyszenie Pracodawców Zatrudniających Cudzoziemców w Polsce JUMIS;
- 4) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw;
- 5) Łoża Siedlecka Business Center Club;
- 6) Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw;
- 7) Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy;
- 8) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”.

3. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

W dniu 19 grudnia 2019 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (UC7) został skierowany do konsultacji publicznych i opiniowania z prośbą o przekazanie uwag w terminie 10 dni od dnia otrzymania pisma informującego o umieszczeniu ww. projektu na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 15 stycznia 2020 r. pozytywnie zaopiniowała projekt ustawy.

Część zgłoszonych w toku konsultacji uwag została uwzględniona. W przypadku uwag nieuwzględnionych stanowisko projektodawcy zostało wyjaśnione.

Uwagi dotyczyły głównie następujących kwestii:

- 1) **wydawania decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku na formularzu**

Helsińska Fundacja Praw Człowieka oraz Stowarzyszenie Pracodawców Zatrudniających Cudzoziemców w Polsce JUMIS zgłosiły uwagi w zakresie projektowanych rozwiązań dotyczących wydawania decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen oraz wizy krajowej na formularzu, jak również decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej lub wizy Schengen (w przypadku ponownego rozpatrzenia sprawy przez konsula). Ww. podmioty zwróciły uwagę, iż projektowane przepisy nie precyzują, jakie informacje będzie zawierał ww. formularz, oraz nie wskazują, iż formularz będzie zawierał uzasadnienie.

Stanowisko projektodawcy:

Uwagi zostały uwzględnione w sposób następujący:

Przepisy projektu zostały uzupełnione o takie regulacje, które określają składniki (elementy) decyzji wydawanych na formularzach urzędowych:

- decyzja konsula o odmowie wydania wizy krajowej;
- decyzja konsula o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej lub wizy Schengen;

- decyzja konsula lub komendanta placówki Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej;
- decyzja konsula o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej lub wizy Schengen.

W przypadku drugiego i czwartego rodzaju decyzji (wydawanych w II instancji), jeżeli decyzja będzie dotyczyła odmowy albo cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen, przewidziano, że decyzja będzie zawierała uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy (art. 76 ust. 5 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach) albo, odpowiednio, uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia (art. 93 ust. 5 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach). Takie rozwiązanie zapewnia pełne poszanowanie określonego w art. 47 Karty Praw Podstawowych prawa do sądu w sprawach objętych zakresem prawa Unii Europejskiej.

2) **określenia w przepisach terminu rozpatrzenia sprawy w przedmiocie wydania wizy krajowej**

- a) Stowarzyszenie Pracodawców Zatrudniających Cudzoziemców w Polsce JUMIS oraz Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy zwróciły uwagę na konieczność doprecyzowania przepisów poprzez określenie, w jakich sytuacjach będzie mogło nastąpić przedłużenie terminu wydania wizy krajowej do 60 dni.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga została uwzględniona. W projekcie doprecyzowano, iż termin do wydania wizy może być przedłużony, gdy zachodzi potrzeba zwrócenia się przez konsula do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o informacje w przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 5 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach (wszczęcie konsultacji wizowych).

- b) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” pozytywnie ocenił proponowane zmiany. Podkreślił jednak, że wątpliwości budzi odstąpienie od określenia terminu na wydanie decyzji o wydaniu wizy krajowej w celu repatriacji oraz w celu przybycia na terytorium Polski członka rodziny repatrianta.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga nie została uwzględniona. Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie polegające na rezygnacji z wyznaczenia terminu na rozpatrzenie wniosku o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji oraz wizy w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta jest związane z ustaleniem, iż w świetle zasad procedury repatriacyjnej określonych w przepisach ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1472) nie jest możliwe, aby konsul wydał ww. wizy w terminach określonych w projektowanym art. 74a ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach (do 15 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie wizy, z możliwością przedłużenia do 60 dni). Należy podkreślić, iż wydanie wizy krajowej w celu repatriacji jest końcowym elementem wieloetapowej i czasochłonnej procedury, w którą zaangażowanych jest wiele organów. Jest to związane ze szczególnymi skutkami w sferze obywatelstwa polskiego, jakie przepisy prawa wiążą z wydaniem takiej wizy, ponieważ osoba, która przybywa do Rzeczypospolitej Polskiej na jej podstawie nabywa z mocy prawa obywatelstwo polskie z dniem przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej (art. 4 ustawy o repatriacji). Na poszczególne etapy tej procedury składają się następujące czynności, prowadzone w okresie od złożenia wniosku o wydanie wizy do jej wydania:

- przeprowadzenie postępowania zakończonego wydaniem przez konsula decyzji w przedmiocie posiadania polskiego pochodzenia przez wnioskodawcę (art. 5 ust. 4 ustawy o repatriacji);
- przekazanie przez konsula oryginałów wniosku oraz złożonych dokumentów do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem poczty kurierskiej, która z niektórych placówek jest ekspediowana raz na kilka miesięcy;
- skierowanie wniosku przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych do właściwych organów (Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby także do innych organów) o przekazanie informacji o osobie ubiegającej się o wydanie wizy, mających znaczenie dla przeprowadzanego postępowania (art. 12b ust. 2 ustawy o repatriacji); powyższe informacje są przekazywane przez ww. organy w terminie 30 dni, z możliwością przedłużenia do 3 miesięcy (art. 12b ust. 3 i 4 ustawy o repatriacji);
- wydanie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, po uzyskaniu informacji przekazanych przez inne organy:
 - zgody na wydanie wizy krajowej w celu repatriacji (jeżeli wobec wnioskodawcy nie zachodzą przesłanki odmowy wydania wizy i jednocześnie posiada on lub ma zapewnione w Rzeczypospolitej Polskiej mieszkanie oraz źródła utrzymania – art. 12b w związku z art. 12 ust. 1 oraz art. 10a ustawy o repatriacji) albo
 - zgody na wydanie decyzji o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji (jeżeli wobec wnioskodawcy nie zachodzą przesłanki odmowy wydania wizy, ale wnioskodawca nie posiada, ani nie ma zapewnionego w Rzeczypospolitej Polskiej mieszkania, ani źródła utrzymania, ani przyznanego miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów – art. 12b w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 10a ustawy o repatriacji);
- wydanie przez konsula:
 - wizy krajowej w celu repatriacji (art. 12 ust. 1 ustawy o repatriacji) albo
 - decyzji o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji (art. 11 ust. 1 ustawy o repatriacji).
- w przypadku osób, wobec których konsul wydał decyzję o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji, konsul wyda wizę dopiero po przedstawieniu przez wnioskodawcę warunków do osiedlenia się, tj. dowodów potwierdzających posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego oraz źródeł utrzymania w Rzeczypospolitej Polskiej. Okres oczekiwania na przedstawienie przez wnioskodawcę warunków do osiedlenia może wynosić nawet kilka lat, szczególnie w przypadku repatriantów, starających się o osiedlenie w określonej lokalizacji.

Warto zauważyć, że niektóre z dowodów potwierdzających zapewnienie warunków do osiedlenia mogą być wydane tylko wobec osób, które otrzymały uprzednio decyzję konsula o zakwalifikowaniu do wydania wizy krajowej w celu repatriacji (decyzja Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji w sprawie przyznania miejsca w ośrodku adaptacyjnym dla repatriantów, uchwała rady gminy zawierająca zobowiązanie do zapewnienia warunków do osiedlenia się – art. 12 ust. 3 pkt 1 i 2 w związku z art. 1a pkt 1, art. 3b ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 21 ust. 1-3 ustawy o repatriacji).

Ponadto, mając na względzie, że przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej w celu repatriacji wiąże się z nabyciem obywatelstwa polskiego oraz –

w przypadku niektórych krajów pochodzenia – z utratą dotychczas posiadanego obywatelstwa, a także przeniesieniem przez repatrianta do Polski centrum życiowego, odnotowywane są przypadki osób, które po złożeniu wniosku o wydanie wizy krajowej w celu repatriacji, deklarują wolę przybycia do Polski w odleglejszym terminie, nawet przekraczającym okres jednego roku.

Wiza w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta jest wydawana tym członkom rodziny repatrianta (małżonek, małoletnie dzieci), którzy zamierzają razem z repatriantem przybyć do Polski, ale nie mogą lub nie chcą skorzystać z możliwości uzyskania wizy krajowej w celu repatriacji oraz nabycia obywatelstwa polskiego w trybie repatriacji. Osoby te składają za pośrednictwem konsula wnioski do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, zgodnie z art. 12d ustawy o repatriacji, a ww. wiza jest im wydawana w celu umożliwienia wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej razem z repatriantem, któremu jest wydawana wiza krajowa w celu repatriacji. W trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby te mogą uzyskać zezwolenie na pobyt stały oraz kartę pobytu wydaną w związku z udzieleniem tego zezwolenia. Regulacje dotyczące przyjazdu członków rodzin, o których mowa w przywołanej w uwagach NSZZ Solidarność dyrektywie Rady 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin nie odnoszą się do członków najbliższej rodziny repatrianta. Ww. dyrektywa reguluje bowiem kwestie przyjazdu do danego państwa członkowskiego UE członków rodzin cudzoziemców przebywających w Polsce, natomiast repatrianci są osobami posiadającymi obywatelstwo polskie. W związku z powyższym proponowana regulacja nie narusza postanowień ww. dyrektywy z uwagi na odrębny zakres podmiotowy.

W świetle wyżej opisanych okoliczności należy uznać, że nie jest możliwe, aby konsul wydał wizę krajową w celu repatriacji oraz wizę w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta w terminach wskazanych w projektowanym art. 74a ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach.

3) wprowadzenie obowiązku prowadzenia przez konsula rejestru skarg dotyczących zadań lub działalności związanych z wydawaniem wiz

- a) Stowarzyszenie Pracodawców Zatrudniających Cudzoziemców w Polsce JUMIS, Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy pozytywnie oceniło zaproponowane rozwiązania.
- b) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” wskazał, iż wprowadzenie w projektowanej ustawie obowiązku prowadzenia rejestru skarg dotyczących zadań lub działalności urzędów konsularnych związanych z wydawaniem wiz spowoduje obciążenie konsulatów dodatkowymi obowiązkami.

Stanowisko projektodawcy:

Projektodawca wycofał się z propozycji zmian w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2020 r. poz. 195), gdyż zaproponowane rozwiązania są już uregulowane w przepisach prawa. Należy wskazać, iż w świetle obowiązujących przepisów prawa podstawę materialnoprawną i proceduralną rozpatrywania skarg na działalność konsula zapewniają przepisy Działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256) – w związku z regulacją art. 3 § 2 pkt 4 w zw. z § 4 K.p.a. Właściwość ministra właściwego do spraw zagranicznych do rozpatrywania skarg dotyczących działalności konsula wprost określa w tym przypadku art. 229 pkt 8a K.p.a. Regulacja zawarta w Dziale VIII K.p.a. jest kompleksowa, co oznacza, iż w pełni zostanie zrealizowany obowiązek Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego zapewnienia „procedury” umożliwiającej składanie skarg dotyczących zachowania personelu konsulatu

i, w stosownych przypadkach, usługodawców zewnętrznych, lub procesu składania wniosków (art. 38 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 lutego 2020 r.). Przepisy zarządzenia nr 1 Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie przyjmowania i załatwiania petycji, skarg i wniosków w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i jednostkach podległych Ministrowi Spraw Zagranicznych (Dz. Urz. Min. Spraw Zagr. poz. 6) dopełniając tę regulację ustawową wprost określają podmioty, które są upoważnione do zastępowania ministra w rozpatrywaniu skarg w tym obszarze (§ 8 pkt 5 i 6), i co ważne, przewidują właściwość (delegowaną) konsula do rozpatrywania skarg na personel lub działalność podmiotu zewnętrznego w zakresie przyjmowania wniosków (§ 8 pkt 6). Analiza ww. zarządzenia Ministra Spraw Zagranicznych prowadzi również do wniosku, iż dzisiejszy stan prawny pozwala na realizację obowiązku wynikającego z art. 38 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), tj. obowiązku prowadzenia rejestru skarg i podjętych działań następnych przez konsulaty lub organy centralne. Zgodnie bowiem z § 14 ww. zarządzenia w formie elektronicznej jest prowadzony w Ministerstwie Spraw Zagranicznych centralny rejestr petycji, skarg i wniosków wpływających do Ministerstwa, zaś zgodnie z § 15 również placówka zagraniczna ma obowiązek prowadzenia rejestru petycji, skarg i wniosków wpływających bezpośrednio do placówki zagranicznej. Centralny rejestr jest również „zasilany” danymi pochodzącymi z rejestrów prowadzonych przez placówki zagraniczne (§ 18 pkt 1). Wzory centralnego rejestru oraz rejestru prowadzonego przez placówkę zagraniczną są uregulowane odpowiednio w załączniku nr 2 i 3 do ww. zarządzenia. Ich analiza prowadzi do wniosku, iż zapewniają pełną zgodność obecnego stanu prawnego z art. 38 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), albowiem zawierają informacje o zakresie skargi i opisie jego przedmiotu, jak również opisie podjętych działań naprawczych, usprawniających/dyscyplinujących, co niewątpliwie odpowiada pojęciu „działań następnych”. Przepis art. 38 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) nie nakazuje, aby sam rejestr był jawny, tylko aby państwa członkowskie udostępniły informacje na temat procedury określonej w tym ustępie. Na stronie internetowej ministra właściwego do spraw zagranicznych (www.gov.pl/web/dyplomacja/zloz-skarge-lub-wniosek) znajduje się właściwa informacja dotycząca składania i rozpatrywania skarg.

4) odstąpienie od obowiązku nakładania na Ministra Spraw Zagranicznych obowiązków informacyjnych

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” wskazał, iż zbędnym wydaje się dodanie ust. 6 do art. 60 ustawy o cudzoziemcach, nakładającego na ministra właściwego do spraw zagranicznych obowiązku informowania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o zawarciu porozumień o reprezentacji wizowej, ponieważ porozumienia takie mają charakter umów międzyrządowych i zgodę na związanie się takim porozumieniem wydaje Rada Ministrów. Tryb zawierania, ratyfikowania, zatwierdzania, ogłaszania, wykonywania, wypowiedzania i zmian zakresu obowiązywania umów międzynarodowych reguluje zaś ustawa z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga nie została uwzględniona. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu usprawnienie wymiany informacji pomiędzy Szefem Urzędu do Spraw Cudzoziemców a ministrem właściwym do spraw zagranicznych. Publikowane porozumienia o reprezentacji wizowej

zawierają jedynie warunki techniczne dotyczące reprezentacji, natomiast określenie państw trzecich, w których reprezentacja ma miejsce następuje w niepublikowanych porozumieniach wykonawczych. Dodatkowo umawiające się strony mogą dokonywać zmian w ww. umowach w drodze wymiany not dyplomatycznych, które również nie są publikowane. Z uwagi na fakt, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest organem powołanym do przeprowadzania konsultacji wizowych, konieczne jest, aby posiadał tego typu informacje uzyskiwane bezpośrednio od właściwego ministra.

5) zmiana właściwości organów właściwych do wydawania zezwoleń na pracę

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw, Łoża Siedlecka Business Center Club oraz Krajowe Stowarzyszenie Przetwórców Owoców i Warzyw zaproponował przekazanie kompetencji w zakresie wydawania zezwoleń na pracę z urzędów wojewódzkich do urzędów pracy.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga nie została uwzględniona. Postulat zmiany właściwości wojewody na starostę, względnie działający w imieniu starosty powiatowy urząd pracy, do rozpatrywania spraw związanych z zezwoleniami na pracę nie mógł zostać uwzględniony. Jest to materia ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, z późn. zm.). Inicjatywa zmiany przepisów tej ustawy leży po stronie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Zagadnienia objęte projektem nie pozostają w związku z zagadnieniami zmiany właściwości organów administracji publicznej. Tym samym postulat takiej zmiany znacząco wykraczałby poza przyjęty pierwotnie przez projektodawcę zakres przedmiotowy projektu.

6) doprecyzowanie terminu uznania wniosku o wydanie wizy krajowej za niedopuszczalny

- a) Stowarzyszenie Pracodawców Zatrudniających Cudzoziemców w Polsce JUMIS pozytywnie oceniło proponowaną zmianę.
- b) Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy zaproponował wskazanie w przepisach ustawy terminu, w którym konsul informowałby cudzoziemca, iż jego wniosek został uznany za niedopuszczalny.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga nie została uwzględniona. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) dopuszczalność wniosku jest sprawdzana na etapie jego wstępnej weryfikacji. Zgodnie z art. 19 ust. 3 ww. rozporządzenia, jeżeli konsul uzna wniosek za niedopuszczalny, niezwłocznie zwraca wniosek oraz opłatę wizową cudzoziemcowi.

7) podwyższenia opłat za wydanie wizy Schengen na granicy

Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy podkreślając zrozumienie zasadności podniesienia w projekcie ustawy wysokości stawek za wydanie wizy Schengen, przedstawił postulat wprowadzenia rozwiązań prawnych pozwalających na odstąpienie lub obniżenie stawki za wydanie wizy Schengen w indywidualnych przypadkach wynikających z sytuacji na rynku pracy.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga nie została uwzględniona. Wysokość opłaty za wydanie wizy Schengen jest uregulowana w prawie Unii Europejskiej, tj. w przepisach rozporządzenia Parlamentu

Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy). Art. 16 ust. 6 ww. rozporządzenia wskazuje, iż w indywidualnych przypadkach można odstąpić od pobrania opłaty wizowej lub obniżyć jej wysokość, jeżeli służy to interesom kulturalnym lub sportowym, interesom w dziedzinie polityki zagranicznej, polityki rozwojowej lub w innych dziedzinach ważnych z punktu widzenia interesu publicznego lub z przyczyn humanitarnych, lub z uwagi na zobowiązania międzynarodowe. Powyższy przepis nie daje możliwości obniżania stawek za wydanie wizy w przypadkach wynikających z sytuacji na rynku pracy. Z uwagi na powyższe wprowadzenie proponowanych przez ZP Okap rozwiązań pozostawałoby w sprzeczności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy).

- 8) **wprowadzenie wymogu braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu, od spełnienia którego uzależniona jest możliwość zatrudnienia na stanowisku tzw. „urzędnika imigracyjnego”**
- a) Związek Pracodawców Ogólnopolski Konwent Agencji Pracy oraz Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” pozytywnie oceniły proponowane zmiany przepisów.
- b) Wojewoda Wielkopolski wskazał, iż projektowane przepisy ograniczają możliwości powierzenia obowiązków związanych z załatwianiem spraw cudzoziemców wyłącznie osobom, które mają status pracownika.

Stanowisko projektodawcy:

Uwaga została częściowo uwzględniona poprzez doprecyzowanie brzmienia przepisu art. 15a ustawy o cudzoziemcach oraz odpowiedników tego przepisu w pozostałych zmienianych ustawach, tj. w art. 11a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 8a ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin.

Należy zauważyć, że zamiarem projektodawcy jest ustanowienie w poszczególnych ustawach składających się na „prawo migracyjne” jednolitego standardu zatrudnienia pracownika, którego można by określić jako „urzędnika imigracyjnego”. Znaczenie poszczególnych przepisów ogranicza się zatem tylko do ustanowienia określonego warunku zatrudnienia takiego pracownika (ex ante), względnie dalszego powierzania takiemu pracownikowi określonych obowiązków, tj. braku uprzedniej karalności za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe, oraz ustanowienia po stronie urzędów obsługujących organy właściwe w sprawach wjazdu, pobytu, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej, określonych obowiązków zasięgnięcia informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Projektowane przepisy nie powinny zaś wpływać na powierzanie przez urzędy zadań osobom, które nie mają statusu pracownika, tylko są zleceniobiorcami, stażystami czy wolontariuszami. Te osoby, wobec brzmienia projektowanych przepisów i wyjaśnienia ich zastosowania znajdującego się w uzasadnieniu projektu ustawy, nie powinny być adresatem projektowanych przepisów.

Brzmienie ww. przepisów zostało zmienione w taki sposób, że obecnie w sposób jednoznaczny wynika z nich, że możliwość powierzenia obowiązków określonego rodzaju może nastąpić po uprzednim sprawdzeniu danego kandydata do zatrudnienia lub pracownika przed powierzeniem mu nowych obowiązków.

- c) Dodatkowo Wojewoda Wielkopolski podkreślił, iż projekt zmian nie uwzględnia trybu postępowania w celu ustalenia karalności pracowników zatrudnionych u pracodawcy,

o którym mowa w art. 15a ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowisku niezwiązanym z realizacją zadań, o których mowa w art. 15a ust. 1 ww. ustawy, a skierowanych do ich realizacji po dniu wejścia w życie ustawy.

Stanowisko projektodawcy:

W projekcie ustawy wprowadzono zmiany, które odpowiadają na wątpliwość zgłoszoną przez Wojewodę Wielkopolskiego. Obecne brzmienie projektowanego art. 15a ustawy o cudzoziemcach oraz pozostałych przepisów (odpowiedników) w sposób jednoznaczny odnosi się do sytuacji, gdy należy dokonać sprawdzenia kandydata do zatrudnienia (przed nawiązaniem z nim stosunku pracy), jak i gdy należy dokonać sprawdzenia pracownika przed powierzeniem mu nowych obowiązków, objętych zakresem projektowanej regulacji. Po dniu wejścia w życie ustawy każde powierzenie tego rodzaju obowiązków pracownikowi już zatrudnionemu, lecz na innym stanowisku, będzie musiało być poprzedzone dokonaniem sprawdzenia, czy pracownik ten był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, poprzez skierowanie stosownego zapytania o osobie do Krajowego Rejestru Karnego.

4. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia go właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

5. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (UC7)
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO UE	<i>Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)</i> w związku ze zmianami wprowadzonymi <i>rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)</i>
----- ---	
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

Oznaczenie jednostki redakcyjnej		Treść przepisu UE	Koniec zność dostosowania prawa polskiego T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Art. 1	ust. 1	TYTUŁ I PRZEPISY OGÓLNE <i>Artykuł 1</i> Cel i zakres stosowania 1. Niniejsze rozporządzenie określa tryb i warunki wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.	N			

	ust. 2	2. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, muszą posiadać wizę podczas przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich, bez uszczerbku dla: a) prawa do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają obywatele państw trzecich będący członkami rodzin obywateli Unii; b) równorzędnych praw obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, którzy w ramach porozumień pomiędzy Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi, z drugiej, korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się tożsamego z prawem przysługującym obywatelom Unii i członkom ich rodzin.	N			
	ust. 3	3. Niniejsze rozporządzenie wymienia także państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizę lotniskową w drodze wyjątku od zasady swobodnego tranzytu określonej w załączniku 9 do konwencji z Chicago o międzynarodowym lotnictwie	N			

		cywilnym, oraz określa tryb i warunki wydawania wiz uprawniających do tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich.				
	ust. 4	4. Stosując niniejsze rozporządzenie, państwa członkowskie w pełni przestrzegają przepisów prawa Unii, w tym Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadami ogólnymi prawa Unii decyzje w sprawie wniosków na podstawie niniejszego rozporządzenia podejmuje się w sposób indywidualny.	N			
Art. 2		Artykuł 2 Definicje Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje: 1) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu; 2) „wiza” oznacza zezwolenie wydawane przez państwo członkowskie na: a) planowany pobyt na terytorium państw członkowskich nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu; lub b) tranzyt przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich; 3) „wiza jednolita” oznacza wizę ważną na całym terytorium państw członkowskich; 4) „wiza o ograniczonej ważności terytorialnej” oznacza wizę ważną na	N			

		terytorium jednego lub kilku, lecz nie wszystkich, państw członkowskich; 5) „tranzytowa wiza lotniskowa” oznacza wizę uprawniającą do tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową jednego lub kilku portów lotniczych państw członkowskich; 6) „naklejka wizowa” oznacza jednolity formularz wizowy zgodnie z definicją w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiającym jednolity formularz wizowy; 7) „uznawany dokument podróży” oznacza dokument podróży uznawany przez co najmniej jedno państwo członkowskie za właściwy do przekraczania granic zewnętrznych oraz umieszczania wiz na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1105/2011/UE; 8) „oddzielny arkusz, na którym umieszcza się wizę” oznacza jednolity wzór formularza, na którym umieszcza się wizę, wydawanego przez państwa członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży nieuznawane przez państwo członkowskie sporządzające formularz zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Rady (WE) nr 333/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. w sprawie jednolitego wzoru formularza, na którym umieszcza się wizę, wydawanego przez państwo członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży, które nie są uznane przez państwo			
--	--	---	--	--	--

		członkowskie sporządzające formularz; 9) „konsulat” oznacza misje dyplomatyczne państwa członkowskiego lub jego urzędy konsularne pod kierownictwem zawodowego urzędnika konsularnego, zdefiniowanego w Konwencji wiedeńskiej z dnia 24 kwietnia 1963 r. o stosunkach konsularnych, upoważnione do wydawania wiz; 10) „wniosek” oznacza wniosek o wizę; 11) „pośredniczące podmioty komercyjne” oznacza prywatną agencję administracyjną, firmę transportową lub biuro podróży (organizatora wycieczek lub jego przedstawiciela); 12) „marynarz” oznacza osobę zatrudnioną, zaangażowaną do pracy lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku żeglugi morskiej lub statku pływającego po międzynarodowych wodach śródlądowych; 13) „podpis elektroniczny” oznacza podpis elektroniczny zdefiniowany w art. 3 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014.				
Art. 3	ust. 1	TYTUŁ II TRANZYTOWA WIZA LOTNISKOWA <i>Artykuł 3</i>	N			

		Obywatele państw trzecich objęci obowiązkiem posiadania wizy lotniskowej 1. Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku IV muszą posiadać wizę lotniskową podczas tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na terytorium państw członkowskich.				
	ust. 2	2. Poszczególne państwa członkowskie mogą w przypadku nagłego masowego napływu nielegalnych imigrantów wymagać od obywateli państw trzecich innych niż te, o których mowa w ust. 1, posiadania wiz lotniskowych podczas tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na ich terytorium. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o takich decyzjach przed ich wejściem w życie oraz o cofnięciu takiego wymogu posiadania tranzytowej wizy lotniskowej.	N			
	ust. 3	3. Powiadomienia weryfikuje corocznie komitet, o którym mowa w art. 52 ust. 1, w celu przeniesienia danego państwa trzeciego do wykazu przedstawionego w załączniku IV.	N			
	ust. 4	4. Jeżeli dane państwo trzecie nie zostało przeniesione do wykazu zawartego w załączniku IV, zainteresowane państwo członkowskie może utrzymać wymóg posiadania tranzytowej wizy lotniskowej, o ile	N			

		spełnione są warunki, o których mowa w ust. 2, lub cofnąć ten wymóg.				
	ust. 5	5. Osoby należące do następujących kategorii są zwolnione z wymogu posiadania wizy lotniskowej, o której mowa w ust. 1 i 2: a) posiadacze ważnej wizy jednolitej, krajowej wizy pobytowej długoterminowej lub dokumentu pobytowego wydanych przez państwo członkowskie; <i>b) obywatele państw trzecich posiadający ważny dokument pobytowy wydany przez państwo członkowskie, które nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, lub przez państwo członkowskie, które nie stosuje jeszcze w pełni przepisów dorobku Schengen, lub obywatele państw trzecich posiadający jeden z ważnych dokumentów pobytowych wymienionych w załączniku V wydany przez Andorę, Kanadę, Japonię, San Marino lub Stany Zjednoczone Ameryki, gwarantujący nieograniczone prawo readmisji ich posiadacza, lub posiadający ważny dokument pobytowy co najmniej jednego z krajów i terytoriów zamorskich Królestwa Niderlandów (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba);</i> c) obywatele państw trzecich posiadający wizę ważną w państwie członkowskim, które nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, lub w państwie członkowskim, które	N			

		<i>nie stosuje jeszcze w pełni przepisów dorobku Schengen, lub w Kanadzie, Japonii lub Stanach Zjednoczonych Ameryki, bądź posiadacze wizy ważnej w co najmniej jednym z krajów i terytoriów zamorskich Królestwa Niderlandów (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba), podczas podróży do państwa wydającego lub do dowolnego innego państwa trzeciego, bądź podczas powrotu z państwa wydającego po wykorzystaniu wizy;</i> d) członkowie rodziny obywatela Unii Europejskiej, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a); e) posiadacze paszportów dyplomatycznych; f) członkowie załóg lotniczych, którzy są obywatelami państwa będącego Umawiającą się Stroną konwencji z Chicago o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.				
Art. 4	ust. 1	TYTUŁ III TRYB I WARUNKI WYDAWANIA WIZ ROZDZIAŁ I Organy uczestniczące w postępowaniach dotyczących wniosków Artykuł 4 Organy właściwe do udziału w postępowaniach dotyczących wniosków				

		1. Wnioski są rozpatrywane i decyzje w ich sprawie są podejmowane przez konsulatory.				
	ust. 1a	<i>1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą postanowić, że rozpatrywaniem wniosków i podejmowaniem decyzji w ich sprawie zajmują się organy centralne. Państwa członkowskie zapewniają, by organy te znały uwarunkowania lokalne kraju, w którym składany jest wniosek, w stopniu wystarczającym, by móc ocenić ryzyko migracyjne i ryzyko związane z bezpieczeństwem, a także by znały język w stopniu wystarczającym do analizowania dokumentów, jak również zapewniają, by konsulatory w razie konieczności uczestniczyły w przeprowadzaniu dodatkowych analiz i rozmów.</i>	N			
	ust. 2	2. W drodze odstępstwa od ust. 1 wnioski mogą być rozpatrywane i decyzje w ich sprawie mogą być podejmowane na granicach zewnętrznych państw członkowskich przez organy dokonujące odprawy osób zgodnie z art. 35 i 36.	T	Art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 66 2. Wizę Schengen wydaje na granicy lub odmawia jej wydania komendant placówki Straży Granicznej.	
	ust. 3	3. W pozaeuropejskich terytoriach zamorskich państw członkowskich wnioski mogą być rozpatrywane i decyzje w ich sprawie mogą być podejmowane przez wyznaczone organy danego państwa członkowskiego.	N			

	ust. 4	4. Państwo członkowskie może wymagać, aby w rozpatrywanie wniosków i w podejmowanie decyzji w ich sprawie zaangażowane były organy inne niż wskazane w ust. 1 i 2.	N			
	ust. 5	5. Państwo członkowskie może wymagać, by inne państwo członkowskie zasięgało jego opinii lub przekazywało mu informacje zgodnie z art. 22 i 31.	T	Art. 68, Art. 74 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 68. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen przez organ innego państwa obszaru Schengen wymaga zasięgnięcia opinii polskiego centralnego organu zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, Szef Urzędu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie, informuje centralny organ innego państwa obszaru Schengen, czy sprzeciwia się wydaniu wizy Schengen. 2. Przed przekazaniem informacji, o której mowa w ust. 1, Szef Urzędu, w celu stwierdzenia, czy istnieją podstawy do sprzeciwienia się wydaniu wizy Schengen ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsultuje się z: 1) Komendantem Głównym Straży Granicznej; 2) Komendantem Głównym Policji; 3) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 4) Szefem Agencji Wywiadu; 5) ministrem właściwym do spraw zagranicznych. 3. Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Policji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu i minister właściwy do spraw zagranicznych przekazują Szefowi	

				Urzędu informacje niezbędne do ustalenia okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie. Nieprzekazanie informacji w tym terminie uważa się za zgodę tych organów na wydanie wizy. 4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się także w przypadku, gdy o wyrażenie zgody na wydanie wizy Schengen o ograniczonej ważności terytorialnej ważnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wystąpi organ innego państwa obszaru Schengen zgodnie z art. 25 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego. Art. 74. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, organem właściwym do gromadzenia informacji o wizach Schengen wydanych przez właściwe organy innych państw obszaru Schengen jest Szef Urzędu. 2. Szef Urzędu udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, Komendantowi Głównemu Policji, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu i ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.	
--	--	--	--	---	--

Art. 5	ust. 1	<i>Artykuł 5</i> Państwo członkowskie właściwe do rozpatrzenia wniosku i podjęcia decyzji w jego sprawie 1. Państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy jednolitej i do podjęcia decyzji w jej sprawie jest: a) państwo członkowskie, którego terytorium stanowi jedyne miejsce docelowe wizyty lub wizyt; <i>b) jeżeli wizyta obejmuje więcej niż jedno miejsce docelowe lub jeżeli w okresie dwóch miesięcy ma się odbyć kilka odrębnych wizyt – państwo członkowskie, którego terytorium stanowi główne miejsce docelowe wizyty lub wizyt pod względem długości pobytu, liczonej w dniach, lub celu pobytu; lub</i> c) jeżeli nie można określić głównego docelowego miejsca wizyty – państwo członkowskie, którego granicę zewnętrzną osoba ubiegająca się o wizę zamierza przekroczyć w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich.	N			
	ust. 2	2. Państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy jednolitej na tranzyt i do podjęcia decyzji w jej sprawie jest: a) w przypadku tranzytu tylko przez jedno państwo członkowskie – dane państwo członkowskie; lub b) w przypadku tranzytu przez kilka państw członkowskich – państwo członkowskie, którego zewnętrzną granicę osoba ubiegająca się o wizę	N			

		zamierza przekroczyć w celu rozpoczęcia tranzytu.				
	ust. 3	3. Państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy lotniskowej i do podjęcia decyzji w jej sprawie jest: a) w przypadku jednokrotnego tranzytu lotniczego – państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się dany port lotniczy tranzytu; lub b) w przypadku dwu- lub wielokrotnego tranzytu lotniczego – państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się pierwszy port lotniczy tranzytu.	N			
	ust. 4	4. Państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu uniknięcia sytuacji, w której wniosek nie może zostać rozpatrzony ani decyzja wydana w jego sprawie, ponieważ właściwe państwo członkowskie, określone zgodnie z ust. 1–3, nie ma swojej placówki ani nie jest reprezentowane w państwie trzecim, w którym osoba ubiegająca się o wizę składa wniosek zgodnie z art. 6.	N			
Art. 6	ust. 1	<i>Artykuł 6</i> Terytorialna właściwość konsulatów 1. Wniosek jest rozpatrywany i decyzja w jego sprawie jest podejmowana przez konsulat właściwego państwa członkowskiego, w którego obszarze właściwości legalnie mieszka osoba ubiegająca się o wizę.	N			

	ust. 2	2. Konsulat właściwego państwa członkowskiego rozpatruje wniosek złożony przez obywatela państwa trzeciego, który legalnie przebywa, ale nie mieszka w obszarze właściwości tego konsulatu, oraz podejmuje decyzję w jego sprawie, jeżeli osoba ubiegająca się o wizę uzasadniła złożenie wniosku w tym konsulacie.	N			
Art. 7		<i>Artykuł 7</i> Właściwość w zakresie wydawania wiz obywatelom państw trzecich przebywającym legalnie na terytorium państwa członkowskiego Obywatele państw trzecich, którzy przebywają legalnie na terytorium państwa członkowskiego i którzy, żeby wjechać na terytorium co najmniej jednego innego państwa członkowskiego, muszą posiadać wizę, ubiegają się o wizę w konsulacie państwa członkowskiego właściwego zgodnie z art. 5 ust. 1 lub 2.	N			
Art. 8	ust. 1	<i>Artykuł 8</i> Ustalenia dotyczące reprezentowania państw 1. Państwo członkowskie może zgodzić się reprezentować w zakresie rozpatrywania wniosków i podejmowania decyzji w ich sprawie inne państwo członkowskie będące państwem właściwym zgodnie z art. 5. Państwo członkowskie może również reprezentować inne państwo członkowskie w ograniczonym zakresie, to jest wyłącznie przyjmować	N			

		<i>wnioski i pobierać identyfikatory biometryczne.</i>				
	ust. 2	2. (uchylony)				
	ust. 3	3. W przypadku gdy reprezentacja jest ograniczona zgodnie z ust. 1 zdanie drugie, dane są przyjmowanie, a następnie przesyłane do reprezentowanego państwa członkowskiego zgodnie z odpowiednimi zasadami ochrony i bezpieczeństwa danych.	N			
	ust. 4	4. Reprezentujące państwo członkowskie i reprezentowane państwo członkowskie zawierają dwustronne porozumienie. W porozumieniu tym: a) określa się okres trwania tej reprezentacji, jeżeli ma ona charakter tymczasowy, oraz tryb jej rozwiązania; b) można zawrzeć ustalenia dotyczące zapewnienia lokalu i pracowników oraz dokonywania płatności przez reprezentowane państwo członkowskie, w szczególności jeżeli reprezentowane państwo członkowskie ma konsulat w danym państwie trzecim.	N			
	ust. 5	5. Państwa członkowskie, które nie mają swojego konsulatu w państwie trzecim, starają się zawrzeć porozumienia o reprezentacji z państwami członkowskimi, które mają konsulaty w tym państwie.	N			
	ust. 6	6. Z myślą o zapobieżeniu temu, by słaba infrastruktura transportowa lub	N			

		znaczące odległości w danym regionie lub na danym obszarze geograficznym stanowiły dla osób ubiegających się o wizę znaczną przeszkodę w dotarciu do konsulatu, państwa członkowskie, które nie mają swojego konsulatu w danym regionie lub na danym obszarze, starają się zawrzeć porozumienia o reprezentacji z państwami członkowskimi, które mają konsulaty w danym regionie lub na danym obszarze.				
	ust. 7	7. Reprezentowane państwo członkowskie powiadamia Komisję o zawarciu porozumień o reprezentacji lub o ich wygaśnięciu najpóźniej 20 dni kalendarzowych przed ich wejściem w życie lub wygaśnięciem, z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej.	N			
	ust. 8	8. W tym samym czasie, w którym dochodzi do powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, konsulat reprezentującego państwa członkowskiego informuje zarówno konsulaty innych państw członkowskich, jak i delegaturę Unii na danym obszarze właściwości o zawarciu lub rozwiązaniu porozumień o reprezentacji.	N			
	ust. 9	9. Jeżeli konsulat reprezentującego państwa członkowskiego postanawia współpracować z usługodawcą zewnętrznym, zgodnie z art. 43, lub z akredytowanymi pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi, o czym jest mowa w art. 45, współpraca taka	N			

		dotyczy również wniosków objętych porozumieniem o reprezentacji. Organy centralne reprezentowanego państwa członkowskiego są informowane z wyprzedzeniem o warunkach tej współpracy.				
	ust. 10	<i>10. Jeżeli państwo członkowskie nie ma swojej placówki ani nie jest reprezentowane w państwie trzecim, w którym osoba ubiegająca się o wizę ma złożyć wniosek, to państwo członkowskie stara się współpracować w tym państwie trzecim z usługodawcą zewnętrznym zgodnie z art. 43.</i>	N			
	ust. 11	<i>11. W przypadku gdy konsulat państwa członkowskiego w danej lokalizacji doświadcza przedłużającego się działania siły wyższej o charakterze technicznym, to państwo członkowskie stara się zapewnić tymczasową reprezentację przez inne państwo członkowskie w tej lokalizacji w odniesieniu do wszystkich lub niektórych kategorii osób ubiegających się o wizę.</i>	N			
Art. 9	ust. 1	ROZDZIAŁ II Wniosek Artykuł 9 Tryb składania wniosku 1. Wnioski składa się nie wcześniej niż sześć miesięcy, a w przypadku marynarzy w związku z wykonywaniem ich obowiązków nie wcześniej niż dziewięć miesięcy, przed rozpoczęciem planowanej wizyty oraz, co do zasady, nie później niż 15 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem planowanej wizyty.	N			

		<i>W uzasadnionych indywidualnych przypadkach mających pilny charakter konsulat lub organy centralne mogą zezwolić na składanie wniosków w terminie późniejszym niż 15 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem planowanej wizyty.</i>				
	ust. 2	2. Osoba ubiegająca się o wizę może być zobowiązana do umówienia się na spotkanie w celu złożenia wniosku. Spotkanie odbywa się z reguły przed upływem okresu dwóch tygodni od daty, w której zażądano spotkania.	N			
	ust. 3	3. W uzasadnionych pilnych przypadkach konsulat może zezwolić osobie ubiegającej się o wizę na złożenie wniosku bez uprzedniego umówienia się na spotkanie albo spotkanie odbywa się natychmiast.	N			
	ust. 4	4. <i>Bez uszczerbku dla art. 13 wniosek może zostać złożony:</i> a) <i>przez osobę ubiegającą się o wizę;</i> b) <i>przez akredytowany pośredniczący podmiot komercyjny;</i> c) <i>przez instytucję lub stowarzyszenie zawodowe, kulturalne, sportowe lub edukacyjne działające w imieniu swoich członków.</i>	N			
	ust. 5	5. <i>Od osoby ubiegającej się o wizę nie wymaga się osobistego stawiennictwa w więcej niż jednej lokalizacji w celu złożenia wniosku.</i>	N			
Art. 10	ust. 1	Artykuł 10 Ogólne zasady składania wniosku 1. <i>Osoba ubiegająca się o wizę składa wniosek osobiście, by umożliwić pobranie odcisków palców zgodnie</i>	N			

		<i>z art. 13 ust. 2 i 3 oraz art. 13 ust. 7 lit. b). Bez uszczerbku dla pierwszego zdania niniejszego ustępu i dla art. 45 osoba ubiegająca się o wizę może złożyć wniosek w formie elektronicznej, jeżeli istnieje taka możliwość.</i>				
	ust. 2	2. (uchylony)				
	ust. 3	3. Składając wniosek, osoba ubiegająca się o wizę: a) składa wniosek na formularzu, o którym mowa w art. 11; b) przedstawia dokument podróży, o którym mowa w art. 12; c) składa fotografię zgodnie z normami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1683/95, a jeżeli system VIS osiągnie sprawność operacyjną w myśl art. 48 rozporządzenia w sprawie VIS – zgodnie z normami określonymi w art. 13 niniejszego rozporządzenia; d) w przypadkach gdy ma to zastosowanie, umożliwia pobranie odcisków palców zgodnie z art. 13; e) uiszcza opłatę wizową, o której mowa w art. 16; f) dostarcza dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 14 i załączniku II; g) w przypadkach gdy ma to zastosowanie, przedstawia dowód posiadania odpowiedniego, ważnego podróznego ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 15.	N			

Art. 11	ust. 1	<i>Artykuł 11</i> Formularz wniosku 1. Każda osoba ubiegająca się o wizę składa wypełniony odręcznie lub elektronicznie wniosek na formularzu przedstawionym w załączniku I. Wniosek na formularzu musi być podpisany. Wniosek na formularzu można podpisać odręcznie lub, jeżeli państwo członkowskie właściwe do rozpatrzenia wniosku i podjęcia decyzji w jego sprawie uznaje podpis elektroniczny – elektronicznie. Osoby wpisane do dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę składają oddzielne formularze wniosku. Nieletni składają wniosek na formularzu podpisanym przez osobę sprawującą władzę rodzicielską lub opiekuna prawnego.	N			
	ust. 1a	1a. Jeżeli osoba ubiegająca się o wizę podpisuje elektronicznie wniosek na formularzu, podpis elektroniczny musi być kwalifikowanym podpisem elektronicznym w rozumieniu art. 3 pkt 12 rozporządzenia (UE) nr 910/2014.	N			
	ust. 1b	1b. Treść elektronicznej wersji formularza wniosku, jeżeli istnieje możliwość jego złożenia w tej formie, jest taka jak określono w załączniku I.	N			
	ust. 2	2. Konsulaty udostępniają wnioskodawcom formularz wniosku bezpłatnie i dbają, by był on powszechnie i łatwo dostępny.	N			
	ust. 3	3. Formularz jest dostępny co najmniej w następujących językach:	N			

		a) w języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, którego dotyczy składany wniosek lub reprezentującego państwa członkowskiego; oraz b) w języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa, w którym znajduje się konsulat. Poza formularzem w językach wymienionych w lit. a) można też udostępnić formularz w innym(-ych) języku(-ach) urzędowym(-ych) instytucji Unii.				
	ust. 4	4. Jeżeli język(-i) urzędowe państwa, w którym znajduje się konsulat, nie zostały zintegrowane w formularzu, osobie ubiegającej się o wizę udostępnia się odrębnie tłumaczenie na ten język urzędowy lub te języki urzędowe.	N			
	ust. 5	5. Tłumaczenie formularza wniosku na język(-i) urzędowy(-e) państwa, w którym znajduje się konsulat, jest dokonywane w ramach lokalnej współpracy schengńskiej przewidzianej w art. 48.	N			
	ust. 6	6. Konsulat informuje osobę ubiegającą się o wizę, w jakim(-ch) języku(-ach) można wypełniać formularz wniosku.	N			
Art. 12		Artykuł 12 Dokument podróży Osoba ubiegająca się o wizę przedstawia ważny dokument podróży, który spełnia następujące kryteria: a) jest ważny jeszcze co najmniej trzy miesiące po planowanej dacie	N			

		opuszczenia terytorium państw członkowskich lub, w przypadku kilku wizyt, po planowanej dacie ostatniego opuszczenia terytorium państw członkowskich. Niemniej w uzasadnionych pilnych przypadkach kryterium to może zostać pominięte; b) zawiera przynajmniej dwie wolne strony; c) został wydany w ciągu ostatnich dziesięciu lat.				
Art. 13	ust. 1	<i>Artykuł 13</i> Identyfikatory biometryczne 1. Państwa członkowskie pobierają od osoby ubiegającej się o wizę dane biometryczne obejmujące fotografię jej twarzy i dziesięć odcisków jej palców zgodnie z zabezpieczeniami określonymi w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przyjętej przez Radę Europy, w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka.	N			
	ust. 2	2. Składając pierwszy wniosek, osoba ubiegająca się o wizę zobowiązana jest do osobistego stawiennictwa. Zostają wówczas pobrane następujące identyfikatory biometryczne osoby ubiegającej się o wizę: — fotografia, zeskanowana lub zrobiona w chwili składania wniosku, oraz — jej płaskie odciski dziesięciu palców pobrane cyfrowo.	N			

	ust. 3	3. Jeżeli odciski palców pobrane od osoby ubiegającej się o wizę jako część jej wcześniejszego wniosku wizowego zostały po raz pierwszy wprowadzone do systemu VIS mniej niż 59 miesięcy przed dniem wpłynięcia nowego wniosku, zostają one skopiowane do kolejnego wniosku. Jednakże jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do tożsamości osoby ubiegającej się o wizę, konsulat pobiera odciski palców w okresie określonym w akapicie pierwszym. Ponadto gdy w chwili otrzymania wniosku nie można natychmiast stwierdzić, czy odciski palców zostały pobrane w okresie określonym w akapicie pierwszym, osoba ubiegająca się o wizę może zwrócić się o pobranie jej odcisków palców.	N			
	ust. 4	4. Zgodnie z art. 9 pkt 5 rozporządzenia w sprawie VIS fotografia załączona do każdego wniosku jest wprowadzana do VIS. Od osoby ubiegającej się o wizę nie wymaga się w tym celu osobistego stawiennictwa. Wymogi techniczne dotyczące fotografii odpowiadają międzynarodowym normom określonym w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, wydanie VI.	N			
	ust. 5	5. Odciski palców są pobierane zgodnie z normami ICAO i decyzją	N			

		Komisji 2006/648/WE z dnia 22 września 2006 r. ustanawiającą specyfikacje techniczne dotyczące norm przyjętych dla cech biometrycznych na potrzeby rozwoju Wizowego Systemu Informacyjnego.				
	ust. 6	6. Identyfikatory biometryczne są pobierane przez wykwalifikowany i odpowiednio upoważniony personel organów właściwych zgodnie z art. 4 ust. 1, 2 i 3. Identyfikatory biometryczne mogą być także pobierane – pod nadzorem konsulatów – przez wykwalifikowany i odpowiednio upoważniony personel zatrudniony przez konsula honorowego, o którym mowa w art. 42, lub usługodawcę zewnętrznego, o którym mowa w art. 43. Jeżeli zachodzi jakakolwiek wątpliwość, dane państwo(-a) członkowskie przewiduje(-ją) możliwość weryfikacji na terenie konsulatu odcisków palców, które zostały pobrane przez usługodawcę zewnętrznego.	N			
	ust. 7	7. Z obowiązku pobierania odcisków palców zwolnione są następujące kategorie osób ubiegających się o wizę: a) dzieci poniżej 12 roku życia; b) osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Jeżeli jednak możliwe jest pobranie mniej niż dziesięciu odcisków palców, należy pobrać maksymalną ilość odcisków palców. Jeżeli jednak niemożność pobrania odcisków palców jest tymczasowa, to od osoby ubiegającej się o wizę wymaga się, by	N			

		złożyła odciski palców wraz z kolejnym wnioskiem wizowym. Organy właściwe zgodnie z art. 4 ust. 1, 2 i 3 są uprawnione do żądania dalszych wyjaśnień w sprawie przyczyn tymczasowej niemożności. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich procedur gwarantujących osobie ubiegającej się o wizę poszanowanie godności w sytuacji, gdy wystąpią problemy z pobraniem danych; c) przywódcy państw lub rządów, członkowie rządów krajowych wraz z towarzyszącymi im małżonkami oraz członkami oficjalnej delegacji, gdy są oni zapraszani przez rządy państw członkowskich lub organizacje międzynarodowe w celach oficjalnych; d) monarchowie i ważni rangą członkowie rodziny królewskiej, gdy są oni zapraszani przez rządy państw członkowskich lub organizacje międzynarodowe w celach oficjalnych.				
	ust. 8	8. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, do systemu VIS wpisuje się adnotację „nie dotyczy” zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
Art. 14	ust. 1	<i>Artykuł 14</i> Dokumenty uzupełniające 1. Składając wniosek o wizę jednolitą, osoba ubiegająca się o wizę przedstawia: a) dokumenty, z których wynika cel podróży; b) dokumenty dotyczące zakwaterowania lub dowód	N			

		potwierdzający posiadanie wystarczających środków na pokrycie kosztów zakwaterowania; c) dokumenty potwierdzające, że osoba ubiegająca się o wizę posiada wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania przez cały okres planowanego pobytu oraz na pokrycie kosztów powrotu do państwa pochodzenia lub zamieszkania, lub na pokrycie kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które na pewno udzieli jej pozwolenia na wjazd, albo dokumenty potwierdzające, że może takie środki legalnie zdobyć, zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c) oraz art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen; d) informacje pozwalające ocenić, czy osoba ubiegająca się o wizę zamierza opuścić terytorium państw członkowskich przed upływem terminu ważności wizy, o którą występuje.				
	ust. 2	2. Składając wniosek o wizę lotniskową, osoba ubiegająca się o wizę przedstawia: a) dokumenty dotyczące dalszej podróży, którą po zamierzonym tranzycie podejmie do miejsca stanowiącego ostateczny jej cel; b) informacje pozwalające ocenić, czy osoba ubiegająca się o wizę nie zamierza przedostać się na terytorium państw członkowskich.	N			
	ust. 3	3. Niewyczerpujący wykaz dokumentów uzupełniających, których można zażądać od osoby	N			

		<i>ubiegającej się o wizę w celu sprawdzenia, czy spełnione są warunki określone w ust. 1 i 2, zawarto w załączniku II.</i>				
	ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą wymagać od osoby ubiegającej się o wizę wypełnienia formularza opracowanego przez każde z państw członkowskich jako dowodu na pokrywanie kosztów pobytu przez inną osobę lub na zakwaterowanie u osoby prywatnej. W formularzu tym podaje się w szczególności: a) czy jest on wypełniany w celu udowodnienia pokrycia kosztów pobytu przez inną osobę lub w celu udowodnienia zakwaterowania u osoby prywatnej; b) czy osoba pokrywająca koszty pobytu lub osoba zapraszająca jest osobą fizyczną, przedsiębiorstwem czy organizacją; c) dane identyfikacyjne i dane kontaktowe osoby pokrywającej koszty pobytu lub osoby zapraszającej; d) dane identyfikacyjne osoby lub osób ubiegających się o wizę (imię i nazwisko, data urodzenia, miejsce urodzenia i obywatelstwo); e) adres miejsca zakwaterowania; f) długość i cel pobytu; g) ewentualne powiązania rodzinne z osobą pokrywającą koszty pobytu lub osobą zapraszającą; h) informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS.	T	Art. 54 Art. 54 pkt 11 dodawany na mocy ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	Art. 54. W zaproszeniu umieszcza się: 1) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo, adres zamieszkania, numer telefonu, rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości zapraszającego, a w przypadku gdy zapraszającym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej - firmę albo nazwę, numer REGON, adres siedziby i numer telefonu kontaktowego; 2) imię (imiona), nazwisko, datę i miejsce urodzenia, płeć, obywatelstwo, adres zamieszkania, serię i numer dokumentu podróży zapraszanego cudzoziemca oraz stopień pokrewieństwa z zapraszającym; 3) informację o zobowiązaniu się zapraszającego do pokrycia kosztów, o których mowa w art. 51 ust. 2 pkt 3; 4) adres miejsca zakwaterowania zapraszanego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 5) określenie okresu, na który zapraszający zaprasza cudzoziemca, wyrażone datami; 6) określenie celu pobytu zapraszanego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 7) nazwę organu, który wpisał zaproszenie do ewidencji zaproszeń; 8) datę i numer wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń; 9) okres ważności zaproszenia;	

		<i>Poza językiem(-ami) urzędowym(-i) państwa członkowskiego formularz jest sporządzany w co najmniej jednym innym języku urzędowym instytucji Unii. Wzór formularza przekazywany jest Komisji.</i>			10) informację, czy zapraszający zapewnia cudzoziemcowi zakwaterowanie w swoim lokalu mieszkalnym. w art. 54 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008.”	
	ust. 5	<i>5. W ramach lokalnej współpracy schengenńskiej konsulat oceniają wdrażanie warunków określonych w ust. 1, aby uwzględnić uwarunkowania lokalne oraz ryzyko migracyjne i ryzyko związane z bezpieczeństwem.</i>	N			
	ust. 5a	<i>5a. W razie konieczności w celu uwzględnienia uwarunkowań lokalnych, o których mowa w art. 48, Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, jednolity wykaz dokumentów uzupełniających, które mają być stosowane w każdym obszarze właściwości. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.</i>	N			
	ust. 6	<i>6. Od wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu można odstąpić, jeżeli konsulat lub organ centralny posiada wiedzę, że osoba ubiegająca się o wizę jest uczciwa i wiarygodna, a zwłaszcza że poprzednie wizy wykorzystwała zgodnie z prawem, i jeżeli nie ma wątpliwości co do tego,</i>	N			

		<i>że w chwili przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich będzie spełniała wymogi art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399.</i>				
Art. 15	ust. 1	<i>Artykuł 15</i> Podróżne ubezpieczenie medyczne 1. Osoby ubiegające się o wizę jednolitą uprawniającą do jedno- lub dwukrotnego wjazdu wykazują, że posiadają odpowiednie, ważne podróżne ubezpieczenie medyczne pokrywające wszelkie wydatki, które podczas ich pobytu(-ów) na terytorium państw członkowskich mogą wyniknąć w związku z koniecznością powrotu z powodów medycznych, potrzebą pilnej pomocy medycznej, nagłym leczeniem szpitalnym lub ze śmiercią.	N			
	ust. 2	2. Osoby ubiegające się o wizę wielokrotnego wjazdu wykazują, że posiadają odpowiednie, ważne podróżne ubezpieczenie medyczne obejmujące okres ich pierwszej planowanej wizyty. Ponadto osoby takie podpisują załączone do formularza wniosku oświadczenie, że są świadome konieczności posiadania podróżnego ubezpieczenia medycznego podczas kolejnych pobytów.	N			
	ust. 3	3. Ubezpieczenie musi być ważne na całym terytorium państw członkowskich i obejmować całkowity okres planowanego pobytu lub tranzytu	N			

		danej osoby. Minimalna kwota ubezpieczenia wynosi 30 000 EUR. Jeżeli wydana zostaje wiza o ograniczonej ważności terytorialnej, obejmująca terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich, ubezpieczenie musi być ważne przynajmniej w państwach członkowskich, których dotyczy wiza.				
	ust. 4	4. Osoby ubiegające się o wizę zasadniczo wykupują ubezpieczenie w państwie zamieszkania. Jeżeli nie jest to możliwe, wykupują oni ubezpieczenie w jakimkolwiek innym państwie. Jeżeli ubezpieczenie wykupuje za osobę ubiegającą się o wizę inna osoba, zastosowanie mają zasady określone w ust. 3.	N			
	ust. 5	5. Podczas oceny, czy ubezpieczenie jest odpowiednie, konsulaty ustalają, czy w danym państwie członkowskim można dochodzić roszczeń wobec danego towarzystwa ubezpieczeniowego.	N			
	ust. 6	6. Wymóg dotyczący posiadania ubezpieczenia można uznać za spełniony w przypadkach gdy ustalono, że osoba ubiegająca się o wizę posiada odpowiednie ubezpieczenie w związku ze swoją sytuacją zawodową. Zwolnienie z obowiązku przedstawiania dowodu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego może dotyczyć konkretnych grup zawodowych – takich jak marynarze – objętych już podróznym ubezpieczeniem	N			

		medycznym w związku z wykonywanym zawodem.				
	ust. 7	7. Posiadacze paszportów dyplomatycznych są zwolnieni z wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego.	N			
Art. 16	ust. 1	<i>Artykuł 16</i> Oplata wizowa 1. Osoba ubiegająca się o wizę uiszcza opłatę wizową w wysokości 80 EUR.	T	Część III ust. 6 pkt 2 załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	6. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej: 2) w pozostałych przypadkach równowartość 80 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizy	
	ust. 2	2. Dzieci w wieku od lat sześciu do poniżej lat 12 uiszczają opłatę wizową w wysokości 40 EUR.	T	Część III ust. 6 pkt 1 załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz	6. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej: 1) dla dziecka w wieku od 6 do 12 lat równowartość 40 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizy	

				niektórych innych ustaw		
	ust. 2a	2a. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b) zastosowanie ma opłata wizowa w wysokości 120 lub 160 EUR. Niniejszego przepisu nie stosuje się do dzieci poniżej lat 12.	T	Część III ust. 6a załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	6a. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej w przypadku wydania przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.) równowartość 120 lub 160 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizej Zwolnienie z opłaty skarbowej: wiza dla cudzoziemca w wieku poniżej 12 lat	
	ust. 3	3. (uchylony)				
	ust. 4	4. Opłatę wizową znosi się względem osób ubiegających się o wizę należących do jednej z następujących kategorii: a) dzieci poniżej 6 roku życia; b) uczniowie, studenci, uczestnicy studiów doktoranckich i towarzyszący nauczyciele, którzy podróżują w celu podjęcia studiów lub udziału w szkoleniach; c) naukowcy, zgodnie z definicją w art. 3 pkt 2 dyrektywy Parlamentu	T	Część III ust. 6 załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o	6. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej: Zwolnienie z opłaty skarbowej: 3) wiza dla cudzoziemca w wieku poniżej 6 lat 4) wiza dla uczniów szkół, studentów, uczestników studiów podyplomowych, doktorantów oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy podróżują w celu	

		Europejskiego i Rady (UE) 2016/801, podróżujący w celu prowadzenia badań naukowych lub wzięcia udziału w seminarium naukowym lub konferencji naukowej; d) przedstawiciele organizacji niekomercyjnych w wieku do lat 25 uczestniczący w seminariach, konferencjach, imprezach sportowych, kulturalnych i edukacyjnych organizowanych przez organizacje niekomercyjne.		cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	nauki, studiowania, kształcenia się lub szkolenia, 5) wiza dla naukowców przybywających w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych 6) wiza dla przedstawicieli organizacji niekomercyjnych w wieku do 25 lat uczestniczących w seminariach, konferencjach, imprezach sportowych, kulturalnych i edukacyjnych organizowanych przez organizacje niekomercyjne	
	ust. 5	5. Opłatę wizową można znieść względem: a) dzieci w wieku od lat sześciu do poniżej lat 18; b) posiadaczy paszportów dyplomatycznych i służbowych; c) osób w wieku do 25 lat uczestniczących w seminariach, konferencjach, imprezach sportowych, kulturalnych lub edukacyjnych organizowanych przez organizacje niekomercyjne.	N			
	ust. 6	6. W indywidualnych przypadkach można odstąpić od pobrania opłaty wizowej lub obniżyć jej wysokość, jeżeli służy to interesom kulturalnym lub sportowym, interesom w dziedzinie polityki zagranicznej, polityki rozwojowej lub w innych dziedzinach ważnych z punktu widzenia interesu publicznego lub z przyczyn	N			

		<i>humanitarnych, lub z uwagi na zobowiązania międzynarodowe.</i>				
	ust. 7	7. Oplatę wizową pobiera się w euro, walucie krajowej danego państwa trzeciego lub w walucie zwykle używanej w państwie trzecim, w którym złożono wniosek; z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 3, opłata nie podlega zwrotowi. <i>Jeżeli opłatę wizową pobiera się w walucie innej niż euro, wysokość tak pobieranej opłaty jest określana i regularnie weryfikowana według referencyjnego kursu euro ogłaszanego przez Europejski Bank Centralny. Pobierana opłata może być zaokrąglana w górę, a w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej zapewnia się, by pobierane opłaty były zbliżone.</i>	T	Przepisy wskazane przy art. 16 ust. 1-2a kodeksu wizowego		
	ust. 8	8. Osoba ubiegająca się o wizę otrzymuje potwierdzenie uiszczenia opłaty wizowej.	N			
	ust. 9	9. Komisja co trzy lata ocenia potrzebę przeglądu wysokości opłat wizowych określonych w ust. 1, 2 i 2a niniejszego artykułu, uwzględniając obiektywne kryteria, takie jak ogólna stopa inflacji w całej Unii publikowana przez Eurostat i średnia ważona wynagrodzeń urzędników służby cywilnej państw członkowskich. Na podstawie tych ocen Komisja przyjmuje, w stosownych przypadkach, akty delegowane zgodnie z art. 51	N			

		<i>dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wysokości opłat wizowych.</i>				
Art. 17	ust. 1	<i>Artykuł 17</i> Oplata za usługę 1. <i>Usługodawca zewnętrzny, o którym mowa w art. 43, może pobierać opłatę za usługę.</i> Oplata za usługę jest proporcjonalna do kosztów ponoszonych przez usługodawcę zewnętrznego przy wykonywaniu jednej lub wielu czynności, o których mowa w ust. 43 ust. 6.	N			
	ust. 2	2. Oplata za usługę zostaje określona w akcie prawnym, o którym mowa w art. 43 ust. 2.	N			
	ust. 3	3. (uchylony)				
	ust. 4	4. Oplata za usługę wynosi maksymalnie połowę opłaty wizowej określonej w art. 16 ust. 1, bez względu na ewentualne zniżki lub zwolnienia z opłaty wizowej przewidziane w art. 16 ust. 2, 4, 5 i 6.	N			
	ust. 4a	4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 w państwach trzecich, w których właściwe państwo członkowskie nie posiada konsulatu przyjmującego wnioski i nie jest reprezentowane przez inne państwo członkowskie, opłata za usługę co do zasady nie może przekraczać 80 EUR.	N			
	ust. 4b	4b. W wyjątkowych okolicznościach, gdy opłata, o której mowa w ust. 4a, nie wystarcza do zapewnienia pełnej obsługi, można pobierać za usługę wyższą opłatę w wysokości	N			

		<i>nieprzekraczającej 120 EUR. W takim przypadku dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o zamiarze wyrażenia zgody na pobieranie wyższej opłaty za usługę nie później niż trzy miesiące przed jej wprowadzeniem. W powiadomieniu wskazuje się podstawy ustalenia wysokości opłaty za usługę, w tym zwłaszcza szczegółowe koszty będące podstawą ustalenia wyższej opłaty.</i>				
	ust. 5	<i>5. Dane państwo członkowskie może utrzymać możliwość składania wniosków przez wszystkie osoby ubiegające się o wizę bezpośrednio w swoich konsulatach lub w konsulacie państwa członkowskiego, z którym zawarły porozumienie o reprezentacji, zgodnie z art. 8.</i>	N			
Art. 18	ust. 1	<i>ROZDZIAŁ III</i> <i>Rozpatrywanie wniosku wizowego i podejmowanie decyzji w jego sprawie</i> <i>Artykuł 18</i> Sprawdzenie właściwości konsulatu 1. Po złożeniu wniosku konsulat sprawdza, czy zgodnie z art. 5 i 6 jest właściwy do jego rozpatrzenia i podjęcia decyzji w jego sprawie.	N			
	ust. 2	2. Jeżeli konsulat nie jest właściwy, niezwłocznie zwraca on, wraz z opłatą wizową, wniosek i dokumenty przedstawione przez osobę ubiegającą się o wizę oraz wskazuje, który konsulat jest właściwy.	N			

Art. 19	ust. 1	<i>Artykuł 19</i> Dopuszczalność 1. Właściwy konsulat lub organy centralne właściwego państwa członkowskiego sprawdzają, czy: — wniosek został złożony w okresie, o którym mowa w art. 9 ust. 1, — wniosek zawiera elementy, o których mowa w art. 10 ust. 3 lit. a)–c), — pobrano dane biometryczne osoby ubiegającej się o wizę, oraz — pobrano opłatę wizową.	N			
	ust. 2	2. Jeżeli właściwy konsulat lub organy centralne właściwego państwa członkowskiego stwierdzą, że warunki, o których mowa w ust. 1, zostały spełnione, konsulat lub organy centralne uznają wniosek za dopuszczalny i: — przeprowadzają procedury opisane w art. 8 rozporządzenia w sprawie VIS, oraz — przystępują do dalszej analizy wniosku. Dane wprowadzane są do systemu VIS jedynie przez należycie upoważnionych członków personelu konsularnego zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 7 oraz art. 9 pkt 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
	ust. 3	3. Jeżeli właściwy konsulat lub organy centralne właściwego państwa członkowskiego stwierdzą, że warunki, o których mowa w ust. 1, nie zostały spełnione, konsulat lub organy centralne uznają wniosek za niedopuszczalny oraz niezwłocznie:	N			

		— zwracają formularz wniosku i wszelkie dokumenty przedłożone przez osobę ubiegającą się o wizę, — niszczą pobrane dane biometryczne, — zwracają opłatę wizową, oraz — nie rozpatrują wniosku.				
	ust. 4	4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 wniosek, który nie spełnia wymogów określonych w ust. 1, można uznać za dopuszczalny z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes państwowy lub zobowiązania międzynarodowe.	N			
Art. 20	ust. 1	Artykuł 20 Stempel świadczący o dopuszczalności wniosku 1. Jeżeli wniosek jest dopuszczalny, właściwy konsulat przybija stempel w dokumencie podróży osoby ubiegającej się o wizę. Wzór stempla przedstawiono w załączniku III; stempel przybija się zgodnie z zasadami określonymi w tym załączniku.	N			
	ust. 2	2. Paszporty dyplomatyczne, służbowe/urzędowe i specjalne nie są stemplowane.	N			
	ust. 3	3. Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie do konsulatów państw członkowskich do dnia, w którym system VIS osiągnie pełną sprawność operacyjną we wszystkich regionach zgodnie z art. 48 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			

Art. 21	ust. 1	<i>Artykuł 21</i> Weryfikacja spełnienia warunków wjazdu oraz ocena ryzyka 1. Rozpatrując wniosek o wizę jednolitą, ustala się, czy osoba ubiegająca się o wizę spełnia warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 lit. a), c), d) i e) kodeksu granicznego Schengen, a szczególną uwagę poświęca się ustaleniu, czy osoba ubiegająca się o wizę nie stanowi zagrożenia pod względem nielegalnej imigracji lub zagrożenia dla bezpieczeństwa państw członkowskich oraz czy zamierza opuścić terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wizy, o którą występuje.	N			
	ust. 2	2. W odniesieniu do każdego wniosku sprawdza się informacje w systemie VIS zgodnie z art. 8 ust. 2 i art. 15 rozporządzenia w sprawie VIS. Państwa członkowskie zapewniają pełne wykorzystanie wszystkich kryteriów wyszukiwania zgodnie z art. 15 rozporządzenia w sprawie VIS, aby uniknąć bezpodstawnych odrzuceń lub błędnej identyfikacji.	N			
	ust. 3	3. W celu stwierdzenia, czy osoba ubiegająca się o wizę spełnia warunki wjazdu, konsulat lub organy centralne sprawdzają: a) czy przedstawiony dokument podróży nie jest fałszywy, podrobiony lub przerobiony; b) przedstawione przez osobę ubiegającą się o wizę potwierdzenie co do celu i co do warunków planowanego	N			

		pobytu oraz co do tego, czy ma ona wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania przez cały okres planowanego pobytu oraz na pokrycie kosztów powrotu do państwa pochodzenia lub zamieszkania, lub na pokrycie kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które na pewno udzieli jej pozwolenia na wjazd, albo co do tego, czy może takie środki legalnie zdobyć; c) czy osoby ubiegającej się o wizę nie dotyczy żaden wpis do systemu informacyjnego Schengen (SIS) nakazujący odmówić pozwolenia na wjazd; d) czy osoba ubiegająca się o wizę nie jest uważana za osobę zagrażającą porządkowi publicznemu, bezpieczeństwu wewnętrznemu lub zdrowiu publicznemu w myśl art. 2 pkt 19 kodeksu granicznego Schengen lub stosunkom międzynarodowym któregośkolwiek z państw członkowskich, zwłaszcza jeżeli w krajowych bazach danych należących do państw członkowskich nie ma na temat osoby ubiegającej się o wizę wpisu nakazującego odmówić pozwolenia na wjazd z tych względów; e) w stosownych przypadkach – czy osoba ubiegająca się o wizę posiada odpowiednie, ważne podrózne ubezpieczenie medyczne, które obejmuje okres planowanego pobytu lub, w przypadku ubiegania się o wizę wielokrotnego wjazdu, okres pierwszej planowanej wizyty.			
--	--	---	--	--	--

ust. 4	4. W stosownych przypadkach konsulat lub organy centralne sprawdzają długość poprzednich i planowanych pobytów, by sprawdzić, czy osoba ubiegająca się o wizę nie przekroczyła dopuszczalnego okresu dozwolonego pobytu na terytorium państw członkowskich, niezależnie od ewentualnych pobytów dozwolonych na mocy krajowej wizy pobytowej długoterminowej lub dokumentu pobytowego.	N			
ust. 5	5. W ocenie środków utrzymania na planowany pobyt uwzględnia się długość i cel pobytu oraz średnie ceny niedrogiego zakwaterowania i wyżywienia w odnośnym(-ych) państwie(-ach) członkowskim(-ich) – przyjęte na podstawie kwot referencyjnych ustalonych przez państwa członkowskie w myśl art. 34 ust. 1 lit. c) kodeksu granicznego Schengen – pomnożone przez liczbę dni pobytu. Poświadczenie pokrywania kosztów pobytu przez inną osobę lub zakwaterowania u osoby prywatnej mogą również stanowić dowód na posiadanie wystarczających środków utrzymania.	N			
ust. 6	6. Rozpatrując wniosek o tranzytową wizę lotniskową, konsulat lub organy centralne sprawdzają w szczególności: a) czy przedstawiony dokument podróży nie jest fałszywy, podrobiony lub przerobiony; b) miejsca, z i do których podróżuje dany obywatel państwa trzeciego, oraz	N			

		spójność planowanego przebiegu podróży i tranzytu lotniczego; c) dowód dalszej podróży do miejsca stanowiącego jej ostateczny cel.				
	ust. 7	7. Podstawowe znaczenie przy rozpatrywaniu wniosku ma to, czy przedstawione dokumenty są autentyczne i wiarygodne oraz czy oświadczenia złożone przez osobę ubiegającą się o wizę są prawdziwe i wiarygodne.	N			
	ust. 8	8. Podczas rozpatrywania wniosku konsulaty lub organy centralne mogą w uzasadnionych przypadkach przeprowadzić rozmowę z osobą ubiegającą się o wizę i zażądać dodatkowych dokumentów.	N			
	ust. 9	9. Wcześniejsza odmowa wydania wizy nie powoduje automatycznie odrzucenia nowego wniosku. Nowy wniosek jest oceniany na podstawie wszystkich dostępnych informacji.	N			
Art. 22	ust. 1	<i>Artykuł 22</i> Zasięgnięcie opinii organów centralnych innych państw członkowskich 1. Z uwagi na zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, stosunków międzynarodowych lub zdrowia publicznego państwo członkowskie może wymagać, by organy centralne innych państw członkowskich zasięgały opinii jego organów centralnych przy rozpatrywaniu wniosków złożonych przez obywateli określonych państw trzecich lub	T	Art. 67 ust. 1 Art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 67. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen wymaga zasięgnięcia opinii centralnego organu innego państwa obszaru Schengen zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsul rozpatrujący wnioski o wydanie wizy Schengen występuje za pośrednictwem Szefa Urzędu o wyrażenie opinii do właściwego organu tego państwa. Art. 68. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen przez organ innego państwa obszaru Schengen wymaga zasięgnięcia opinii	

		<i>obywateli tych państw należących do szczególnych kategorii. Zasięganie opinii nie ma zastosowania do wniosków o tranzytową wizę lotniskową.</i>			polskiego centralnego organu zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, Szef Urzędu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie, informuje centralny organ innego państwa obszaru Schengen, czy sprzeciwia się wydaniu wizy Schengen.	
ust. 2		2. Organy centralne, do których zwrócono się o opinię, udzielają wiążącej odpowiedzi możliwie jak najszybciej, ale nie później niż w terminie siedmiu dni kalendarzowych od dnia, w którym zwrócono się do nich o opinię. Brak odpowiedzi w tym terminie oznacza, że nie mają one podstaw do tego, by sprzeciwić się wydaniu wizy.	T	Art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 68. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen przez organ innego państwa obszaru Schengen wymaga zasięgnięcia opinii polskiego centralnego organu zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, Szef Urzędu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie, informuje centralny organ innego państwa obszaru Schengen, czy sprzeciwia się wydaniu wizy Schengen.	
ust. 3		3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu uprzedniego zasięgnięcia opinii co do zasady nie później niż 25 dni kalendarzowe przed rozpoczęciem jego stosowania. Informacja ta jest również przekazywana w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej w odnośnym obszarze właściwości.	N			
ust. 4		4. Komisja informuje państwa członkowskie o takich zgłoszeniach.	N			

	ust. 5	5. (uchylony)				
Art. 23	ust. 1	<i>Artykuł 23</i> Decyzja w sprawie wniosku 1. Decyzję w sprawie wniosku podejmuje się w terminie 15 dni kalendarzowych od dnia złożenia wniosku, który jest dopuszczalny zgodnie z art. 19.	N			
	ust. 2	2. W indywidualnych przypadkach termin ten można przedłużyć maksymalnie do 45 dni kalendarzowych, zwłaszcza gdy konieczna jest dalsza kontrola wniosku.	N			
	ust. 2a	2a. W uzasadnionych indywidualnych przypadkach mających pilny charakter decyzje w sprawie wniosków podejmuje się niezwłocznie.	N			
	ust. 3	3. (uchylony)				
	ust. 4	4. Jeżeli nie wycofano wniosku, podejmuje się decyzję o: a) wydaniu wizeny jednolitej zgodnie z art. 24; b) wydaniu wizeny o ograniczonej ważności terytorialnej zgodnie z art. 25; ba) wydaniu tranzytowej wizeny lotniskowej zgodnie z art. 26; lub c) odmowie wydania wizeny zgodnie z art. 32. d) (uchylona) Fakt, że pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe, zgodnie z art. 13	N			

		ust. 7 lit. b), nie ma wpływu na przyznanie lub odmowę przyznania wizy.				
Art. 24	ust. 1	ROZDZIAŁ IV Wydanie wizy <i>Artykuł 24</i> Wydanie wizy jednolitej 1. Okres ważności wizy i długość dozwolonego pobytu określa się w oparciu o wyniki analizy wniosku przeprowadzonej zgodnie z art. 21. Wiza może zostać wydana na jeden, dwa lub więcej wjazdów. Okres ważności nie może być dłuższy niż pięć lat. <i>(akapit trzeci uchylony)</i> Bez uszczerbku dla art. 12 lit. a) okres ważności wizy jednokrotnego wjazdu obejmuje dodatkowe 15 dni kalendarzowe. Państwa członkowskie mogą nie przyznać dodatkowych dni z powodów podyktowanych względami porządku publicznego lub stosunkami międzynarodowymi któregośkolwiek z państw członkowskich.	N			
	ust. 2	2. O ile osoba ubiegająca się o wizę spełnia warunki wjazdu określone w art. 6 ust. 1 lit. a) i c)–e) rozporządzenia (UE) 2016/399, wiza wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności wydaje się na następujące okresy ważności, chyba że okres ważności wizy przekroczyłby okres ważności dokumentu podróży: a) na okres ważności wynoszący jeden rok, pod warunkiem że osoba	N			

		ubiegająca się o wizę otrzymała i zgodnie z prawem wykorzystała trzy wizy w ciągu ostatnich dwóch lat; b) na okres ważności wynoszący dwa lata, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę otrzymała i zgodnie z prawem wykorzystała w ciągu ostatnich dwóch lat poprzednią wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez jeden rok; c) na okres ważności wynoszący pięć lat, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę otrzymała i zgodnie z prawem wykorzystała w ciągu ostatnich trzech lat poprzednią wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez dwa lata. Tranzytowe wizy lotniskowe i wizy o ograniczonej ważności terytorialnej wydane zgodnie z art. 25 ust. 1 nie są brane pod uwagę przy wydawaniu wiz wielokrotnego wjazdu.				
	ust. 2a	2a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 w indywidualnych przypadkach można skrócić okres ważności wydanej wizy, gdy istnieją uzasadnione wątpliwości co do tego, czy warunki wjazdu będą spełniane przez cały okres.	N			
	ust. 2b	2b. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 konsulaty w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej oceniają, czy przepisy dotyczące wydawania wiz wielokrotnego wjazdu zawarte w ust. 2, należy dostosować do uwarunkowań lokalnych oraz ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem w celu przyjęcia	N			

		<i>korzystniejszych lub bardziej restrykcyjnych przepisów zgodnie z ust. 2d.</i>				
	ust. 2c	<i>2c. Bez uszczerbku dla ust. 2 wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez okres do pięciu lat można wydać osobom ubiegającym się o wizę, które wykazą potrzebę lub uzasadnią zamiar częstego lub regularnego podróżowania, pod warunkiem że udowodnią one, iż są osobami uczciwymi i wiarygodnymi, w szczególności, że z wcześniejszych wiz korzystały zgodnie z prawem, wskażą, jaka jest ich sytuacja finansowa w państwie pochodzenia, i udowodnią, że rzeczywiście zamierzają opuścić terytorium państw członkowskich, zanim upłynie termin ważności wizy, o którą się ubiegają.</i>	N			
	ust. 2d	<i>2d. W razie konieczności na podstawie oceny, o której mowa w ust. 2b niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące warunków wydawania wiz wielokrotnego wjazdu określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, które mają być stosowane w każdym obszarze właściwości w celu uwzględnienia uwarunkowań lokalnych, ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem, a także ogólnych stosunków Unii z danym państwem trzecim. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą</i>	N			

		<i>sprawdzając, o której mowa w art. 52 ust. 2.</i>				
	ust. 3	3. Dane określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS wprowadza się do systemu VIS po podjęciu decyzji w sprawie wydania wizy.	N			
Art. 25	ust. 1	<i>Artykuł 25</i> Wydanie wizy o ograniczonej ważności terytorialnej 1. Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej jest wydawana wyjątkowo w następujących przypadkach: a) jeżeli dane państwo członkowskie uzna za konieczne, z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes państwowy lub zobowiązania międzynarodowe: (i) odstępienie od zasady, że warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 lit. a), c), d) i e) kodeksu granicznego Schengen muszą zostać spełnione; (ii) wydanie wizy pomimo sprzeciwu wobec wydania wizy jednolitej ze strony państwa członkowskiego, którego opinii zasięgano zgodnie z art. 22; lub (iii) wydanie wizy z uwagi na pilność sytuacji, mimo że nie zasięgnięto opinii zgodnie z art. 22; lub b) jeżeli z przyczyn uznanych przez konsulat za uzasadnione w danym 180-dniowym okresie osobie ubiegającej się o wizę, która w tym 180-dniowym okresie już wykorzystywała wizę jednolitą lub wizę o ograniczonej ważności	N			

		terytorialnej zezwalającą na pobyt 90-dniowy, wydawana jest nowa wiza.				
	ust. 2	2. Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej jest ważna na terytorium wydającego ją państwa członkowskiego. Wyjątkowo może ona być ważna na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, pod warunkiem wyrażenia zgody przez każde z tych państw.	T	Art. 68 ust. 4 w zw. z ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 68 2. Przed przekazaniem informacji, o której mowa w ust. 1, Szef Urzędu, w celu stwierdzenia, czy istnieją podstawy do sprzeciwienia się wydaniu wizy Schengen ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsultuje się z: 1) Komendantem Głównym Straży Granicznej; 2) Komendantem Głównym Policji; 3) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 4) Szefem Agencji Wywiadu; 5) ministrem właściwym do spraw zagranicznych. 3. Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Policji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu i minister właściwy do spraw zagranicznych przekazują Szefowi Urzędu informacje niezbędne do ustalenia okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie. Nieprzekazanie informacji w tym terminie uważa się za zgodę tych organów na wydanie wizy. 4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się także w przypadku, gdy o wyrażenie zgody na wydanie wizy Schengen o ograniczonej ważności terytorialnej	

					ważnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wystąpi organ innego państwa obszaru Schengen zgodnie z art. 25 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego.	
	ust. 3	3. Jeżeli osoba ubiegająca się o wizę posiada dokument podróży nieuznawany przez co najmniej jedno państwo członkowskie – ale nie przez wszystkie – wydaje się wizę ważną na terytorium państw członkowskich uznających ten dokument podróży. Jeżeli państwo członkowskie wydające wizę nie uznaje dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę, wydana wiza jest ważna tylko w tym państwie członkowskim.	N			
	ust. 4	4. Jeżeli w przypadkach opisanych w ust. 1 lit. a) wydano wizę o ograniczonej ważności terytorialnej, organy centralne państwa członkowskiego wydającego wizę niezwłocznie przekazują odnośne informacje organom centralnym innych państw członkowskich z zastosowaniem procedury, o której mowa w art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie VIS.	T	Art. 73 ust. 1, 3 i 4, art. 74 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 73. 1. Organem właściwym do informowania organów innych państw obszaru Schengen o wydaniu wizy Schengen jest: 1) minister właściwy do spraw zagranicznych - w przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen wydawanych przez konsula; 2) Komendant Główny Straży Granicznej - w przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen wydawanych na granicy; 3) minister właściwy do spraw zagranicznych - w przypadkach, o których mowa w art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen	

					wydawanych przez ministra właściwego do spraw zagranicznych. 2. (...) 3. Minister właściwy do spraw zagranicznych, konsul lub Komendant Główny Straży Granicznej przekazuje informację o wydaniu wizy Schengen za pośrednictwem Szefa Urzędu. 4. Szef Urzędu udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1 i 2: 1) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej; 2) Komendantowi Głównemu Policji; 3) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 4) Szefowi Agencji Wywiadu; 5) ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych. Art. 74. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, organem właściwym do gromadzenia informacji o wizach Schengen wydanych przez właściwe organy innych państw obszaru Schengen jest Szef Urzędu. 2. Szef Urzędu udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, Komendantowi Głównemu Policji, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu i ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.	
--	--	--	--	--	---	--

	ust. 5	5. Dane określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS wprowadza się do systemu VIS po podjęciu decyzji w sprawie wydania wizy.	N			
Art. 25a	ust. 1	Artykuł 25a Współpraca w zakresie readmisji 1. W zależności od poziomu współpracy państwa trzeciego z państwami członkowskimi w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, ocenianego na podstawie odpowiednich i obiektywnych danych, art. 14 ust. 6, art. 16 ust. 1 i ust. 5 lit. b), art. 23 ust. 1 oraz art. 24 ust. 2 i 2c nie stosuje się do osób ubiegających się o wizę lub kategorii osób ubiegających się o wizę, które są obywatelami państwa trzeciego uznawanego za państwo niewspółpracujące w wystarczającym stopniu zgodnie z niniejszym artykułem.	N			
	ust. 2	2. Komisja dokonuje regularnie, co najmniej raz w roku, oceny współpracy odnośnych państw trzecich w zakresie readmisji, uwzględniając w szczególności następujące wskaźniki: a) liczbę decyzji nakazujących powrót wydanych wobec osób z danego państwa trzeciego nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich; b) liczbę faktycznych przymusowych powrotów osób, wobec których wydano decyzje nakazujące powrót,	N			

		jako odsetek liczby decyzji nakazujących powrót wydanych wobec obywateli danego państwa trzeciego, w tym – w stosownych przypadkach, na podstawie unijnych lub dwustronnych umów o readmisji – obywateli tego państwa trzeciego, którzy przejechali tranzytem przez terytorium danego państwa trzeciego; c) liczbę wniosków o readmisję w podziale na poszczególne państwa członkowskie zaakceptowanych przez dane państwo trzecie jako odsetek liczby takich wniosków skierowanych do tego państwa; d) poziom praktycznej współpracy w odniesieniu do powrotów na poszczególnych etapach procedury powrotu, takiej jak: (i) pomoc udzielana przy identyfikowaniu osób nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich oraz przy terminowym wydawaniu dokumentów podróży; (ii) akceptowanie europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich lub dokumentów laissez-passer; (iii) akceptowanie readmisji osób, które zgodnie z prawem mają powrócić do swojego kraju; (iv) akceptowanie lotów i operacji powrotowych. Ocenę taką przeprowadza się na podstawie wiarygodnych danych przekazywanych przez państwa członkowskie, jak również przez			
--	--	--	--	--	--

		<i>instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Komisja regularnie, co najmniej raz w roku, przedstawia Radzie sprawozdanie z przeprowadzonej przez siebie oceny.</i>				
	ust. 3	<i>3. Państwo członkowskie może również powiadomić Komisję, jeżeli doświadcza poważnych i utrzymujących się problemów praktycznych w związku ze współpracą z państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie na podstawie tych samych wskaźników, co wskaźniki wymienione w ust. 2. Komisja natychmiast informuje Parlament Europejski i Radę o takim powiadomieniu.</i>	N			
	ust. 4	<i>4. Komisja analizuje każde powiadomienie dokonane na mocy ust. 3 w terminie miesiąca. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach przeprowadzonej analizy.</i>	N			
	ust. 5	<i>5. Jeżeli na podstawie analizy, o której mowa w ust. 2 i 4, oraz uwzględniając kroki podjęte przez Komisję w celu poprawy poziomu współpracy danego państwa trzeciego w zakresie readmisji, a także ogólne stosunki Unii z tym państwem trzecim, w tym w dziedzinie migracji, Komisja uzna, że dane państwo nie współpracuje w wystarczającym stopniu i że w związku z tym potrzebne jest podjęcie działania, lub jeżeli w terminie 12 miesięcy zwykła</i>	N			

		większość państw członkowskich powiadomi Komisję zgodnie z ust. 3, Komisja kontynuuje wysiłki na rzecz poprawy współpracy z danym państwem trzecim i jednocześnie przedstawia Radzie wniosek dotyczący przyjęcia: a) decyzji wykonawczej czasowo zawieszającej stosowanie co najmniej jednego z następujących przepisów: art. 14 ust. 6, art. 16 ust. 5 lit. b), art. 23 ust. 1 lub art. 24 ust. 2 i 2c wobec wszystkich obywateli danego państwa trzeciego lub niektórych kategorii tych obywateli; b) decyzji wykonawczej wprowadzającej w stopniowy sposób jedną z opłat wizowych przewidzianych w art. 16 ust. 2a w odniesieniu do wszystkich obywateli danego państwa trzeciego lub niektórych kategorii jego obywateli – jeżeli po przeprowadzeniu oceny przez Komisję uznaje się, że środki zastosowane zgodnie z decyzją wykonawczą, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, są nieskuteczne.				
	ust. 6	6. Na podstawie wskaźników przewidzianych w ust. 2 Komisja stale ocenia i przedstawia sprawozdanie na temat tego, czy możliwe jest osiągnięcie znaczącej i trwałej poprawy współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, oraz, uwzględniając również ogólne	N			

		<i>stosunki Unii z tym państwem trzecim, może przedstawić Radzie wniosek dotyczący uchylecia lub zmiany decyzji wykonawczych, o których mowa w ust. 5.</i>				
ust. 7		<i>7. Najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie decyzji wykonawczych, o których mowa w ust. 5, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji.</i>	N			
ust. 8		<i>8. Jeżeli na podstawie analizy, o której mowa w ust. 2, oraz uwzględniając ogólne stosunki Unii z danym państwem trzecim, zwłaszcza w zakresie współpracy w dziedzinie readmisji, Komisja uzna, że dane państwo trzecie współpracuje w wystarczającym stopniu, może ona przedstawić Radzie wniosek w sprawie przyjęcia decyzji wykonawczej dotyczącej osób ubiegających się o wizę lub kategorii osób ubiegających się o wizę – które są obywatelami tego państwa trzeciego i które występują o wizę na terytorium tego państwa trzeciego – wprowadzającej co najmniej jeden z następujących elementów: a) obniżenie opłaty wizowej, o której mowa w art. 16 ust. 1, do 60 EUR; b) skrócenie terminu podejmowania decyzji w sprawie wniosku, o którym to terminie mowa w art. 23 ust. 1, do 10 dni;</i>	T	Część III ust. 6b załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	6b. Wiza wydawana przez komendanta placówki Straży Granicznej w przypadku wydania przez Radę decyzji wykonawczej na podstawie art. 25a ust. 8 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) równowartość 60 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o wydanie wizy Zwolnienie z opłaty: wiza dla cudzoziemca w wieku poniżej 12 lat	

		<i>c) przedłużenie okresu ważności wiz wielokrotnego wjazdu przewidzianego w art. 24 ust. 2.</i> <i>Tę decyzję wykonawczą stosuje się nie dłużej niż przez rok. Okres obowiązywania tej decyzji może zostać przedłużony.</i>				
Art. 26	ust. 1	<i>Artykuł 26</i> Wydanie wizy lotniskowej 1. Wiza lotniskowa jest ważna na tranzyt przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na terytorium państw członkowskich.	N			
	ust. 2	2. Bez uszczerbku dla art. 12 lit. a) okres ważności wizy obejmuje dodatkowe 15 dni. Państwa członkowskie mogą nie przyznać dodatkowych dni z powodów podyktowanych względami porządku publicznego lub stosunkami międzynarodowymi któregośkolwiek z państw członkowskich.	N			
	ust. 3	3. Bez uszczerbku dla art. 12 lit. a) wielokrotne wizy lotniskowe mogą zostać wydane z okresem ważności wynoszącym maksymalnie sześć miesięcy.	N			
	ust. 4	4. Decydując o wydaniu wielokrotnej wizy lotniskowej, należy kierować się w szczególności następującymi kryteriami: a) czy osoba ubiegająca się o wizę musi często lub regularnie dokonywać tranzytu; oraz	N			

		b) czy osoba ubiegająca się o wizę jest osobą uczciwą i wiarygodną, a w szczególności czy prawidłowo korzystała z wcześniejszych wiz jednolitych, wiz o ograniczonej ważności terytorialnej lub wiz lotniskowych, jaka jest jej sytuacja finansowa w państwie pochodzenia i czy rzeczywiście zamierza kontynuować podróż.				
	ust. 5	5. Jeżeli osoba ubiegająca się o wizę musi posiadać wizę lotniskową zgodnie z przepisami art. 3 ust. 2, wiza lotniskowa jest ważna jedynie na tranzyt przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na terytorium danego państwa członkowskiego lub państw członkowskich.	N			
	ust. 6	6. Dane określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS wprowadza się do systemu VIS po podjęciu decyzji w sprawie wydania wizy.	N			
Art. 27	ust. 1	<i>Artykuł 27</i> Wypełnianie naklejki wizowej 1. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych zasady wypełniania naklejki wizowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.	N			
	ust. 2	2. Państwa członkowskie mogą nanosić na naklejkę wizową, w polu „uwagi”, dodatkowe wpisy krajowe. Wpisy te nie mogą pokrywać się z wpisami obowiązkowymi	N			

		<i>określonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 1.</i>				
	ust. 3	3. Wszystkie wpisy na naklejce wizowej są nanoszone drukiem; na wydrukowanej naklejce wizowej nie dokonuje się żadnych odręcznych zmian.	N			
	ust. 4	4. Naklejkę wizową stosowaną w przypadku wizy jednokrotnego wjazdu można wypełniać odręcznie tylko w razie wystąpienia problemów technicznych. Na wypełnionej odręcznie naklejce wizowej nie dokonuje się żadnych zmian.	N			
	ust. 5	5. W przypadku odręcznego wypełnienia naklejki wizowej zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu informacja o tym jest wprowadzana do systemu VIS zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
Art. 28	ust. 1	<i>Artykuł 28</i> Unieważnienie wypełnionej naklejki wizowej 1. Jeżeli na naklejce wizowej wykryto błąd przed jej umieszczeniem w dokumencie podróży, naklejkę wizową unieważnia się.	N			
	ust. 2	2. Jeżeli błąd wykryto po umieszczeniu naklejki wizowej w dokumencie podróży, naklejkę unieważnia się przekreśleniem jej na krzyż atramentem niemożliwym do wywabienia, a w paszporcie, na innej stronie, umieszcza się nową naklejkę.	N			
	ust. 3	3. Jeżeli błąd wykryto po wprowadzeniu odnośnych danych do	N			

		systemu VIS zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS, koryguje się go zgodnie z art. 24 ust. 1 tego rozporządzenia.				
Art. 29	ust. 1	<i>Artykuł 29</i> Umieszczanie naklejki wizowej 1. Naklejkę wizową umieszcza się w dokumencie podróży.	N			
	ust. 1a	1a. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe zasady umieszczania naklejki wizowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.	N			
	ust. 2	2. Jeżeli państwo członkowskie wydające wizę nie uznaje dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę, wizę umieszcza się na oddzielnym blankiecie wizowym.	N			
	ust. 3	3. Jeżeli naklejka wizowa została umieszczona na oddzielnym blankiecie wizowym, informacja o tym jest wprowadzana do systemu VIS zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. j) rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
	ust. 4	4. Wizy indywidualne wydawane osobom wpisanym do dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę umieszcza się w tym samym dokumencie podróży.	N			
	ust. 5	5. Jeżeli dokument podróży, do którego wpisane są te osoby, nie jest uznawany przez państwo członkowskie wydające wizę, indywidualną naklejkę wizową umieszcza się na oddzielnych blankietach wizowych.	N			

Art. 30		<i>Artykuł 30</i> Uprawnienia z tytułu wydanej wizy Posiadanie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej nie daje automatycznie prawa do wjazdu.	N			
Art. 31	ust. 1	<i>Artykuł 31</i> Informacje o organach centralnych innych państw członkowskich <i>1. Państwo członkowskie może wymagać, by jego organy centralne były informowane o wizach – z wyjątkiem tranzytowych wiz lotniskowych – wydawanych przez inne państwa członkowskie obywatelom określonych państw trzecich lub obywatelom tych państw należącym do szczególnych kategorii.</i>	T	Art. 73, art. 74 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 73. 1. Organem właściwym do informowania organów innych państw obszaru Schengen o wydaniu wizy Schengen jest: 1) minister właściwy do spraw zagranicznych - w przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen wydawanych przez konsula; 2) Komendant Główny Straży Granicznej - w przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen wydawanych na granicy; 3) minister właściwy do spraw zagranicznych - w przypadkach, o których mowa w art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego - w odniesieniu do wiz Schengen wydawanych przez ministra właściwego do spraw zagranicznych. 2. W przypadku gdy w odniesieniu do wiz krajowych zaistnieją okoliczności, o których mowa w art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsul lub minister właściwy do spraw zagranicznych informuje Szefa Urzędu o wydaniu wizy krajowej.	

					3. Minister właściwy do spraw zagranicznych, konsul lub Komendant Główny Straży Granicznej przekazuje informację o wydaniu wizy Schengen za pośrednictwem Szefa Urzędu. 4. Szef Urzędu udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1 i 2: 1) Komendantowi Głównemu Straży Granicznej; 2) Komendantowi Głównemu Policji; 3) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 4) Szefowi Agencji Wywiadu; 5) ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych. Art. 74. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 25 ust. 4 i art. 31 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, organem właściwym do gromadzenia informacji o wizach Schengen wydanych przez właściwe organy innych państw obszaru Schengen jest Szef Urzędu. 2. Szef Urzędu udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, Komendantowi Głównemu Policji, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu i ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.	
ust. 2	2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu przekazywania takich	N				

		<i>informacji najpóźniej 25 dni kalendarzowe przed rozpoczęciem jego stosowania. Informacja ta jest również przekazywana w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej w odnośnym obszarze właściwości.</i>				
	ust. 3	3. Komisja informuje państwa członkowskie o takich zgłoszeniach.	N			
	ust. 4	4. (uchylony)				
Art. 32	ust. 1	<i>Artykuł 32</i> Odmowa wydania wizy 1. Bez uszczerbku dla art. 25 ust. 1 odmawia się wydania wizy, jeżeli: a) osoba ubiegająca się o wizę: (i) przedstawia fałszywy, podrobiony lub przerobiony dokument podróży; (ii) nie przedstawi potwierdzenia co do celów i warunków planowanego pobytu; (iia) nie przedstawia potwierdzenia co do celów i warunków planowanego tranzytu lotniczego; (iii) nie dostarcza dowodu na posiadanie wystarczających środków utrzymania odpowiednich do długości planowanego pobytu oraz środków pozwalających na powrót do państwa pochodzenia lub zamieszkania ani na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że udzieli osobie ubiegającej się o wizę pozwolenia na wjazd, albo nie jest w stanie zgodnie z prawem uzyskać takich środków; (iv) w bieżącym 180-dniowym okresie przebywała już przez 90 dni na	N T	Art. 69 ust. 1-5 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, art. 70 ustawy o cudzoziemcach	Art. 69 1. Konsul rozpatrujący wniosek o wydanie wizy Schengen zwraca się do Szefa Urzędu o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi wizy Schengen, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret ii lub vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w przypadku gdy wniosek o wydanie wizy Schengen złożył obywatel państwa trzeciego, w stosunku do którego istnieje wymóg zasięgnięcia opinii polskich organów przy rozpatrywaniu tego wniosku. 2. Szef Urzędu przekazuje informację, o której mowa w ust. 1, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wniosku konsula w tej sprawie. 3. Przed przekazaniem informacji, o której mowa w ust. 1, Szef Urzędu konsultuje się z: 1) Komendantem Głównym Straży Granicznej; 2) Komendantem Głównym Policji; 3) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;	

	terytorium państw członkowskich na podstawie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej; (v) jest osobą, co do której dokonano wpisu w SIS nakazującego odmówić pozwolenia na wjazd; (vi) jest uważana za osobę, której obecność stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego w myśl art. 2 pkt 19 kodeksu granicznego Schengen lub dla stosunków międzynarodowych któregośkolwiek z państw członkowskich, zwłaszcza jeżeli w krajowych bazach danych należących do państw członkowskich jest na temat osoby ubiegającej się o wizę wpis, który z wymienionych względów nakazywałby odmówić pozwolenia na wjazd; lub (vii) w przypadkach gdy ma to zastosowanie – nie dostarcza dowodu na posiadanie odpowiedniego, ważnego podróznego ubezpieczenia medycznego; lub b) poważne wątpliwości budzi autentyczność dokumentów uzupełniających przedstawionych przez osobę ubiegającą się o wizę lub prawdziwość ich treści, wiarygodność oświadczeń złożonych przez osobę ubiegającą się o wizę lub jej zamiar opuszczenia terytorium państw członkowskich, zanim wygaśnie termin ważności wizy, o którą osoba ubiegająca się o wizę występuje.	T	Art. 69 ust. 1-5 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, art. 70 ustawy o cudzoziemcach , art. 67, art. 68 ust. 1-3 ustawy o cudzoziemcach	4) Szefem Agencji Wywiadu; 5) ministrem właściwym do spraw zagranicznych; 6) innym organem niż wymienione w pkt 1-5, w razie potrzeby. 4. Do konsultacji, o których mowa w ust. 3, stosuje się przepis art. 68 ust. 3. 5. W innych przypadkach niż określone w ust. 1 konsul może zwrócić się do Szefa Urzędu o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi: 1) wizy Schengen - o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret ii lub vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, albo 2) wizy krajowej - o których mowa w art. 65 ust. 1 pkt 5 lub 8, albo 3) wizy krajowej - o których mowa w art. 65 ust. 1a lub 1c-1e. Art. 70. 1. Na wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, ministra właściwego do spraw zagranicznych lub innego organu, o którym mowa w art. 69 ust. 3 pkt 6, złożony przed upływem 5-dniowego terminu wyznaczonego na przekazanie przez te organy Szefowi Urzędu informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi wizy Schengen, o których mowa w art. 32	
--	---	---	---	--	--

				ust. 1 lit. a tiret ii lub vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, albo wizy krajowej, o których mowa w art. 65 ust. 1 pkt 5 lub 8, Szef Urzędu może przedłużyć ten termin o 20 dni. 1a. Na wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, ministra właściwego do spraw zagranicznych lub innego organu, o którym mowa w art. 69 ust. 3 pkt 6, złożony przed upływem 20-dniowego terminu, o którym mowa w art. 69 ust. 7, Szef Urzędu może przedłużyć ten termin o 25 dni. 2. W przypadku uwzględnienia przez Szefa Urzędu wniosku o przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 1, lub konieczności przeprowadzenia przez niego dodatkowego postępowania wyjaśniającego 10-dniowy termin wyznaczony Szefowi Urzędu na przekazanie informacji konsulowi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 30 dni. 2a. W przypadku uwzględnienia przez Szefa Urzędu wniosku o przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 1a, lub konieczności przeprowadzenia przez niego dodatkowego postępowania wyjaśniającego 30-dniowy termin wyznaczony Szefowi Urzędu na przekazanie informacji konsulowi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 55 dni.	
--	--	--	--	--	--

				3. O przedłużeniu terminu, o którym mowa w ust. 2 lub 2a, Szef Urzędu powiadamia konsula. Art. 67. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen wymaga zasięgnięcia opinii centralnego organu innego państwa obszaru Schengen zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsul rozpatrujący wnioski o wydanie wizy Schengen występuje za pośrednictwem Szefa Urzędu o wyrażenie opinii do właściwego organu tego państwa. 2. Szef Urzędu, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wniosku w sprawie, o której mowa w ust. 1, informuje konsula, czy centralny organ innego państwa obszaru Schengen sprzeciwił się wydaniu wizy Schengen. Art. 68. 1. Jeżeli wydanie wizy Schengen przez organ innego państwa obszaru Schengen wymaga zasięgnięcia opinii polskiego centralnego organu zgodnie z art. 22 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, Szef Urzędu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie, informuje centralny organ innego państwa obszaru Schengen, czy sprzeciwia się wydaniu wizy Schengen. 2. Przed przekazaniem informacji, o której mowa w ust. 1, Szef Urzędu, w celu stwierdzenia, czy istnieją podstawy do sprzeciwienia się wydaniu wizy Schengen ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 32	
--	--	--	--	--	--

					ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, konsultuje się z: 1) Komendantem Głównym Straży Granicznej; 2) Komendantem Głównym Policji; 3) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 4) Szefem Agencji Wywiadu; 5) ministrem właściwym do spraw zagranicznych. 3. Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Główny Policji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu i minister właściwy do spraw zagranicznych przekazują Szefowi Urzędu informacje niezbędne do ustalenia okoliczności, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a tiret vi Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie. Nieprzekazanie informacji w tym terminie uważa się za zgodę tych organów na wydanie wizy.	
	ust. 2	2. O decyzji w sprawie odmowy oraz powodach odmowy powiadamia się osobę ubiegającą się o wizę przy użyciu standardowego formularza określonego w załączniku VI w języku państwa członkowskiego, które podjęło ostateczną decyzję w sprawie wniosku, i w innym języku urzędowym instytucji Unii.	N			
	ust. 3	3. Osobom ubiegającym się o wizę, którym odmówiono wydania wizy, przysługuje prawo do odwołania się od takiej decyzji. Postępowanie	T	Art. 76 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym	Art. 76. 1. Od decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej wydanej przez:	

		odwoławcze jest prowadzone przeciwko państwu członkowskiemu, które podjęło ostateczną decyzję w sprawie wniosku, zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie udzielają osobom ubiegającym się o wizę informacji dotyczących trybu postępowania w przypadku odwołania, jak określono w załączniku VI.		ustawą o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	1) konsula - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ; 2) komendanta placówki Straży Granicznej - przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. 2. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula składa się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej. 3. Konsul rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni. 4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1)oznaczenie konsula; 2)oznaczenie strony; 3)rozstrzygnięcie; 4)datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy; 5)podstawę prawną ponownej odmowy; 6)miejsce i datę wydania; 7)podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska; 8)okrągłą pieczęć urzędową. 5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo:	
--	--	---	--	--	---	--

				1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy; 2) pouczenie o dopuszczalności i trybie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Art. 5. Sądy administracyjne nie są właściwe w sprawach: 4) wiz wydawanych przez konsulów, z wyjątkiem wiz: a) o których mowa w art. 2 pkt 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.),	
	ust. 4	4. (uchylony)			
	ust. 5	5. Informacje na temat odmowy wydania wizy wprowadza się do VIS zgodnie z art. 12 rozporządzenia w sprawie VIS.	N		
Art. 33	ust. 1	ROZDZIAŁ V Zmiany dotyczące wydanej wizy Artykuł 33 Przedłużenie 1. Okres ważności wydanej wizy lub długość pobytu objętego tą wizą przedłuża się, jeżeli właściwy organ	T	Art. 85 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym przez ustawę o zmianie ustawy	Art. 85. 1. Cudzoziemiec, który zamierza przedłużyć okres swojego pobytu na podstawie wizy Schengen lub wizy krajowej, składa, nie później niż w dniu upływu okresu jego legalnego pobytu na terytorium

		państwa członkowskiego uzna, że posiadacz wizy wykazał, iż na skutek siły wyższej lub ze względów humanitarnych nie jest możliwe opuszczenie przez niego terytorium państw członkowskich przed upływem terminu ważności wizy lub przed końcem objętego wizą dozwolonego okresu pobytu. Takiego przedłużenia dokonuje się bezpłatnie.		o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	Rzeczypospolitej Polskiej, wypełniony formularz wniosku o przedłużenie wizy. 2. Formularz, o którym mowa w ust. 1, zawiera: 1) dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13; 2) następujące dane dotyczące posiadanego przez cudzoziemca dokumentu podróży: a) serię i numer, b) datę wydania i datę upływu ważności, c) nazwę organu wydającego, d) liczbę osób wpisanych do dokumentu podróży; 3) informację o wydanych cudzoziemcowi wizach Schengen lub wizach krajowych; 4) uzasadnienie wniosku o przedłużenie wizy; 5) informację o podróżach i pobytach zagranicznych cudzoziemca w okresie ostatnich 5 lat; 6) informację o środkach finansowych na pokrycie kosztów utrzymania cudzoziemca; 7) informację o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym; 8) informację o zatrudnieniu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 3. Do wniosku o przedłużenie wizy Schengen lub wizy krajowej stosuje się przepisy art. 77 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 4, z tym że do wymogu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c, stosuje się przepis art. 25 ust. 4.	
--	--	--	--	--	--	--

				Część III ust. 7 pkt 1 załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej w brzmieniu nadanym przez ustawę o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw	4. Cudzoziemiec ubiegający się o przedłużenie wizy Schengen lub wizy krajowej przedstawia do wglądu dokument podróży, do którego stosuje się przepisy art. 77 ust. 5 i 6. Zwolnienie z opłaty skarbowej: przedłużenie wizy Schengen w przypadkach, o których mowa w art. 33 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)	
	ust. 2	2. Okres ważności wydanej wizy lub długość pobytu objętego tą wizą można przedłużyć, jeżeli posiadacz wizy przedstawi dowód na istnienie ważnych powodów osobistych uzasadniających przedłużenie okresu ważności lub okresu pobytu. Za takie przedłużenie pobiera się opłatę w wysokości 30 EUR.	T	Art. 85 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym przez ustawę o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw Część III ust. 7 pkt 1 załącznika do	Jak wyżej 7. Przedłużenie wizy: 1) Schengen	

				ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej	równowartość 30 euro*) *) przeliczenia równowartości euro na złote dokonuje się według referencyjnego kursu euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień złożenia wniosku o przedłużenie wizy	
	ust. 3	3. Ważność terytorialna przedłużonej wizy pozostaje taka sama jak w przypadku wizy pierwotnej, chyba że organ dokonujący przedłużenia postanowi inaczej.	N			
	ust. 4	4. Organem właściwym do przedłużenia ważności wizy jest organ państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się dany obywatel państwa trzeciego w chwili wystąpienia o to przedłużenie.	T	Art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 84. 1. Wizę Schengen lub wizę krajową przedłuża lub odmawia jej przedłużenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, w drodze decyzji.	
	ust. 5	5. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji organy właściwe w sprawach przedłużenia okresu ważności wizy.	N			
	ust. 6	6. Do przedłużenia wizy używa się naklejki wizowej.	N			
	ust. 7	7. Informacje na temat przedłużonej wizy wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 14 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
Art. 34	ust. 1	<i>Artykuł 34</i> Unieważnienie i cofnięcie wizy 1. Wizę unieważnia się, jeżeli okaże się, że w chwili wydawania wizy warunki uprawniające do jej otrzymania nie były spełnione, zwłaszcza jeżeli istnieją poważne powody, by przypuszczać, że wizę uzyskano w sposób nieuczciwy. Wizę	T	Art. 92, art. 96 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Art. 92. 1. Wizę Schengen lub wizę krajową cofa lub unieważnia, w drodze decyzji: 1) konsul; 2) komendant oddziału Straży Granicznej; 3) komendant placówki Straży Granicznej.	

		unieważnia zasadniczo właściwy organ państwa członkowskiego, które ją wydało. Wizę może unieważnić właściwy organ innego państwa członkowskiego; o unieważnieniu tym jest informowany organ państwa członkowskiego, które wydało wizę.			2. Wizę Schengen lub wizę krajową wydawaną członkowi misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa obcego lub innej osobie zrównanej z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, a także członkom ich rodzin, cofa lub unieważnia minister właściwy do spraw zagranicznych, kierując notę do ministerstwa spraw zagranicznych państwa obcego lub jego misji dyplomatycznej. Art. 96. 1. Organ, który unieważnił lub cofnął wizę Schengen wydaną przez inne państwo obszaru Schengen zgodnie z art. 34 ust. 1-3 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, informuje o tym właściwy organ państwa, które wydało wizę. 2. Organem właściwym do gromadzenia informacji o wizach Schengen wydanych przez polskie organy, unieważnionych lub cofniętych przez organy innych państw obszaru Schengen zgodnie z art. 34 ust. 1-3 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, jest Komendant Główny Straży Granicznej.	
	ust. 2	2. Wiza jest cofana, jeżeli okaże się, że warunki uprawniające do jej otrzymania nie są już spełniane. Wizę cofa zasadniczo właściwy organ państwa członkowskiego, które ją wydało. Wizę może cofnąć właściwy	T	Art. 92, art. 96 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Jak wyżej	

		organ innego państwa członkowskiego; o cofnięciu tym jest informowany organ państwa członkowskiego, które wydało wizę.				
ust. 3		3. Wizę można cofnąć na wniosek posiadacza wizy. Właściwy organ państwa członkowskiego, które wydało wizę, jest informowany o cofnięciu wizy.	T	Art. 92, art. 96 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Jak wyżej	
ust. 4		4. Nieprzedstawienie przez posiadacza wizy na granicy co najmniej jednego dokumentu uzupełniającego, o którym mowa w art. 14 ust. 3, nie prowadzi automatycznie do unieważnienia lub cofnięcia wizy.	N			
ust. 5		5. W przypadku unieważnienia lub cofnięcia wizy opatruje się ją stemplem „UNIEWAŻNIONO” lub „COFNIĘTO”, a optycznie zmienny element naklejki wizowej, element zabezpieczający zwany „efektem obrazu ukrytego” oraz napis „wiza” unieważnia się przekreśleniem.	N			
ust. 6		6. Decyzję w sprawie unieważnienia lub cofnięcia wizy oraz powody takiej decyzji przedstawia się osobie ubiegającej się o wizę na standardowym formularzu określonym w załączniku VI.	N			
ust. 7		7. Posiadaczowi wizy, która została unieważniona lub cofnięta, przysługuje prawo do odwołania się od odnośnej decyzji, chyba że wiza została cofnięta na jego wniosek zgodnie z ust. 3. Postępowanie odwoławcze prowadzone jest przeciwko państwu członkowskiemu, które podjęło decyzję w sprawie unieważnienia lub	T	Art. 93 ustawy o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym przez ustawę o zmianie ustawy o cudzoziemcach	Art. 93. 1. Od decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej wydanej przez: 1) konsula - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ; 2) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej - przysługuje	

		cofnięcia wizy, zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie udzielają osobom ubiegającym się o wizę informacji dotyczących trybu postępowania w przypadku odwołania, jak określono w załączniku VI.		oraz niektórych innych ustaw	odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. 2. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula składa się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej. 3. Konsul rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 2, w terminie 7 dni. 4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1)oznaczenie konsula; 2)oznaczenie strony; 3)rozstrzygnięcie; 4)datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy; 5)numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu; 6)podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy; 7)określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy; 8)miejsce i datę wydania decyzji; 9)podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska; 10)okrągłą pieczęć urzędową.	
--	--	---	--	---	--	--

				5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo: 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen; 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.”; Art. 107 § 1, art. 109 § 1 art. 129 Kodeksu postępowania administracyjnego	Art. 107. § 1. Decyzja zawiera: 1) oznaczenie organu administracji publicznej; 2) datę wydania; 3) oznaczenie strony lub stron; 4) powołanie podstawy prawnej; 5) rozstrzygnięcie; 6) uzasadnienie faktyczne i prawne; 7) pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania; 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny; 9) w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu
--	--	--	--	--	---

				administracyjnego - pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawie do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Art. 109. § 1. Decyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Art. 129. § 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał decyzję. § 2. Odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. § 3. Przepisy szczególne mogą przewidywać inne terminy do wniesienia odwołania. Art. 3. § 1. Sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. § 2. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy	
				Art. 3 § 1 – 2, Art. 5 pkt 4 lit a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu	

				przed sądami administracyjnymi	administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na: 1) decyzje administracyjne; Art. 5. Sądy administracyjne nie są właściwe w sprawach: 4) wiz wydawanych przez konsulów, z wyjątkiem wiz: a) o których mowa w art. 2 pkt 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.),	
	ust. 8	8. Informacje o unieważnionej lub cofniętej wizie wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 13 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
Art. 35	ust. 1	ROZDZIAŁ VI Wizy wydawane na granicach zewnętrznych <i>Artykuł 35</i> Występowanie o wizę na granicy zewnętrznej 1. W wyjątkowych przypadkach wizy mogą być wydawane na przejściach granicznych, gdy spełnione zostaną następujące warunki: a) osoba ubiegająca się o wizę spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 lit. a), c), d) i e) kodeksu granicznego Schengen; b) osoba ubiegająca się o wizę nie mogła wystąpić o wizę wcześniej i przedstawia, w razie potrzeby, dokumenty uzupełniające, które	N			

		potwierdzają niemożliwe do przewidzenia i bezwzględne przyczyny uzasadniające konieczność wjazdu; oraz c) ocenia się, że powrót osoby ubiegającej się o wizę do państwa pochodzenia lub zamieszkania lub jej tranzyt przez terytorium krajów innych niż państwa członkowskie w pełni stosujące dorobek Schengen jest pewny.				
	ust. 2	2. Jeżeli o wizę wystąpiono na granicy zewnętrznej, można odstąpić od wymogu posiadania przez osobę ubiegającą się o wizę podróznego ubezpieczenia medycznego, w przypadku gdy takie podrózne ubezpieczenie medyczne nie jest dostępne na przejściu granicznym lub ze względów humanitarnych.	N			
	ust. 3	3. Wiza wydana na granicy zewnętrznej jest wizą jednolitą uprawniającą jej posiadacza do pobytu o długości nieprzekraczającej 15 dni, w zależności od celu i warunków planowanego pobytu. W przypadku tranzytu długość dozwolonego pobytu odpowiada czasowi potrzebnemu na tranzyt.	N			
	ust. 4	4. Jeżeli warunki określone w art. 5 ust. 1 lit. a), c), d) i e) kodeksu granicznego Schengen nie są spełnione, organy odpowiedzialne za wydanie wizy na granicy mogą zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia wydać wizę o ograniczonej ważności terytorialnej	N			

		ważną jedynie na terytorium wydającego państwa członkowskiego.				
	ust. 5	5. Zasadniczo na granicy zewnętrznej nie wydaje się wiz obywatelom państw trzecich należącym do kategorii osób, co do których wymagane jest uprzednie zasięgnięcie opinii zgodnie z art. 22. W wyjątkowych przypadkach, zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a), osobom takim można jednak wydać na granicy zewnętrznej wizę o ograniczonej ważności terytorialnej, ważną jedynie na terytorium wydającego państwa członkowskiego.	N			
	ust. 6	6. Poza powodami odmowy wydania wizy, przedstawionymi w art. 32 ust. 1, wizy odmawia się na przejściu granicznym, jeżeli warunki, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, nie są spełnione.	N			
	ust. 7	7. Stosuje się przepisy art. 32 ust. 3 i załącznika VI dotyczące uzasadnienia decyzji odmownej i powiadomienia o niej oraz dotyczące prawa do odwołania.	T	Art. 76 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach Art. 107 § 1, art. 109 § 1 art. 129 Kodeksu postępowania administracyjnego	Art. 76. 1. Od decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej wydanej przez: 2) komendanta placówki Straży Granicznej - przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Art. 107. § 1. Decyzja zawiera: 1) oznaczenie organu administracji publicznej; 2) datę wydania; 3) oznaczenie strony lub stron; 4) powołanie podstawy prawnej; 5) rozstrzygnięcie;	

					6) uzasadnienie faktyczne i prawne; 7) pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania; 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny; 9) w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego - pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawie do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Art. 109. § 1. Decyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Art. 129. § 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał decyzję.	
--	--	--	--	--	--	--

				Art. 3 § 1 – 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi	§ 2. Odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. § 3. Przepisy szczególne mogą przewidywać inne terminy do wniesienia odwołania. Art. 3. § 1. Sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. § 2. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na: 1) decyzje administracyjne;	
Art. 36	ust. 1	Artykuł 36 Wizy wydawane na granicach zewnętrznych marynarzom podróżującym tranzytem 1. Marynarzowi podlegającemu obowiązkowi posiadania wizy podczas przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich można wydać na granicy wizę na tranzyt w następujących przypadkach: a) jeżeli spełnia on warunki określone w art. 35 ust. 1; oraz b) jeżeli przekracza on daną granicę, aby się zaokrętować bądź ponownie zaokrętować na statek, na którym będzie pracował jako marynarz, lub wyokrętować ze statku, na którym pracował jako marynarz.	N			

	ust. 2	2. (uchylony)				
	ust. 2a	2a. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych instrukcje operacyjne dotyczące wydawania marynarzom wiz na granicy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.	N			
	ust. 3	3. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla art. 35 ust. 3, 4 i 5.	N			
Art. 37	ust. 1	TYTUŁ IV ZARZĄDZANIE ADMINISTRACYJNE I ORGANIZACJA Artykuł 37 Organizacja wydziałów wizowych 1. Państwa członkowskie odpowiadają za organizację wydziałów wizowych swoich konsulatów. Aby zapobiec spadkowi czujności i chronić pracowników przed presją na szczeblu lokalnym, należy w odpowiednich przypadkach wprowadzić systemy rotacji pracowników mających bezpośredni kontakt z osobami ubiegającymi się o wizę. Szczególną uwagę zwraca się na jasną strukturę służbową i wyraźny przydział oraz podział obowiązków związanych z podejmowaniem ostatecznych decyzji w sprawie wniosków. Prawo dostępu do systemów VIS i SIS oraz innych	N			

		informacji poufnych ogranicza się do niewielkiej liczby odpowiednio upoważnionych stałych pracowników. Podejmuje się stosowne działania w celu uniemożliwienia osobom nieupoważnionym dostępu do takich baz danych.				
	ust. 2	2. Aby zapobiec oszustwom lub utracie naklejek wizowych, należy je przechowywać i posługiwać się nimi zgodnie z odpowiednimi zasadami bezpieczeństwa. Każdy konsulat prowadzi ewidencję zapasów naklejek wizowych i odnotowuje sposób wykorzystania każdej naklejki wizowej. Wszelkie istotne przypadki utraty niewypełnionych naklejek wizowych są zgłaszane Komisji.	N			
	ust. 3	3. Konsulaty lub organy centralne przechowują wnioski w swoich archiwach w formie papierowej lub elektronicznej. Akta każdego wniosku zawierają odpowiednie informacje umożliwiające w razie potrzeby odtworzenie podstawy decyzji podjętej w sprawie wniosku. Akta każdego wniosku przechowuje się przez okres co najmniej roku, licząc od dnia wydania decyzji w sprawie wniosku, o której mowa w art. 23 ust. 1, lub – w przypadku odwołania – do dnia zakończenia postępowania odwoławczego, w zależności od tego, który termin jest dłuższy. Jeżeli ma to zastosowanie, akta indywidualnych wniosków	N			

		<i>elektronicznych przechowuje się przez okres ważności wydanej wizy.</i>				
Art. 38	ust. 1	<i>Artykuł 38</i> Zasoby niezbędne do rozpatrywania wniosków i monitorowania procedur wizowych 1. Państwa członkowskie wysyłają do konsulatów odpowiedni personel w wystarczającej liczbie do wykonywania zadań związanych z rozpatrywaniem wniosków, tak aby zapewnić odpowiednią i jednolitą jakość obsługi interesantów.	N			
	ust. 1a	1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby cała procedura wizowa przeprowadzana w konsulatach, w tym składanie i rozpatrywanie wniosków, drukowanie naklejek wizowych i praktyczna współpraca z usługodawcami zewnętrznymi, była monitorowana przez członków personelu pochodzących z państw członkowskich w celu zapewnienia integralności wszystkich etapów procedury.	N			
	ust. 2	2. Lokale spełniają odpowiednie wymogi funkcjonalności i pozwalają na stosowanie odpowiednich środków bezpieczeństwa.	N			
	ust. 3	3. Organy centralne państw członkowskich zapewniają członkom personelu pochodzącym z ich państwa i miejscowym członkom personelu odpowiednie szkolenia oraz są odpowiedzialne za udzielanie im	N			

		<i>pełnych, dokładnych i aktualnych informacji na temat stosownych przepisów prawa Unii i prawa krajowego.</i>				
	ust. 3a	<i>3a. Jeżeli rozpatrywaniem wniosków i podejmowaniem decyzji w ich sprawie zajmują się organy centralne, o czym mowa w art. 4 ust. 1a, państwa członkowskie organizują specjalne szkolenia w celu zapewnienia, by członkowie personelu tych organów centralnych dysponowali wystarczającą i aktualną wiedzą na temat uwarunkowań społeczno-gospodarczych w danym kraju oraz pełnymi, dokładnymi i aktualnymi informacjami na temat stosownych przepisów prawa Unii i prawa krajowego.</i>	N			
	ust. 3b	<i>3b. Państwa członkowskie zapewniają również, by konsulaty dysponowały wystarczającą liczbą odpowiednio wyszkolonych członków personelu, którzy będą pomagać organom centralnym w rozpatrywaniu wniosków i podejmowaniu decyzji w ich sprawie, zwłaszcza poprzez uczestniczenie w spotkaniach organizowanych w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej, wymianę informacji z innymi konsulatami i z organami lokalnymi, gromadzenie na szczeblu lokalnym odpowiednich informacji na temat ryzyka migracyjnego i oszukańczych praktyk oraz przeprowadzanie rozmów i dodatkowych analiz.</i>	N			

	ust. 4	4. Organy centralne państw członkowskich zapewniają częstą i odpowiednią kontrolę przebiegu rozpatrywania wniosków oraz podejmują działania zaradcze w przypadku wykrycia odstępstw od przepisów niniejszego rozporządzenia.	N			
	ust. 5	5. <i>Państwa członkowskie zapewniają istnienie procedury, która umożliwi osobom ubiegającym się o wizę składanie skarg dotyczących:</i> <i>a) zachowania personelu konsulatu i, w stosownych przypadkach, usługodawców zewnętrznych; lub</i> <i>b) procesu składania wniosków.</i> <i>Konsulaty lub organy centralne prowadzą rejestr skarg i podjętych działań następczych.</i> <i>Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje na temat procedury przewidzianej w niniejszym ustępie.</i>	N			
Art. 39	ust. 1	<i>Artykuł 39</i> Zachowanie personelu 1. Konsulaty państw członkowskich zapewniają osobom ubiegającym się o wizę uprzejmą obsługę.	N			
	ust. 2	2. <i>Pracownicy konsularni i pracownicy organów centralnych wykonują swoje obowiązki służbowe z pełnym poszanowaniem godności ludzkiej. Podejmowane przez nich środki muszą być współmierne do zamierzonych celów.</i>	N			

	ust. 3	3. Podczas wykonywania obowiązków służbowych pracownicy konsularni i pracownicy organów centralnych nie dyskryminują nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.	N			
Art. 40	ust. 1	Artykuł 40 Organizacja konsulatów i współpraca konsularna 1. Każde państwo członkowskie odpowiada za opracowanie procedur związanych z wnioskami.	N			
	ust. 2	2. Państwa członkowskie: a) wyposażają swoje konsulaty i organy odpowiadające za wydawanie wiz na granicach, a także siedziby swoich konsulów honorowych – jeżeli korzystają z ich pomocy w pobieraniu identyfikatorów biometrycznych zgodnie z art. 42 – w środki konieczne do pobierania identyfikatorów biometrycznych; b) w ramach porozumień o reprezentacji lub dowolnej innej formy współpracy konsularnej współpracują z co najmniej jednym innym państwem członkowskim.	N			
	ust. 3	3. Państwo członkowskie może również współpracować z usługodawcą zewnętrznym zgodnie z art. 43.	N			
	ust. 4	4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o organizacji	N			

		<i>slużby konsularnej i współpracy konsularnej w kaźdej lokalizacji.</i>				
	ust. 5	<i>5. W razie zaprzestania współpracy z innymi państwami członkowskimi państwa członkowskie starają się zapewnić ciągłość pełnej obsługi.</i>	N			
Art. 41		Artykuł 41 (uchylony)				
Art. 42	ust. 1	<i>Artykuł 42</i> Korzystanie z pomocy konsułów honorowych 1. Do wykonywania niektórych lub wszystkich czynności, o których mowa w art. 43 ust. 6, mogą zostać upoważnieni także konsulowie honorowi. Należy podjąć odpowiednie środki, aby zagwarantować ochronę danych oraz bezpieczeństwo.	N			
	ust. 2	2. Jeżeli konsul honorowy nie jest urzędnikiem służby cywilnej państwa członkowskiego, wykonuje on wspomniane czynności zgodnie z wymogami określonymi w załączniku X, z wyjątkiem przepisów zawartych w pkt D lit. c) tego załącznika.	N			
	ust. 3	3. Jeżeli konsul honorowy jest urzędnikiem służby cywilnej państwa członkowskiego, państwo to zapewnia stosowanie warunków porównywalnych z tymi, które miałyby zastosowanie, gdyby czynności te były wykonywane przez jego konsulat.	N			
Art. 43	ust. 1	<i>Artykuł 43</i> Współpraca z usługodawcami zewnętrznymi	N			

		1. Państwa członkowskie dążą do tego, aby współpraca z usługodawcą zewnętrznym obejmowała co najmniej jeszcze jedno państwo członkowskie, bez uszczerbku dla przepisów o zamówieniach publicznych i zasad konkurencji.				
	ust. 2	2. Podstawą współpracy z usługodawcą zewnętrznym jest instrument prawny, który spełnia wymogi określone w załączniku X.	N			
	ust. 3	3. (uchylony)				
	ust. 4	4. Analiza wniosków, rozmowy (w odpowiednich przypadkach), podejmowanie decyzji w sprawie wniosków oraz druk i umieszczanie naklejek wizowych dokonywane są wyłącznie przez konsulat.	N			
	ust. 5	5. Usługodawcy zewnętrznemu w żadnym przypadku nie mają dostępu do VIS. Dostęp do VIS jest zastrzeżony wyłącznie dla odpowiednio upoważnionego personelu konsulatów lub organów centralnych.	N			
	ust. 6	6. Usługodawcy zewnętrznemu można powierzyć wykonywanie jednej lub więcej poniższych czynności: a) udzielanie ogólnych informacji na temat wymogów wizowych, zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. a)–c), oraz na temat formularzy wniosków; b) informowanie osób ubiegających się o wizę o wymaganych dokumentach uzupełniających, wymienionych w liście kontrolnej;	N			

		c) przyjmowanie danych i wniosków (łącznie z pobieraniem identyfikatorów biometrycznych) i przekazywanie wniosku konsulatowi lub organom centralnym; d) pobieranie należnej opłaty; e) planowanie terminów wizyt osoby ubiegającej się o wizę, w stosownych przypadkach, w konsulacie lub w pomieszczeniach usługodawcy zewnętrznego; f) przyjmowanie dokumentów podróży, łącznie z ewentualnym powiadomieniem o odmowie, od konsulatu lub organów centralnych i zwracanie ich osobie ubiegającej się o wizę.				
	ust. 7	7. Wybierając usługodawcę zewnętrznego, dane państwo członkowskie ocenia wiarygodność i wypłacalność organizacji lub przedsiębiorstwa oraz upewnia się, czy nie zachodzi konflikt interesów. Ocena obejmuje w stosownych przypadkach weryfikację niezbędnych pozwoleń, wpisów w rejestrze, statutów i umów z bankami.	N			
	ust. 8	8. Dane państwo(-a) członkowskie zapewnia(-ją) przestrzeganie przez wybranego usługodawcę zewnętrznego warunków nałożonych na niego na mocy instrumentu prawnego, o którym mowa w ust. 2.	N			
	ust. 9	9. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za przestrzeganie przepisów dotyczących ochrony danych osobowych oraz zapewniają, aby usługodawca	N			

		<i>zewnętrzny podlegał monitorowaniu przez organy nadzorcze ds. ochrony danych zgodnie z art. 51 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679.</i>				
	ust. 10	10. Dane państwo(-a) członkowskie zapewnia(-ją) przeszkolenie usługodawcy zewnętrznego, odpowiednio do wiedzy potrzebnej do właściwej obsługi i właściwego informowania osób ubiegających się o wizę.	N			
	ust. 11	11. Dane państwo(-a) członkowskie ściśle nadzoruje(-ą) realizację postanowień instrumentu prawnego, o którym mowa w ust. 2, w tym: a) ogólne informacje o kryteriach, warunkach i procedurach obowiązujących przy ubieganiu się o wizę określonych w art. 47 ust. 1 lit. a)–c) oraz o treści formularzy wniosku, których to informacji usługodawca zewnętrzny udziela osobom ubiegającym się o wizę; b) wszelkie techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa wymagane do ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub niezgodnym z prawem zniszczeniem, przypadkowym utraceniem, zmodyfikowaniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub nieuprawnionym dostępem – w szczególności gdy współpraca wiąże się z przekazywaniem akt i danych konsulatowi lub organom centralnym danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) – oraz przed	N			

		<i>wszelkimi innymi formami niezgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych;</i> c) pobieranie i przekazywanie identyfikatorów biometrycznych; d) środki podejmowane w celu dostosowania się do przepisów dotyczących ochrony danych. <i>W tym celu konsulat(-y) lub organy centralne danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) regularnie i co najmniej raz na dziewięć miesięcy przeprowadzają wyrywkowe kontrole w pomieszczeniach usługodawcy zewnętrznego. Państwa członkowskie mogą zgodzić się na podział obciążenia związanego z takim regularnym monitorowaniem.</i>				
	ust. 11a	<i>11a. Do dnia 1 lutego każdego roku państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania ze współpracy z usługodawcami zewnętrznymi na całym świecie oraz z ich monitorowania, jak określono w załączniku X pkt C.</i>	N			
	ust. 12	12. W razie rozwiązania współpracy z usługodawcą zewnętrznym państwa członkowskie zapewniają ciągłość pełnej obsługi.	N			
	ust. 13	13. Państwa członkowskie dostarczają Komisji kopię instrumentu prawnego, o którym mowa w ust. 2.	N			
Art. 44	ust. 1	Artykuł 44 <i>Szyfrowanie i bezpieczne przekazywanie danych</i>	N			

		1. W przypadku współpracy między państwami członkowskimi i współpracy z usługodawcą zewnętrznym oraz w przypadku korzystania z pomocy konsulów honorowych dane państwo(-a) członkowskie zapewnia(-ją), by dane – czy to przekazywane drogą elektroniczną, czy też przekazywane fizycznie na nośniku elektronicznym – były całkowicie zaszyfrowane.				
	ust. 2	2. W państwach trzecich zakazujących przekazywania zaszyfrowanych danych drogą elektroniczną, dane państwo(-a) członkowskie nie zezwala(-ją) na przekazywanie danych drogą elektroniczną. W takich przypadkach dane państwo(-a) członkowskie zapewnia(-ją), aby dane elektroniczne w formie całkowicie zaszyfrowanej na nośniku elektronicznym zostały fizycznie przekazane przez urzędnika konsularnego państwa członkowskiego lub, jeżeli przekazanie danych tą drogą wymagałoby nieproporcjonalnie dużych lub nieuzasadnionych nakładów – w inny bezpieczny i pewny sposób, na przykład przez uznane podmioty mające doświadczenie w transporcie w odnośnych państwach trzecich dokumentów wymagających szczególnej ochrony.	N			
	ust. 3	3. We wszystkich przypadkach poziom bezpieczeństwa podczas	N			

		<i>przekazywania danych jest dostosowywany do wrażliwego charakteru tych danych.</i>				
Art. 45	ust. 1	<i>Artykuł 45</i> Współpraca konsularna państw członkowskich z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi 1. Państwa członkowskie mogą współpracować z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi, które będą pośredniczyć w przyjmowaniu wniosków, ale nie będą pobierać identyfikatorów biometrycznych.	N			
	ust. 2	2. Taka współpraca opiera się na akredytacji udzielonej przez właściwe organy państw członkowskich. Akredytacja jest przyznawana w szczególności po sprawdzeniu następujących danych: a) aktualny status pośrednika komercyjnego: aktualna licencja, wpis do rejestru, umowy z bankami; b) obowiązujące umowy z partnerami komercyjnymi mającymi siedzibę na terytorium państw członkowskich, oferującymi zakwaterowanie i inne usługi związane z wycieczkami zorganizowanymi; c) umowy z firmami transportowymi, które muszą obejmować podróż do miejsca przeznaczenia oraz zagwarantowaną, ustaloną na określoną datę podróż powrotną.	N			
	ust. 3	3. Akredytowane pośredniczące podmioty komercyjne podlegają regularnej wyrywkowej kontroli	N			

		<i>polegającej na przeprowadzaniu rozmów bezpośrednich lub telefonicznych z osobami ubiegającymi się o wizę, sprawdzaniu wycieczek i miejsc zakwaterowania, oraz – w przypadku gdy uznane to zostanie za konieczne – weryfikacji dokumentów związanych z powrotem grup do kraju.</i>				
	ust. 4	4. W ramach lokalnej współpracy schengenskiej wymienia się informacje na temat działania akredytowanych pośredniczących podmiotów komercyjnych dotyczące wykrytych nieprawidłowości oraz odrzuconych wniosków przekazanych przez pośredniczące podmioty komercyjne oraz na temat wykrytych form fałszerstw dokumentów podróży oraz zaplanowanych, lecz niedoszłych do skutku wycieczek.	N			
	ust. 5	5. W ramach lokalnej współpracy schengenskiej wymienia się wykazy pośredniczących podmiotów komercyjnych, którym została przyznana akredytacja przez każdy z konsulatów lub którym akredytację cofnięto, wraz z uzasadnieniem decyzji o cofnięciu akredytacji. <i>Każdy konsulat i organy centralne w stosownych przypadkach podają do ogólnej wiadomości wykaz akredytowanych pośredniczących podmiotów komercyjnych, z którymi prowadzą współpracę.</i>	N			

Art. 46		<i>Artykuł 46</i> Opracowywanie danych statystycznych Państwa członkowskie opracowują, zgodnie z tabelą przedstawioną w załączniku XII, roczne statystyki na temat wiz. Statystyki te przedkłada się do dnia 1 marca za poprzedni rok kalendarzowy.	N			
Art. 47	ust. 1	<i>Artykuł 47</i> Podawanie informacji do ogólnej wiadomości 1. Organy centralne państw członkowskich i konsulaty podają do ogólnej wiadomości wszystkie istotne informacje związane ze składaniem wniosków wizowych, a zwłaszcza: a) kryteria, warunki i procedury obowiązujące przy ubieganiu się o wizę; <i>aa) kryteria dopuszczalności wniosku przewidziane w art. 19 ust. 1;</i> <i>ab) informacje o tym, że dane biometryczne należy co do zasady pobierać co 59 miesięcy, licząc od daty ich pierwszego pobrania;</i> b) w stosownych przypadkach – sposób umówienia się na spotkanie; <i>c) miejsce, w którym można złożyć wniosek (właściwy konsulat lub usługodawca zewnętrzny);</i> d) akredytowane pośredniczące podmioty komercyjne; e) informację o braku skutków prawnych stempla, o którym mowa w art. 20;	N			

		f) terminy rozpatrywania wniosków określone w art. 23 ust. 1, 2 i 3; g) państwa trzecie, których obywatele lub obywatele należący do szczególnych kategorii są przedmiotem uprzedniej opinii lub informacji; h) że osoba ubiegająca się o wizę musi zostać powiadomiona o negatywnej decyzji w sprawie wniosku, że należy podać powody takiej decyzji i że osoby ubiegające się o wizę, których wniosek spotkał się z odmową, mają prawo do odwołania, wraz z informacją dotyczącą trybu postępowania w przypadku odwołania, w tym o właściwym organie oraz o terminach złożenia odwołania; i) że posiadanie wizy nie jest równoznaczne z automatycznym prawem wjazdu i że posiadacz wizy zostanie poproszony na granicy zewnętrznej o przedstawienie dowodów, że spełnia warunki wjazdu, zgodnie z tym, co przewidziano w art. 5 kodeksu granicznego Schengen; j) informacje o procedurze wnoszenia skarg przewidzianej w art. 38 ust. 5.				
	ust. 2	2. Reprezentujące i reprezentowane państwo członkowskie podają do ogólnej wiadomości informacje dotyczące porozumień o wzajemnej reprezentacji, o których mowa w art. 8, zanim takie porozumienia wejdą w życie.	N			
Art. 48	ust. 1	TYTUŁ V	N			

		LOKALNA WSPÓŁPRACA SCHENGEŃSKA <i>Artykuł 48</i> Lokalna współpraca schengenńska między konsulatami państw członkowskich 1. Aby zapewnić jednolite stosowanie wspólnej polityki wizowej uwzględniające uwarunkowania lokalne, konsulaty i delegatury Unii prowadzą współpracę w ramach każdego obszaru właściwości. W tym celu, zgodnie z art. 5 ust. 3 decyzji Rady 2010/427/UE, Komisja wydaje delegaturom Unii instrukcje dotyczące wykonywania odpowiednich zadań koordynacyjnych przewidzianych w niniejszym artykule. W przypadku rozpatrywania przez organy centralne wniosków złożonych w danym obszarze właściwości i podejmowaniu decyzji w ich sprawie, o czym mowa w art. 4 ust. 1a, państwa członkowskie zapewniają aktywny udział tych organów centralnych w lokalnej współpracy schengenńskiej. Pracownicy uczestniczący w lokalnej współpracy schengenńskiej zostają odpowiednio przeszkoleni i włączeni w rozpatrywanie wniosków w danym obszarze właściwości.				
	ust. 1a	1a. Państwo członkowskie i Komisja współpracują w szczególności w celu: a) przygotowania jednolitego wykazu dokumentów uzupełniających, jakie	N			

		<i>ma złożyć osoba ubiegająca się o wizę, uwzględniając art. 14;</i> <i>b) przygotowania wdrożenia na szczeblu lokalnym art. 24 ust. 2 dotyczącego wydawania wiz wielokrotnego wjazdu;</i> <i>c) zapewnienia, w stosownych przypadkach, jednolitego tłumaczenia formularza wniosku;</i> <i>d) utworzenia wykazu dokumentów podróży wydawanych przez państwo, w którym znajduje się konsulat, i regularnego aktualizowania tego wykazu;</i> <i>e) opracowania wspólnego arkusza informacyjnego zawierającego informacje, o których mowa w art. 47 ust. 1;</i> <i>f) monitorowania, w stosownych przypadkach, wdrażania art. 25a ust. 5 i 6.</i>				
	ust. 2	2. (uchylony)				
	ust. 3	3. Państwa członkowskie w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej wymieniają między sobą następujące informacje: <i>a) kwartalne dane statystyczne dotyczące wiz jednolitych, wiz o ograniczonej ważności terytorialnej i tranzytowych wiz lotniskowych, o które wnioskowano, które zostały wydane oraz których wydania odmówiono;</i> <i>b) informacje dotyczące oceny ryzyka migracyjnego oraz ryzyka związanego</i>	N			

		<i>z bezpieczeństwem, w szczególności na temat:</i> <i>(i) struktury społeczno-gospodarczej państwa, w którym znajduje się konsulat;</i> <i>(ii) źródeł informacji na szczeblu lokalnym, w tym dotyczących zabezpieczenia społecznego, ubezpieczenia zdrowotnego, rejestrów skarbowych oraz rejestracji wjazdów i wyjazdów;</i> <i>(iii) użycia fałszywych, przerobionych lub podrobionych dokumentów;</i> <i>(iv) szlaków imigracji nieuregulowanej;</i> <i>(v) tendencji w zakresie oszustw;</i> <i>(vi) tendencji w zakresie odmów;</i> <i>c) informacje na temat współpracy z usługodawcami zewnętrznymi i z firmami transportowymi;</i> <i>d) informacje dotyczące towarzystw ubezpieczeniowych oferujących odpowiednie podróżne ubezpieczenie medyczne, w tym weryfikacji zakresu ubezpieczenia i ewentualnej franszyzy.</i>				
	ust. 4	4. Regularnie organizuje się spotkania państw członkowskich i Komisji dotyczące lokalnej współpracy schengenskiej, a konkretnie kwestii operacyjnych związanych z realizacją wspólnej polityki wizowej. Spotkania te są zwoływane przez Komisję, chyba że na wniosek Komisji zapadną inne ustalenia. W ramach lokalnej współpracy schengenskiej można organizować	N			

		spotkania dotyczące jednego tematu i tworzyć podgrupy do analizy konkretnych zagadnień.				
	ust. 5	5. Systematycznie sporządza się sprawozdania podsumowujące spotkania poświęcone lokalnej współpracy schengenskiej i rozprawdza się je na szczeblu lokalnym. Komisja może zlecić sporządzanie sprawozdań państwu członkowskiemu. Konsulaty każdego państwa członkowskiego przekazują sprawozdania swoim organom centralnym. <i>(akapit drugi uchylony)</i>	N			
	ust. 6	6. Przedstawiciele konsulatów państw członkowskich niestosujących wspólnotowego dorobku prawnego w dziedzinie wiz lub przedstawiciele państw trzecich mogą być doraźnie zapraszani do udziału w spotkaniach w celu wymiany informacji o kwestiach związanych z wizami.	N			
	ust. 7	7. <i>Do dnia 31 grudnia każdego roku sporządza się roczne sprawozdanie dotyczące każdego obszaru właściwości. Na podstawie tych sprawozdań Komisja sporządza sprawozdanie roczne na temat stanu lokalnej współpracy schengenskiej, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</i>	N			
Art. 49		TYTUŁ VI PRZEPISY KOŃCOWE Artykuł 49 Ustalenia w odniesieniu do igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich	N			

		Państwa członkowskie organizujące igrzyska olimpijskie lub paraolimpijskie stosują szczególne procedury i warunki ułatwiające wydawanie wiz, określone w załączniku XI.				
Art. 50		Artykuł 50 (uchylony)				
Art. 51		Artykuł 51 Instrukcje dotyczące praktycznego stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych instrukcje operacyjne dotyczące praktycznego stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.	N			
Art. 51a	ust. 1	Artykuł 51a Wykonywanie przekazanych uprawnień 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.	N			
	ust. 2	2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 9, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 sierpnia 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje	N			

		<i>automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.</i>				
	ust. 3	<i>3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 16 ust. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.</i>	N			
	ust. 4	<i>4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.</i>	N			
	ust. 5	<i>5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</i>	N			
	ust. 6	<i>6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 16 ust. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch</i>	N			

		<i>miesiący od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.</i>				
Art. 52	ust. 1	Artykuł 52 Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga komitet („komitet ds. wiz”). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.	N			
	ust. 2	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N			
Art. 53	ust. 1	Artykuł 53 Zgłaszanie 1. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji: a) uzgodnienia dotyczące reprezentowania państw, o których mowa w art. 8; b) państwa trzecie, których obywatele muszą w danym państwie członkowskim posiadać wizę lotniskową podczas tranzytu przez	N			

		międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na ich terytorium, zgodnie z art. 3; c) w stosownym przypadku – krajowy formularz potwierdzający pokrycie kosztów pobytu przez inną osobę lub zakwaterowanie u osoby prywatnej, o którym mowa w art. 14 ust. 4; d) wykaz państw trzecich, co do których należy zasięgnąć opinii, o której mowa w art. 22 ust. 1; e) wykaz państw trzecich, co do których wymagane jest przekazywanie informacji, o których mowa w art. 31 ust. 1; f) dodatkowe wpisy krajowe w sekcji „uwagi” na naklejce wizowej, o których mowa w art. 27 ust. 2; g) organy władzy właściwe do przedłużenia okresu ważności wizy, o których mowa w art. 33 ust. 5; h) wybrane formy współpracy – zgodnie z art. 40; i) statystki opracowane zgodnie z art. 46 i załącznikiem XII.				
	ust. 2	2. Komisja udostępnia informacje zgłoszone zgodnie z ust. 1 państwom członkowskim i podaje je do ogólnej wiadomości poprzez stale aktualizowaną publikację elektroniczną.				
Art. 54		<i>Artykuł 54</i> Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 767/2008 W rozporządzeniu (WE) nr 767/2008 wprowadza się następujące zmiany: (...)	N			

Art. 55		<i>Artykuł 55 (uchylony)</i>				
Art. 56	ust. 1	Artykuł 56 Uchylenie 1. Uchyla się art. 9–17 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.	N			
	ust. 2	2. Tracą moc: a) decyzja Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 28 kwietnia 1999 r. dotycząca ostatecznych wersji wspólnych instrukcji konsularnych (SCH/Com-ex (99) 13 (wspólne instrukcje konsularne wraz z załącznikami); b) decyzje Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 14 grudnia 1993 r. w sprawie rozszerzenia jednolitych wiz (SCH/Com-ex (93) 21) oraz w sprawie wspólnych zasad unieważniania, uchylania lub skracania okresu ważności jednolitych wiz (SCH/Com-ex (93) 24), decyzja Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wymiany informacji statystycznych dotyczących wydawania jednolitych wiz (SCH/Com-ex (94) 25), decyzja Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 21 kwietnia 1998 r. w sprawie wymiany statystyk dotyczących wydanych wiz (SCH/Com-ex (98) 12) i decyzja Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 16 grudnia 1998 r. w sprawie wprowadzenia ujednoliconego formularza zawierającego dowód zaproszenia, sponsorowania i	N			

		zakwaterowania (SCH/Com-ex (98) 57); c) wspólne działanie 96/197/WSiSW z dnia 4 marca 1996 r. w sprawie rozwiązań dotyczących ruchu tranzytowego w portach lotniczych; d) rozporządzenie Rady (WE) nr 789/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych rozpatrywania wniosków wizowych; e) rozporządzenie Rady (WE) nr 1091/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie swobody przemieszczania się na podstawie wizy długoterminowej; f) rozporządzenie Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem; g) art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 390/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającego wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych.				
	ust. 3	3. Odesłania do uchylonych aktów prawnych traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i	N			

		odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku XIII.				
Art. 57	ust. 1	<i>Artykuł 57</i> Monitorowanie i ocena 1. Dwa lata po rozpoczęciu stosowania wszystkich przepisów niniejszego rozporządzenia Komisja przedstawia ocenę stosowania niniejszego rozporządzenia. Ta ogólna ocena zawiera analizę wyników względem celów rozporządzenia oraz analizę wprowadzenia w życie przepisów niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla sprawozdań, o których mowa w ust. 3.	N			
	ust. 2	2. Ocenę, o której mowa w ust. 1, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Na podstawie tej oceny Komisja przedstawia, jeżeli to konieczne, odpowiednie propozycje zmian do niniejszego rozporządzenia.	N			
	ust. 3	3. Trzy lata po oddaniu VIS do eksploatacji, a następnie co cztery lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wprowadzania w życie art. 13, 17, 40–44 niniejszego rozporządzenia, w tym z wprowadzania w życie poboru identyfikatorów biometrycznych oraz korzystania z nich, trafności wybranego standardu ICAO, przestrzegania zasad ochrony danych, współpracy z usługodawcami zewnętrznymi ze szczególnym uwzględnieniem poboru danych biometrycznych, wprowadzania w	N			

		życie zasady „59 miesięcy na kopiowanie odcisków palców” oraz organizacji procedur związanych z wnioskami. Sprawozdanie obejmuje również dane, zgodnie z art. 17 pkt 12, 13 i 14 oraz art. 50 ust. 4 rozporządzenia w sprawie VIS, o przypadkach, w których pobranie odcisków palców nie było faktycznie możliwe lub nie było wymagane z przyczyn prawnych; dane te są porównane z liczbą przypadków, w których pobrano odciski palców. Sprawozdanie zawiera również informacje o przypadkach, w których osobie niemogącej faktycznie złożyć odcisków palców odmówiono wydania wizy. W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie propozycje zmiany niniejszego rozporządzenia.				
	ust. 4	4. W pierwszym ze sprawozdań, o których mowa w ust. 3, należy również ocenić na podstawie analizy zleconej przez Komisję, czy odciski palców pobierane od dzieci w wieku poniżej 12 lat są wystarczająco wiarygodne do celów identyfikacji i weryfikacji, a zwłaszcza, jak odciski palców zmieniają się z wiekiem.	N			
Art. 58	ust. 1	<i>Artykuł 58</i> Wejście w życie 1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.	N			

	ust. 2	2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 5 kwietnia 2010 r.	N			
	ust. 3	3. Art. 52 oraz art. 53 ust. 1 lit. a)–h) i ust. 2 stosuje się od dnia 5 października 2009 r.	N			
	ust. 4	4. Do sieci konsultacji Schengen (specyfikacje techniczne) art. 56 ust. 2 lit. d) stosuje się od dnia, o którym mowa w art. 46 rozporządzenia w sprawie VIS.	N			
	ust. 5	5. Art. 32 ust. 2 i 3, art. 34 ust. 6 i 7 oraz art. 35 ust. 7 stosuje się od dnia 5 kwietnia 2011 r. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.	N			

TABELARYCZNE ZESTAWIENIE PRZEPISÓW PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O CUDZOZIEMCACH ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW, KTÓRE WYKRACZAJĄ POZA CEL DOSTOSOWANIA DO PRAWA UE

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Wyjaśnienie niezbędności objęcia przepisu projektem
		Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) wprowadza się następujące zmiany:	
1.	Art. 1 pkt 1 projektu	w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W zakresie nieuregulowanym przepisami działu IV do wydawania, cofania lub unieważniania wiz krajowych lub przedłużania okresu ich ważności lub okresu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objętego tymi wizami stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), zwanego dalej „Wspólnotowym Kodeksem Wizowym”, z wyłączeniem art. 9 ust. 2 zdanie drugie.”;	Zmiana brzmienia art. 9 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach polegająca na wyraźnym wyłączeniu ze stosowania art. 9 ust. 2 zdanie 2 rozporządzenia 810/2009 ma na celu wyeliminowanie stosowania tej części przepisu w postępowaniach w sprawie wydania wizy krajowej jako nieadekwatnego do aktualnej praktyki i możliwości organizacyjnych polskich urzędów konsularnych.
2.	art. 1 pkt 2 projektu	po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu: „Art. 15a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w: 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, zwanym dalej „Urzędem”, 2) urzędzie wojewódzkim, 3) urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych, 4) Komendzie Głównej Straży Granicznej, 5) komendzie oddziału Straży Granicznej, 6) placówce Straży Granicznej – obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie	Propozycja wynika z konieczności wprowadzenia środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, zwanymi dalej „Stanami Zjednoczonymi”. W dniu 29 sierpnia 2019 r. Ambasada Stanów Zjednoczonych notą dyplomatyczną przekazała szczegółowy plan działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program). Dokument ten podzielony był na cele, które w ocenie Departamentu Bezpieczeństwa Krajowego Stanów Zjednoczonych (U.S. Homeland Security Department) mają poprawić bezpieczeństwo granic Polski oraz proces identyfikacji

	projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. 2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1, poprzez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego. 3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”	tożsamości. Celem nr 5 w tym dokumencie jest osiągnięcie stanu, w którym wszyscy urzędnicy imigracyjni („all imigration officials”) bez względu na poziom dostępu do informacji niejawnych, względnie informacji wrażliwych („regardless of clerance level”) będą sprawdzani pod względem dotychczasowej karalności („screen (...) for a criminal history”). Strona amerykańska oczekuje dokonywania sprawdzeń karalności w odniesieniu do czynów zabronionych, które odpowiadałyby przestępstwom umyślnym i umyślnym przestępstwom skarbowym. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że proponowane regulacje w tym zakresie mają służyć zapewnieniu bezpieczeństwa granic, zwłaszcza w aspekcie procesu identyfikacji cudzoziemców. Z uwagi na znaczenie, z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, zadań w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu, przejazdu na nim i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej wykonywanych przez pracowników administracji rządowej, wydzielenie z ogółu pracowników szczególnej grupy osób dających, pod pewnym względem, tj. poprzez potwierdzony urzędowo brak uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe, rękojmię rzetelności i uczciwości przyczyni się do wzmocnienia bezpieczeństwa granic, w tym procesu identyfikacji cudzoziemców. W aktualnym polskim systemie migracyjnym nie przewidziano jednej wyspecjalizowanej służby – tzw. „urzędników imigracyjnych”, której zadania obejmowałyby wszystkie zagadnienia związane z obsługą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej. Zadania te rozproszone są pomiędzy różnymi organami administracji rządowej (centralnej i terenowej), które nie znajdują się w jednej spójnej strukturze administracyjnej
--	--	---

			(służbie, formacji) ani nie pozostają każdorazowo w stosunku do siebie w relacji nadrzędności ustrojowej. W ocenie projektodawcy zasadne jest, aby przy identyfikacji tych organów posłużyć się kryterium kompetencji polegających na władczym rozstrzyganiu spraw administracyjnych cudzoziemców poprzez kształtowanie ich sfery praw i obowiązków w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu z tego terytorium, w tym również udzielania i pozbawiania poszczególnych form ochrony międzynarodowej. Dodatkowo, powinien być to organ administracji publicznej, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którego kompetencjach leży załatwianie spraw cudzoziemców na samym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organami, które w obecnym stanie prawnym posiadają i realizują tego rodzaju kompetencje, są: minister właściwy do spraw wewnętrznych (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, wojewodowie, Komendant Główny Straży Granicznej, komendanci oddziałów Straży Granicznej, komendanci placówek Straży Granicznej oraz Rada do Spraw Uchodźców. Aby zrealizować cel postawiony w planie szczegółowym przygotowań, przedstawionym przez stronę amerykańską, w ustawie o cudzoziemcach konieczne jest wprowadzenie szczególnej regulacji ustanawiającej wspólny standard dla pracowników zatrudnionych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w urzędach wojewódzkich, w Komendzie Głównej Straży Granicznej, w urzędach terenowych organów Straży Granicznej oraz w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych, na stanowiskach w zakresie obowiązków których wchodziłoby dokonywanie czynności merytorycznych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie o cudzoziemcach, w postaci wymogu braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne
--	--	--	---

			i umyślne przestępstwa skarbowe jako wymogu zdolności do bycia zatrudnionym lub wymogu powierzenia obowiązków na takim stanowisku dla pracownika już zatrudnionego na innym stanowisku. Jednocześnie, w związku z tym wymogiem celowe wydaje się, aby powierzenie ww. obowiązków następowało po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Sprawdzenie to powinno każdorazowo odbywać się poprzez stosowne wystąpienie do Krajowego Rejestru Karnego z zapytaniem o udzielenie informacji o danej osobie.
3.	art. 1 pkt 3 projektu	w art. 19 w ust. 1 wyrazy „siedzibie Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwanego dalej „Urzędem”,” zastępuje się wyrazami „siedzibie Urzędu”;	Projektowana zmiana w art. 19 w ust. 1 ma charakter redakcyjno-porządkujący.
4.	Art. 1 pkt 4 projektu	w art. 25: a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu: „1b. Podróżne ubezpieczenie medyczne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, powinno być wystawione przez ubezpieczyciela zapewniającego całodobową usługę centrum alarmowego umożliwiającą zgłoszenie zdarzenia podlegającego odpowiedzialności ubezpieczyciela: 1) mającego siedzibę lub oddział w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079, 1214, 1495 i 1655) w Rzeczypospolitej Polskiej, państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej albo 2) nie mającego siedziby lub oddziału w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	W celu doprecyzowania regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, jak i wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej proponuje się wprowadzenie zmian w art. 25. Zmiany te mają przeciwdziałać zaobserwowanemu przez służby konsularne problemowi nierzetelności polis ubezpieczeniowych wystawianych przez towarzystwa ubezpieczeniowe. Po pierwsze, proponuje się dodanie ust. 1b określającego wymogi, jakie powinien spełniać ubezpieczyciel wystawiający podróżne ubezpieczenie medyczne (uzupełniające regulację zawartą w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a określającą wymogi dla podróznego ubezpieczenia medycznego). Podróżne ubezpieczenie powinno być wystawiona przez ubezpieczyciela będącego przedsiębiorcą działającym w obszarze wspólnego rynku (tj. posiadającego siedzibę lub oddział w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie

	w Rzeczypospolitej Polskiej, państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, który powinien spełniać dodatkowo następujące warunki: a) publikuje wyniki audytu działalności wykonanego przez uznany międzynarodowy podmiot audytowy wskazujące na stabilną pozycję finansową oraz b) co najmniej w okresach półrocznych publikuje dane na temat sumy zebranych składek oraz wielkości wypłat w danym rodzaju ubezpieczeń.”, b) uchyla się ust. 2, c) w ust. 4 skreśla się wyrazy „lub ust. 2”, d) dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Minister właściwy do spraw zagranicznych publikuje i aktualizuje na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra informację o ubezpieczycielach i oferowanych przez nich ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a i ust. 1b.”;	gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w Rzeczypospolitej Polskiej, innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej), co wpłynęłoby na poziom i wiarygodność usług gwarantowanych cudzoziemcom pracującym w Polsce. W przypadku natomiast ubezpieczycieli z państw trzecich (tj. nie mających siedzib ani oddziałów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w Rzeczypospolitej Polskiej, innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, proponuje się wprowadzić dodatkowy wymóg zastrzegający, że podmiot ten publikuje wyniki audytu działalności, wykonanego przez uznany międzynarodowy podmiot audytowy, wskazujące na stabilną pozycję finansową. Ponadto, ubezpieczyciel powinien zapewniać całodobową usługę centrum alarmowego umożliwiającą zgłoszenie zdarzenia podlegającego odpowiedzialności ubezpieczyciela. Po drugie, proponuje się uchylene ust. 2 w art. 25, zgodnie z którym cudzoziemiec wjeżdżający do Polski na podstawie wizy w celu wykonywania pracy, niepodlegający jeszcze ubezpieczeniu zdrowotnemu może przedstawić podrózne ubezpieczenie medyczne ważne do dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego. Przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu w sprawie wydania wizy krajowej na mocy odesłania w art. 77 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach. W praktyce, określenie „dnia uzyskania ubezpieczenia zdrowotnego” jest jednak bardzo trudne, gdyż konsulowie nie posiadają wiedzy, kiedy i czy cudzoziemiec podejmie zatrudnienie i zostanie zgłoszony do ubezpieczenia. Co więcej, w praktyce cudzoziemiec może wykonywać pracę w oparciu o umowę o dzieło, a co za tym idzie, nie zostać objęty
--	--	---

			w przyszłości stosownym ubezpieczeniem zdrowotnym. W związku z tym proponuje się wprowadzenie zasady, zgodnie z którą osoba ubiegająca się o wizę krajową będzie zobligowana przedstawić podróżne ubezpieczenie medyczne na cały okres swojego pobytu, o ile nie jest w stanie przedstawić ubezpieczenia zdrowotnego. Analogiczna zasada zostanie wprowadzona przy warunkach wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji oprócz uchylecia samego art. 25 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach konieczne jest również uchylenie art. 77 ust. 2, który się do niego odwołuje dla potrzeb postępowań w sprawie wydania wizy krajowej. Po trzecie, w celu dopełnienia powyższych zmian konieczne jest wprowadzenie regulacji ułatwiających funkcjonariuszom Straży Granicznej możliwość szybkiej weryfikacji podróżnego ubezpieczenia medycznego podczas kontroli granicznej oraz ułatwiających cudzoziemcom chcącym ubiegać się o wydanie wizy krajowej pozyskanie informacji, które ubezpieczenia będą spełniać kryteria ustawowe. Jest bardzo ważne z uwagi na to, że z punktu widzenia służb granicznych kluczową kwestią jest szybkość (płynność) dokonywanej przez nie odprawy granicznej. Stąd też proponuje się dodanie ust. 6 w art. 25, zgodnie z którym minister właściwy do spraw zagranicznych będzie publikował i aktualizował na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra informację o ubezpieczycielach spełniających warunki, o których mowa w projektowanym art. 25 ust. 1b ustawy o cudzoziemcach, i oferowanych przez nich ubezpieczeniach, spełniających warunki, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a. Ponadto, publikowanie przedmiotowej informacji powinno stanowić instrument ułatwiający cudzoziemcom chcącym ubiegać się o wydanie wizy krajowej pozyskanie informacji, które ubezpieczenia będą spełniać kryteria ustawowe. Zmiana w ust. 4 w art. 25 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 25.
--	--	--	--

5.	Art. 1 pkt 5 projektu	w art. 28 w ust. 1 w pkt 2 skreśla się wyrazy „albo art. 25 ust. 2”;	Zmiana w art. 28 ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 25.
6.	Art. 1 pkt 6 projektu	w art. 53 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Obowiązek potwierdzenia możliwości pokrycia kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, także gdy zapraszający wykaże, że cudzoziemiec ma bilet powrotny do państwa pochodzenia lub zamieszkania.”;	W art. 53, który obecnie ma konstrukcję bez ustępową, proponuje się dodać ust. 2, w którym w celu zachowania zasad prawidłowej legislacji proponuje się na poziomie ustawowym uregulować instytucję uznania za spełniony obowiązku posiadania środków finansowych na pokrycie kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania. Obecnie regulacja ta jest zawarta w akcie wykonawczym tj. w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 lipca 2018 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. poz. 1526).
7.	art. 1 pkt 8 projektu	5) w art. 59 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Okres ważności wizy krajowej nie przekracza 1 roku.”;	Projektowana zmiana brzmienia art. 59 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach ma na celu ujednolicenie trybu składania wniosków wizowych w odniesieniu do obowiązujących terminów w postępowaniu o wydanie wizy Schengen i krajowej. Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 lutego 2020 r., wniosek o wydanie wizy Schengen składa się nie wcześniej niż sześć miesięcy przed rozpoczęciem planowanej wizyty. Proponuje się zatem zmianę brzmienia art. 59 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, przewidującego, że okres ważności wizy krajowej rozpoczyna się nie później niż 3 miesiące od dnia jej wydania i nie przekracza 1 roku.
8.	art. 1 pkt 10 projektu	w art. 65 w ust. 1: a) w pkt 4 skreśla się wyrazy „lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2.”, b) uchyla się pkt 6;	Zmiana w art. 65 ust. 1 pkt 4 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 25. Zmiana w art. 65 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach polegająca na uchyleniu pkt 6, skutkującym tym, że gdy dokument

			podróży cudzoziemca nie będzie spełniał kryteriów określonych w art. 77 ust. 5, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca, to wniosek o wydanie wizy krajowej będzie uznawany za niedopuszczalny, stanowi odpowiedź na dostrzeżoną w praktyce konsularnej potrzebę ujednolicenia w tym zakresie sposobu procedowania wniosków o wydanie wizy Schengen i wizy krajowej.
9.	art. 1 pkt 11 projektu	w art. 66 uchyla się ust. 6 i 7;	Z przepisów ust. 6 i 7 w art. 66 wynika, iż wizę krajową w celu wykonywania pracy (w sytuacjach określonych w art. 60 ust. 1 pkt 5-6) wydaje konsul właściwy ze względu na państwo stałego zamieszkania cudzoziemca (...). W praktyce urzędy konsularne spotykają się z trudnościami w ustaleniu miejsca stałego zamieszkania cudzoziemca ubiegającego się o wydanie wizy. Osoby zamieszkujące w państwach, których obywatelstwa nie posiadają, niekiedy nie uzyskują w kraju zamieszkania dokumentu potwierdzającego ich status pobytowy. Posiłkowanie się definicją „miejsca zamieszkania” wynikającą z treści art. 25 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu nie zawsze jest pomocne, albowiem konsul najczęściej nie ma możliwości zbadania zaistnienia obu elementów tej definicji, tj. obiektywnego faktu przebywania w określonym miejscu, oraz zamiaru stałego pobytu w tym miejscu. Uchylenie tych przepisów będzie skutkowało stosowaniem ogólnych zasad odnoszących się do ustalenia właściwości urzędu konsularnego wynikających z postanowień Kodeksu Wizowego, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach.
10.	art. 1 pkt 13 projektu	po art. 74 dodaje się art. 74a w brzmieniu: „Art. 74a. 1. Wizę krajową wydaje się albo odmawia się jej wydania w terminie 15 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, chyba że wniosek został uznany za niedopuszczalny.	Dodanie art. 74a ustawy o cudzoziemcach, który po raz pierwszy ustanowi ogólne przepisy o terminach załatwiania spraw wydania krajowej, ma z założenia realizować ujawnione w praktyce konsularnej potrzeby związane z

		2. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy konsul zwraca się do Szefa Urzędu o przekazanie informacji, czy zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę wydania cudzoziemcowi wizy krajowej, o których mowa w art. 65 ust. 1 pkt 5 lub 8, termin, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużony do 60 dni. 3. Termin, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do wydania wizy krajowej, o której mowa w art. 60 ust. 1 pkt 18a i 21.”	zapewnieniem pewności obrotu prawnego. Wyłączenie stosowania ogólnych terminów do wiz krajowych wydawanych w celach, o których mowa w art. 60 ust. 1 pkt 18a i 21 jest w pełni uzasadnione ich specyfiką.
11.	art. 1 pkt 14 projektu	w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Decyzję o odmowie wydania wizy krajowej wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1) oznaczenie konsula; 2) oznaczenie strony; 3) rozstrzygnięcie; 4) podstawę prawną odmowy; 5) określenie powodów odmowy; 6) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula; 7) miejsce i datę wydania; 8) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska; 9) okrągłą pieczęć urzędową.”;	Dodanie art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który ustanawia katalog elementów decyzji o odmowie wydania wizy krajowej – po raz pierwszy na poziomie ustawowym – stanowi odpowiedź na ujawnioną potrzebę uregulowania tej kwestii na tym właśnie poziomie. W chwili obecnej źródło regulacji elementów formularza decyzji odmawiającej wydania wizy krajowej ma rangę wyłącznie aktu wykonawczego.
12.	art. 1 pkt 15 projektu	w art. 76: a) w ust. 3 wyrazy „7 dni” zastępuje się wyrazami „14 dni”; b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu: „4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1) oznaczenie konsula; 2) oznaczenie strony; 3) rozstrzygnięcie; 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy; 5) podstawę prawną ponownej odmowy;	Zmiana brzmienia art. 76 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach ma na celu realizację rzeczywistej potrzeby wydłużenia, lecz – co ważne – nieznacznego, postępowania przed konsulem z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wydania wizy krajowej. W ocenie projektodawcy owo wydłużenie terminu nie spowoduje dostrzegalnego uszczerbku dla pewności obrotu prawnego, a w lepszy sposób odzwierciedli potrzeby praktyki. Zmiany polegające na dodaniu do art. 76 ust. 4 i 5 w ustawie o cudzoziemcach mają na celu stworzenie podstawy prawnej do wydawania decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o wydaniu wizy krajowej oraz decyzji o odmowie wydawania

		6) miejsce i datę wydania; 7) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska; 8) okrągłą pieczęć urzędową. 5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo: 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów odmowy; 2) pouczenie o dopuszczalności i trybie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.”;	wiz Schengen (przez konsula w II instancji – w wyniku rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) w oparciu o formularz urzędowy. Są one podyktowane potrzebami praktyki konsularnej, związanymi blisko z zagadnieniami uregulowanymi w rozporządzeniu 810/2009. Określenie składników (elementów) decyzji wydawanej na formularzu w II instancji na poziomie ustawowym podyktowane jest tymi samymi racjami, co w przypadku decyzji o odmowie wydania wizy krajowej wydawanej na formularzu w I instancji (art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach).
13.	art. 1 pkt 16 projektu	w art. 77: a) w ust. 1 w pkt 1: – w lit. c tiret czwarte otrzymuje brzmienie: „– nazwę państwa, które go wystawiło,” – lit. e i f otrzymują brzmienie: „e) nazwisko, imię, adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej oraz obywatelstwo osoby sprawującej władzę rodzicielską nad cudzoziemcem lub opiekuna prawnego cudzoziemca – w przypadku osoby małoletniej, f) nazwę i adres siedziby szkoły albo jednostki prowadzącej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie albo kształcenie w szkole doktorskiej – w przypadku cudzoziemców będących uczniami albo studentami lub doktorantami,” – po lit. f dodaje się lit. fa w brzmieniu: „fa) informację o kierunku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku szkoły doktorskiej – informację o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, oraz informację o semestrze lub roku – w przypadku cudzoziemców będących studentami lub doktorantami,”	Dodanie nowych elementów formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, podobnie jak wprowadzenie regulacji dotyczącej sposobu składania wniosku przez osobę nie posiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych, stanowi odpowiedź na potrzeby praktyki w postępowaniach inicjowanych takimi wnioskami. W zakresie regulacji dotyczących podróznego ubezpieczenia medycznego, którego posiadanie przez cudzoziemca stanowi jeden z wymogów uzyskania wizy krajowej, w art. 77, analogicznie jak w przypadku art. 25 ust. 2, proponuje się uchylenie ust. 2. Zmiany te mają przeciwdziałać zaobserwowanemu przez służby konsularne problemowi niezetelności polis ubezpieczeniowych wystawianych przez towarzystwa ubezpieczeniowe. Zmiany w ust. 3 i 4 w art. 77 mają charakter porządkowy i są konsekwencją uchylenia ust. 2 w art. 77.

		– po lit. s dodaje się lit. sa w brzmieniu: „sa) informacje o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę,” b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku cudzoziemca będącego: 1) osobą małoletnią – wniosek o wydanie wizy krajowej składają rodzice lub ustanowieni przez sąd lub inny właściwy organ opiekunowie albo jedno z rodziców, jeżeli władza rodzicielska przysługuje wyłącznie temu rodzicowi, lub ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ opiekun; 2) osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie – wniosek o wydanie wizy krajowej składa opiekun ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ; 3) osobą małoletnią bez opieki – wniosek o wydanie wizy krajowej składa kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ.” c) uchyla się ust. 2, d) w ust. 3 i 4 skreśla się wyrazy „lub ust. 2,”;	
14.	art. 1 pkt 17 projektu	w art. 80 w ust. 1: a) pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, liczbę fotografii dołączanych do wniosku i szczegółowe wymogi techniczne dotyczące tych fotografii;” b) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4;”;	Projektowana zmiana w zakresie ust. 1 pkt 3 w art. 80, stanowiącym upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia, ma charakter redakcyjno-legislacyjny. Z obowiązującego brzmienia upoważnienia ustawowego wynika, że w rozporządzeniu ma być określony wzór formularzy wniosku o wydanie wizy krajowej. Jest to oczywista nieścisłość, bowiem w obrocie prawnym funkcjonuje jeden wzór formularza wniosku o wydane wizy krajowej — określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2019 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz. U. poz. 782).

			Dodatkowo pkt 3 proponuje się uzupełnić o liczbę fotografii dołączanych do wniosku o wydanie wizy krajowej. Zmiana w przepisie stanowiącym delegację do wydania rozporządzenia wykonawczego przewidzianego w art. 80 ust. 1 pkt 6a wynika ze zmiany art. 76 ust. 4. Zaproponowana zmiana ma na celu wprowadzenie wzoru formularza, na którym wydawana będą decyzja, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach.
15.	art. 1 pkt 18 projektu	w art. 85 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do wniosku o przedłużenie wizy Schengen lub wizy krajowej stosuje się przepisy art. 77 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 4, z tym że do wymogu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 3 lit. c, stosuje się przepis art. 25 ust. 4.”;	Zmiana brzmienia ust. 3 w art. 85 ma charakter porządkowy i jest konsekwencją uchylecia ust. 2 w art. 77.
16.	art. 1 pkt 19 projektu	w art. 93 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu: „4. Decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1) oznaczenie konsula; 2) oznaczenie strony; 3) rozstrzygnięcie; 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy; 5) numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu; 6) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy; 7) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy; 8) miejsce i datę wydania decyzji; 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska; 10) okrągłą pieczęć urzędową. 5. W przypadku decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen decyzja zawiera dodatkowo:	Wyjaśnienie analogiczne jak w przypadku zmian polegających na dodaniu ust. 4 i 5 w art. 76 ustawy o cudzoziemcach. Konieczność dokonania zmian wynika z tożsamyh przesłanek.

		1) uzasadnienie obejmujące wskazanie istotnych faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen; 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.”;	
17.	art. 1 pkt 20 projektu	w art. 94 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Decyzję o cofnięciu lub unieważnieniu wizy krajowej wydaje się na formularzu. Decyzja wydana na formularzu zawiera: 1) oznaczenie organu; 2) oznaczenie strony; 3) rozstrzygnięcie; 4) numer i datę wydania wizy krajowej, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu; 5) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej; 6) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy krajowej; 7) pouczenie o przysługującym wnioskowi o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula lub odwołaniu do Komendanta Głównego Straży Granicznej; 8) miejsce i datę wydania decyzji; 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska lub pieczęć imienną i podpis komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej lub działającego z jego upoważnienia funkcjonariusza lub pracownika; 10) okrągłą pieczęć urzędową organu.”;	Wyjaśnienie analogiczne jak w przypadku zmiany brzmienia art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach. Konieczność dokonania zmian wynika z tożsamyh przesłanek,
18.	art. 1 pkt 21 projektu	w art. 97 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 brzmieniu: „3) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4.”;	Zmiana w przepisie stanowiącym delegację do wydania rozporządzenia wykonawczego przewidzianego w art. 97 ust. 1 wynika ze zmiany art. 93 ust. 4. Zaproponowana zmiana ma na celu wprowadzenie wzoru formularza, na którym wydawana będą decyzja, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach.

19.	Art. 2 projektu	Art. 2. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 322) wprowadza się następujące zmiany: 1) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu: „Art. 11a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w: 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, 2) Komendzie Głównej Straży Granicznej, 3) komendzie oddziału Straży Granicznej, 4) placówce Straży Granicznej – obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw, o których mowa w rozdziale 5 w dziale II, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. 2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1 poprzez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego. 3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska	Propozycja wynika z konieczności wprowadzenia środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, zwanymi dalej „Stanami Zjednoczonymi”. W dniu 29 sierpnia 2019 r. Ambasada Stanów Zjednoczonych notą dyplomatyczną przekazała szczegółowy plan działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program). Dokument ten podzielony był na cele, które w ocenie Departamentu Bezpieczeństwa Krajowego Stanów Zjednoczonych (U.S. Homeland Security Departament) mają poprawić bezpieczeństwo granic Polski oraz proces identyfikacji tożsamości. Celem nr 5 w tym dokumencie jest osiągnięcie stanu, w którym wszyscy urzędnicy imigracyjni („all immigration officials”) bez względu na poziom dostępu do informacji niejawnych, względnie informacji wrażliwych („regardless of clearance level”) będą sprawdzani pod względem dotychczasowej karalności („screen (...) for a criminal history”). Strona amerykańska oczekuje dokonywania sprawdzeń karalności w odniesieniu do czynów zabronionych, które odpowiadałyby przestępstwu umyślnym i umyślnym przestępstwu skarbowym. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że proponowane regulacje w tym zakresie mają służyć zapewnieniu bezpieczeństwa granic, zwłaszcza w aspekcie procesu identyfikacji cudzoziemców. Z uwagi na znaczenie, z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, zadań w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu, przejazdu na nim i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej wykonywanych przez pracowników administracji rządowej, wydzielenie z ogółu pracowników szczególnej grupy osób dających, pod pewnym względem, tj. poprzez potwierdzony
-----	-----------------	--	--

		związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”; 2) w art. 89r: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Członkiem Rady może być osoba posiadająca obywatelstwo polskie, która nie została skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub za przestępstwo skarbowe oraz korzystająca z pełni praw publicznych.”; b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Przed powołaniem członka Rady Prezes Rady Ministrów zasięga o nim informacji z Krajowego Rejestru Karnego.”; 3) w art. 89t w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) skazania go prawomocnym wyrokiem orzeczonym za umyślne przestępstwo lub za przestępstwo skarbowe;”.	urzędowo brak uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe, rękojmię rzetelności i uczciwości przyczyni się do wzmocnienia bezpieczeństwa granic, w tym procesu identyfikacji cudzoziemców. W aktualnym polskim systemie migracyjnym nie przewidziano jednej wyspecjalizowanej służby – tzw. „urzędników imigracyjnych”, której zadania obejmowałyby wszystkie zagadnienia związane z obsługą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej. Zadania te rozproszone są pomiędzy różnymi organami administracji rządowej (centralnej i terenowej), które nie znajdują się w jednej spójnej strukturze administracyjnej (służbie, formacji) ani nie pozostają każdorazowo w stosunku do siebie w relacji nadrzędności ustrojowej. W ocenie projektodawcy zasadne jest, aby przy identyfikacji tych organów posłużyć się kryterium kompetencji polegających na władczym rozstrzyganiu spraw administracyjnych cudzoziemców poprzez kształtowanie ich sfery praw i obowiązków w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu z tego terytorium, w tym również udzielania i pozbawiania poszczególnych form ochrony międzynarodowej. Dodatkowo, powinien być to organ administracji publicznej, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którego kompetencjach leży załatwianie spraw cudzoziemców na samym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organami, które w obecnym stanie prawnym posiadają i realizują tego rodzaju kompetencje, są: minister właściwy do spraw wewnętrznych (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, wojewodowie, Komendant Główny Straży Granicznej, komendanci
--	--	--	--

			oddziałów Straży Granicznej, komendanci placówek Straży Granicznej oraz Rada do Spraw Uchodźców. Aby zrealizować cel postawiony w planie szczegółowym przygotowań, przedstawionym przez stronę amerykańską, w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666 i 2020), zwanej dalej „ustawą o ochronie”, konieczne jest wprowadzenie analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań pozwalających na zatrudnianie w charakterze tzw. „urzędników imigracyjnych” osób nie karanych za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe oraz uprzednie sprawdzanie kandydatów do pracy w Krajowym Rejestrze Karnym. Zasady te dotyczyłyby również pracowników już zatrudnionych w przypadku zamiaru powierzenia im obowiązków na stanowisku tzw. „urzędnika imigracyjnego”. Dodatkowo konieczne jest wprowadzenie wyższego standardu powołania członków Rady do Spraw Uchodźców obejmującego wymóg braku uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne (bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstwa – obecnie są to tylko przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego) oraz ustanowienie w przypadku członków Rady do Spraw Uchodźców również analogicznego standardu w zakresie podstaw odwołania w odniesieniu do dotychczasowej karalności (za przestępstwa umyślne bez ograniczeń związanych ze sposobem ścigania przestępstw).
20.	art. 3 projektu	Art. 3. W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2019 r. poz. 293) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu: „Art. 8a. 1. Pracownikowi zatrudnionemu w: 1) Urzędzie do Spraw Cudzoziemców,	Propozycja wynika z konieczności wprowadzenia środków pozwalających na wykonanie celu nr 5 planu działań przygotowujących Rzeczpospolitą Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program) ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, zwanymi dalej „Stanami Zjednoczonymi”. W dniu 29 sierpnia 2019 r. Ambasada Stanów Zjednoczonych notą dyplomatyczną

		2) urzędzie wojewódzkim, 3) urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw wewnętrznych, 4) Komendzie Głównej Straży Granicznej, 5) komendzie oddziału Straży Granicznej, 6) placówce Straży Granicznej – obowiązki dotyczące czynności postępowania administracyjnego w sprawach uregulowanych w ustawie, określone w przepisach działu II Kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności przygotowywanie projektów załatwienia spraw i przeprowadzanie dowodów, z wyłączeniem jedynie czynności kancelaryjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164), a także załatwiania tych spraw na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, powierza się po sprawdzeniu przez pracodawcę, że pracownik nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. 2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed zatrudnieniem danej osoby na stanowisku związanym z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a także przed powierzeniem pracownikowi nowych obowiązków, o których mowa w ust. 1, poprzez zasięgnięcie informacji o danej osobie z Krajowego Rejestru Karnego. 3. W przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe pracownik nie może zajmować stanowiska związanego z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w ust. 1, a jeżeli temu pracownikowi wydano upoważnienie, o którym mowa w art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego, do załatwiania spraw uregulowanych w ustawie, zostaje ono cofnięte.”.	przekazała szczegółowy plan działań przygotowujących Republikę Polską do przystąpienia do programu ruchu bezwizowego (Visa Waiver Program). Dokument ten podzielony był na cele, które w ocenie Departamentu Bezpieczeństwa Krajowego Stanów Zjednoczonych (U.S. Homeland Security Departament) mają poprawić bezpieczeństwo granic Polski oraz proces identyfikacji tożsamości. Celem nr 5 w tym dokumencie jest osiągnięcie stanu, w którym wszyscy urzędnicy imigracyjni („all immigration officials”) bez względu na poziom dostępu do informacji niejawnych, względnie informacji wrażliwych („regardless of clearance level”) będą sprawdzani pod względem dotychczasowej karalności („screen (...) for a criminal history”). Strona amerykańska oczekuje dokonywania sprawdzeń karalności w odniesieniu do czynów zabronionych, które odpowiadałyby przestępstwom umyślnym i umyślnym przestępstwom skarbowym. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że proponowane regulacje w tym zakresie mają służyć zapewnieniu bezpieczeństwa granic, zwłaszcza w aspekcie procesu identyfikacji cudzoziemców. Z uwagi na znaczenie, z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, zadań w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu, przejazdu na nim i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej wykonywanych przez pracowników administracji rządowej, wydzielenie z ogółu pracowników szczególnej grupy osób dających, pod pewnym względem, tj. poprzez potwierdzony urzędowo brak uprzedniej karalności za przestępstwa umyślne i umyślne przestępstwa skarbowe, rękojmię rzetelności i uczciwości przyczyni się do wzmocnienia bezpieczeństwa granic, w tym procesu identyfikacji cudzoziemców. W aktualnym polskim systemie migracyjnym nie przewidziano jednej wyspecjalizowanej służby – tzw. „urzędników imigracyjnych”, której zadania
--	--	--	--

			obejmowałyby wszystkie zagadnienia związane z obsługą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu cudzoziemców z tego terytorium oraz udzielania i pozbawiania ich ochrony międzynarodowej. Zadania te rozproszone są pomiędzy różnymi organami administracji rządowej (centralnej i terenowej), które nie znajdują się w jednej spójnej strukturze administracyjnej (służbie, formacji) ani nie pozostają każdorazowo w stosunku do siebie w relacji nadrzędności ustrojowej. W ocenie projektodawcy zasadne jest, aby przy identyfikacji tych organów posłużyć się kryterium kompetencji polegających na władczym rozstrzyganiu spraw administracyjnych cudzoziemców poprzez kształtowanie ich sfery praw i obowiązków w zakresie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na nim, przejazdu i wyjazdu z tego terytorium, w tym również udzielania i pozbawiania poszczególnych form ochrony międzynarodowej. Dodatkowo, powinien być to organ administracji publicznej, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którego kompetencjach leży załatwianie spraw cudzoziemców na samym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Organami, które w obecnym stanie prawnym posiadają i realizują tego rodzaju kompetencje, są: minister właściwy do spraw wewnętrznych (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, wojewodowie, Komendant Główny Straży Granicznej, komendanci oddziałów Straży Granicznej, komendanci placówek Straży Granicznej oraz Rada do Spraw Uchodźców. Aby zrealizować cel postawiony w planie szczegółowym przygotowań, przedstawionym przez stronę amerykańską, konieczne jest wprowadzenie w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin
--	--	--	--

			analogicznych jak w ustawie o cudzoziemcach rozwiązań dotyczących niekaralności tzw. „urzędników imigracyjnych”.
21.	Art. 4 pkt 1 lit. c i pkt 3 projektu	Art. 4. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000, z późn. zm.) w załączniku do ustawy w części III wprowadza się następujące zmiany: 1) w ust. 6: c) w kolumnie „Zwolnienia” pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie: „4) wiza dla uczniów szkół, studentów, uczestników studiów podyplomowych, doktorantów oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy podróżują w celu nauki, studiowania, kształcenia się lub szkolenia 5) wiza dla naukowców przybywających w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych”; 3) w ust. 7 w kolumnie „Zwolnienia” skreśla się wyrazy „(Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.)”.	Zmiany w ust. 6 w kolumnie „Zwolnienia” w pkt 4 i 5 mają charakter redakcyjny. Brzmienie tych punktów jest dostosowywane do terminologii używanej w ustawie o cudzoziemcach. Proponowana zmiana w ust. 7 ma charakter legislacyjny.
22.	art. 5 projektu	Art. 5. W ustawie z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2012 r. poz. 769) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 6 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 oraz z 2012 r. poz. 589)” zastępuje się wyrazami „art. 337 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35)”; 2) w art. 7 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach” zastępuje się wyrazami „art. 337 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.	Zmiany w ustawie mają na celu zastąpienie w art. 6 ust. 1 pkt 2 i w art. 7 ust. 1 pkt 2 nieaktualnych odesłań do przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach odesłaniami do odpowiednich przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾
z dnia

w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający

Na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenia określa:

- 1) wzór zaproszenia;
- 2) wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń;
- 3) wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

§ 2. 1. Wzór zaproszenia, o którym mowa w § 1 pkt 1, jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, o którym mowa w § 1 pkt 2, jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, przeznaczone dla niego samego, każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu oraz każdego zaproszonego cudzoziemca, co najmniej w wysokości 515 zł na każdy miesiąc planowanego pobytu cudzoziemca dla każdej z tych osób.

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

2. W przypadku gdy okres, na który zaprasza się cudzoziemca, jest krótszy niż miesiąc, zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z planowanym pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości, o której mowa w ust. 1, pomniejszonej proporcjonalnie w stosunku do liczby dni pobytu cudzoziemca.

§ 4. W przypadku gdy zapraszany cudzoziemcem jest zstępny, wstępny lub małżonek zapraszającego, rodzic małżonka zapraszającego, rodzeństwo zapraszającego lub dziecko małżonka zapraszającego, zapraszający powinien posiadać środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z pobytem zapraszanego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości co najmniej 200 zł na każdy miesiąc planowanego pobytu cudzoziemca. Przepis § 3 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Zapraszający powinien posiadać również środki finansowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej zapraszanego cudzoziemca do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, w wysokości stanowiącej równowartość biletu do tego państwa, nie mniejsze jednak niż:

- 1) 200 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską;
- 2) 500 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do państwa członkowskiego Unii Europejskiej niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub do państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub do Konfederacji Szwajcarskiej;
- 3) 2.500 złotych – w przypadku podróży powrotnej albo tranzytu do innego państwa niż określone w pkt 1 i 2.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

**MINISTER SPRAW
WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 lipca 2018 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. z 2018 r. poz. 1526), które na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych
i Administracji
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

WZÓR
RZECZPOSPOLITA POLSKA / REPUBLIC OF POLAND / REPUBLIQUE DE POLOGNE
ZAPROSZENIE / INVITATION / INVITATION

Zapraszający / The inviting person / La personne invitante

Imię (imiona) i nazwisko / Firma albo nazwa / Given name(s) and surname / Legal business name or trading name / Prénom(s) et nom / Nom de la société ou le nom commercial	
Data i miejsce urodzenia / Date and place of birth / Date et lieu de naissance	
Obywatelstwo / Nationality / Nationalité	
Rodzaj, seria i numer dokumentu tożsamości / REGON / Type, series and number of identity document / REGON No / Type, série et numéro de la pièce d'identité / Numéro REGON	
Adres zamieszkania / Adres siedziby / Place of residence / Head office address / Adresse de résidence / Adresse du siège	
Numer telefonu / Telephone number / Numéro de téléphone	

zaprasza na okres od... do... / invites for a period from... to... / invite pour une période du... au...

dd-mm-rrrr - dd-mm-rrrr

Osoba zapraszana / The invited person / La personne invitée

Imię (imiona) i nazwisko / Given name(s) and surname / Prénom(s) et nom	
Data i miejsce urodzenia / Date and place of birth / Date et lieu de naissance	
Obywatelstwo / Nationality / Nationalité	
Seria i numer dokumentu podróży / Series and number of travel document / Série et numéro du document de voyage	
Adres zamieszkania / Place of residence / Adresse de résidence	
Stopień pokrewieństwa z zapraszającym / Degree of kinship with the inviting person / Lien de parenté avec la personne invitante	
Płeć/Sex/Sexe	

Cel pobytu / Purpose of stay / Motif du séjour	
Adres miejsca zakwaterowania / Address of accommodation / Adresse du lieu d'hébergement	

Nazwa organu, który dokonał wpisu do ewidencji zaproszeń / Name of the authority which made the entry into the register of invitations / Nom de l'autorité qui a introduit les données dans le registre des invitations	
Data i numer wpisu do ewidencji zaproszeń / Date and number of the entry in the register of invitations / Date et numéro de l'inscription dans le registre des invitations	

Zaproszenie ważne od... do... / Invitation valid from... to... / Invitation valable du... au...

dd-mm-rrrr - dd-mm-rrrr

Zapraszający zapewnia cudzoziemcowi zakwaterowanie we własnym lokalu mieszkalnym / The inviting person provides the foreigner with accommodation in his/her dwelling / La personne invitante garantit d'héberger l'étranger à son domicile	TAK/YES/OUI	NIE/NO/NON
Pieczczę i podpis upoważnionego pracownika organu / Official stamp and signature of authorized person / Cachet officiel et signature de la personne autorisé		

Pouczenie / ANG / FR

Zapraszający jest obowiązany do pokrycia kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania, wyżywienia i ewentualnego leczenia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.

The inviting person shall be obliged to cover the costs connected with the stay of the foreigner, including the costs of accommodation, board and possible medical treatment, the costs of return travel to the country of origin or residence, or the costs of transit to a third country which shall grant him/her leave to enter, as well as the costs of issuance and enforcement of the decision on foreigner's obligation to return.

La personne invitante est tenue de couvrir les frais de séjour de l'étranger, y compris les frais d'hébergement, de la nourriture et d'un éventuel traitement médical, les frais du voyage de retour au pays d'origine ou de résidence

ou les frais liés au transfert vers un pays tiers autorisant l'étranger à entrer sur son territoire ainsi que les coûts liés à la prise et à l'exécution de la décision obligeant l'étranger de retourner.

Znam i akceptuję poniższe warunki: do analizy wniosku wizowego osoby zapraszanej jest konieczne zebranie danych określonych w niniejszym zaproszeniu. Dane dotyczące zapraszającego oraz osoby zapraszanej zostaną wprowadzone do systemu informacji wizowej VIS i będą w nim przechowywane maksymalnie przez okres pięciu lat. Dane te będą w tym okresie udostępniane organom wizowym i organom właściwym do dokonywania kontroli wizowej na granicach zewnętrznych i na terytorium państw członkowskich oraz organom imigracyjnym w państwach członkowskich, aby organy te zweryfikowały, czy są spełnione warunki legalnego wjazdu, pobytu i zamieszkania na terytorium państw członkowskich zapraszanego cudzoziemca, oraz aby organy te stwierdziły, które osoby nie spełniają tych warunków lub przestały je spełniać. Dane te będą udostępniane pod określonymi warunkami także wyznaczonym organom państw członkowskich oraz Europolowi w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom oraz w celu ich wykrywania i prowadzenia odnośnych dochodzeń. Organem odpowiedzialnym w Rzeczypospolitej Polskiej za przetwarzanie tych danych jest Komendant Główny Policji.

ANG

...

FR

...

Wiem, że mam prawo uzyskać w każdym państwie członkowskim informację o danych dotyczących mojej osoby przechowywanych w systemie VIS oraz informację o państwie członkowskim, które te dane przekazało, oraz żądać, by dane dotyczące mojej osoby zostały skorygowane – jeżeli są nieścisłe, albo by zostały usunięte – jeżeli zostały nielegalnie pobrane. Na moje wyraźne żądanie organy analizujące mój wniosek powiadomią mnie, w jaki sposób mogę skorzystać z prawa do sprawdzenia danych dotyczących mojej osoby i wystąpić o ich korektę lub usunięcie, oraz powiadomią mnie o odnośnych środkach odwoławczych zgodnie z prawem krajowym danego państwa. Skargi dotyczące ochrony danych osobowych będą rozpatrywane przez krajowy organ nadzorczy tego państwa członkowskiego (w Rzeczypospolitej Polskiej jest to Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych).

ANG

...

FR

...

rok / year / année	/	miesiąc / month / mois	/
		dzień / day / jour	

(miejsce i data złożenia wniosku) /
(place and date of filing the application) / (lieu et date du depot
de la demande)

Prior to completing the application please familiarise yourself with the notes on page 8
Avant de remplir la demande, consultez l'instruction sur la page 8

Wniosek wypełnia się w języku polskim
The application should be completed in Polish language
La demande doit être remplie en langue polonaise

WNIOSEK O WPISANIE ZAPROSZENIA DO EWIDENCJI ZAPROSZEŃ
APPLICATION TO ENTER THE INVITATION INTO THE INVITATION REGISTER /
DEMANDE D'ENREGISTREMENT DE L'INVITATION AU REGISTRE DES INVITATIONS

Do / to / à
(nazwa organu, do którego jest składany wniosek) /
(name of authority the application is filed to) / (dénomination de l'organe où la demande est déposée)

A. DANE ZAPRASZAJĄCEGO / DATA OF THE INVITING PERSON / DONNEES DE L'INVITANT
(zaznaczyć znakiem „X” odpowiednią rubrykę) / (tick the appropriate box with „X”) / (mettre un «X» dans la case adéquate)

	Osoba fizyczna / Private individual / Personne physique
	Osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej / Legal entity or the organizational unit without legal capacity / Personne morale ou entité d'organisation sans personnalité morale

1. Nazwisko lub firma albo nazwa / Surname or the company or name / Nom ou firme ou dénomination:	<table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table>
2. Imię (imiona) / Name (names) / Prénom (prénoms):	<table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table>
3. Data urodzenia / Date of birth / Date de naissance:	<table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table> rok / year / année miesiąc / month / mois dzień / day / jour
4. Miejsce urodzenia / Place of birth / Lieu de naissance:	<table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table> <table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table>
5. Obywatelstwo / Nationality / Nationalité:	<table border="1" style="width: 100%; height: 20px; border-collapse: collapse;"></table>

I. Adres zamieszkania lub siedziby zapraszającego / Place of residence or the seat of the inviting person / Adresse du domicile ou du siège de l'invitant

1. Miejscowość / Town / Localité:																								
2. Ulica / Street / Rue:																								
3. Numer domu / House Number / Numéro du bâtiment:					4. Numer mieszkania / Apartment Number / Numéro d'appartement:					5. Kod pocztowy / Postal Code / Code postal:														
6. Numer telefonu / Telephone number / Numéro de téléphone:																								

II. Dokument tożsamości osoby fizycznej lub numer REGON / Identity document of the private individual or REGON Number / Document d'identité de la personne physique ou le numéro REGON

Rodzaj dokumentu / Type of document / Type de document:																								
Seria / Series / Série:				Numer / Number / Numéro:																				
Numer REGON / REGON Number / Numéro REGON:																								

III. Możliwości majątkowe i zarobkowe zapraszającego / Resources and the earning capacity of the inviting entity / Les ressources et la capacité de gain d'une partie invitante.

Liczba osób pozostających na utrzymaniu (dotyczy osoby fizycznej) / Number of dependent people (regards a private individual) / Nombre de personnes à charge (concerne les personnes physiques):

IV. Warunki zakwaterowania cudzoziemca / Conditions of accommodation of the invited foreigner/ Conditions d'habitation de l'étranger invite

☐ Lokal mieszkalny zapraszającego / Dwelling of the inviting person / Domicile de l'invitant:

1. Tytuł prawny do lokalu / Legal title to the premises / Titre juridique au local:

2. Powierzchnia użytkowa lokalu zajmowanego przez zapraszającego / Usable area of the premises occupied by the inviting person / Surface utile du local occupé par l'invitant: m²

3. Liczba osób zameldowanych w lokalu zajmowanym przez zapraszającego / Number of people registered in the premises occupied by the inviting person / Nombre de personnes déclarées dans le local occupé par l'invitant: na stałe / permanently / fixe czasowo / temporarily / temporaire

☐ Inne miejsce zakwaterowania (proszę określić) / Other place of the accommodation (please specify) / Autre lieu d'hébergement (a précies)

V. Liczba cudzoziemców zaproszonych w ciągu roku poprzedzającego złożenie wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń/ The number of invited foreigners in the year preceding the day of submitting an application for entering the invitation into the register of invitations/ Le nombre d'étrangers invités durant l'année précédent le dépôt de la demande d'enregistrement de l'invitation au registre des invitations

B. DANE ZAPRASZANEGO CUDZOZIEMCA / DATA OF THE INVITED FOREIGNER / DONNEES DE

Załączniki do wniosku / Attachments to the application / Annexes à la demande:

(załącza wnioskodawca) / (attached by the applicant) / (à joindre par le demandeur)

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

Zapraszam wyżej wymienionego cudzoziemca na okres od do
I invite the above mentioned foreigner for the period from to
J'invite l'étranger indiqué ci-dessus pour une période du au

Zobowiązuję się do pokrycia kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania, wyżywienia i ewentualnego leczenia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

I shall be obliged to cover the costs connected with the stay of the foreigner, including the costs of accommodation, board and possible medical treatment, the costs of return to the country of origin or residence, or the costs of transit to a third country, which provides leave to enter, as well as the costs of issuance and enforcement of the decision on the foreigner's obligation to return.

Je m'engage à couvrir les frais associés au séjour de l'étranger, y compris les frais de logement et de repas et les éventuels frais médicaux, les frais de voyage de retour vers le pays d'origine ou de résidence ou les frais de transit vers un pays tiers autorisant l'étranger à entrer sur son territoire et les frais d'émission et d'exécution des décisions obligeant l'étranger à regagner son pays d'origine à partir.

Świadomy odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950, z późn. zm.) oświadczam, że dane i informacje zawarte we wniosku są prawdziwe. Being aware of criminal liability under Article 233 of the Act of 6 June 1997 – Penal Code (Journal of Laws of 2019, item 1950, as amended), I hereby declare that the data and information I provided in the application are correct and truthful. Conscient de la responsabilité criminelle en vertu de l'article 233 de la loi du 6 juin 1997 – Code pénal (Journal officiel de 2019, article 1950, tel que modifié), je déclare que les données et informations contenues dans la demande sont vraies.

Jestem świadomy, że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie w postępowaniu o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń nieprawdy, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentycznego lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego spowoduje odmowę wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo unieważnienie wpisu zaproszenia.

I am aware that the submission of the application or attachment of the documents containing the untrue personal data or false information and stating untrue, concealing the truth, forging, processing the documents for the purpose of using as authentic ones and using such document as an authentic one in the enter the invitation into the invitation register process shall result in the refusal of enter the invitation into the invitation register or cancellation of the enter the invitation into the invitation register.

Je déclare être conscient que le dépôt d'une demande ou des documents en annexe avec des coordonnées ou informations fausses, ainsi qu'une fausse déclaration lors de la procédure d'enregistrement de la invitation au registre des invitation, dissimulation des faits, falsification ou rectification d'un document dans le but de l'utiliser comme l'original ou l'utilisation d'un tel document comme authentique causera le refus de enregistrement de l'invitation au registre des invitation ou l'annulation d'enregistrement de l'invitation au registre des invitation.

Oświadczam, że znana jest mi treść art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r.

poz. 1950, z późn. zm.).¹⁾

I hereby declare that I am familiar with the content of Article 233 of the Act of 6 June 1997 – Penal Code (Journal of Laws of 2019, item 1950, as amended).²⁾

Je certifie que je connais le contenu de l'article 233 de la loi du 6 juin 1997 – Code pénal (Journal officiel de 2019, article 1950, tel que modifié).³⁾

Znam i akceptuję poniższe warunki: do analizy wniosku wizowego zapraszanego cudzoziemca jest konieczne zebranie danych określonych w niniejszym formularzu. Dane dotyczące zapraszającego zostaną wprowadzone do systemu informacji wizowej VIS, będą w nim przechowywane maksymalnie przez okres pięciu lat i będą w tym okresie udostępniane organom wizowym i organom właściwym do dokonywania kontroli wizowej na granicach zewnętrznych i na terytorium państw członkowskich oraz organom imigracyjnym w państwach członkowskich, by zweryfikowały, czy są spełnione warunki legalnego wjazdu, pobytu i zamieszkania na terytorium państw członkowskich zapraszanego cudzoziemca, oraz by stwierdziły, które osoby nie spełniają tych warunków lub przestały je spełniać. Dane te będą udostępniane pod określonymi warunkami także wyznaczonym organom państw członkowskich oraz Europolowi w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom oraz w celu ich wykrywania i prowadzenia odnośnych dochodzeń. Organem odpowiedzialnym w Rzeczypospolitej Polskiej za przetwarzanie tych danych jest Komendant Główny Policji.

¹⁾ Art. 233 Kodeksu karnego:

„Art. 233. § 1. Kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 1a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie.

§ 3. Nie podlega karze za czyn określony w § 1a, kto składa fałszywe zeznanie, nie wiedząc o prawie odmowy zeznania lub odpowiedzi na pytania.

§ 4. Kto, jako biegły, rzeczoznawca lub tłumacz, przedstawia fałszywą opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie mające służyć za dowód w postępowaniu określonym w § 1, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 4a. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 4 działa nieumyślnie, narażając na istotną szkodę interes publiczny, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 5. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli:

1) fałszywe zeznanie, opinia, ekspertyza lub tłumaczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy,

2) sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy.

§ 6. Przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej.”

²⁾ Article 233 of Penal Code:

„Art. 233. § 1. Whoever, in giving testimony which is to serve as evidence in court proceedings or other proceedings conducted on the basis of a law, gives false testimony or conceals the truth shall be subject to the penalty of deprivation of liberty between 6 months and 8 years.

§ 1a. If the perpetrator of the offense referred to in § 1 gives false testimony or is concealing the truth for fear of criminal responsibility to himself or his immediate family he shall be liable to imprisonment for a term of between 3 months and 5 years.

§ 2. The prerequisite to this liability is that the person obtaining the testimony, acting within his competence, shall have warned the person testifying of the penal liability for false testimony or obtained a relevant pledge from the latter.

§ 3. Whoever, being unaware of the right to refuse testimony or answer to questions, gives false testimony because of fear of penal liability threatening himself or his next of kin, shall not be liable to the penalty.

§ 4. Whoever, acting as an expert, expert witness or translator, provides a false opinion or translation to be used as in proceedings specified in § 1 shall be subject to the penalty of deprivation of liberty between 1 and 10 years.

§ 4a. If the perpetrator of the act referred to in § 4 acts unintentionally exposing public interest to substantial harm he shall be subject to the penalty of deprivation of liberty for up to 3 years.

§ 5. The court may apply an extraordinary mitigation of the penalty, or even waive its imposition if:

1) The false testimony, opinion or translation concerns circumstances which cannot affect the outcome of the case,

2) The perpetrator voluntarily corrects the false testimony, opinion or translation before even a decision which is not final and valid has been rendered in the case.

§ 6. The provisions of § 1-3 and 5 shall be applied accordingly to a person providing a false statement if a provision of a law provides for the possibility of obtaining a statement under the threat of penal liability.”

³⁾ L'article 233 du Code pénal:

« Art. 233. § 1. Celui qui, en déposant un témoignage destiné à servir de preuve dans une procédure judiciaire ou une autre procédure menée sur la base d'une loi, donne un faux témoignage ou cache la vérité, est passible d'une peine d'emprisonnement pouvant aller de 6 mois jusqu'à 8 ans.

§ 1a. Lorsque l'auteur de l'acte visé au § 1 donne un faux témoignage ou cache la vérité par crainte de la responsabilité pénale menaçant lui-même ou ses proches, il est passible d'une peine d'emprisonnement pouvant aller de 3 mois jusqu'à 5 ans.

§ 2. La condition préalable à cette responsabilité : la personne qui recueille le témoignage, agissant dans le cadre de ses compétences, doit avertir la personne qui témoigne de la responsabilité pénale pour faux témoignage ou doit obtenir une déclaration sous serment de sa part.

§ 3. N'est pas punissable pour l'acte visé au § 1 celui qui donne un faux témoignage ignorant son droit de refuser de témoigner ou de répondre à des questions.

§ 4. Celui qui, en tant qu'expert, expert judiciaire ou interprète, présente une fausse opinion, fausse expertise ou fausse traduction destinée à servir de preuve dans la procédure visée au § 1 est punissable d'un emprisonnement maximal de 10 ans.

§ 4a. Lorsque l'auteur de l'acte visé au § 4 agit non intentionnellement en exposant l'intérêt général au dommage important, il est punissable d'un emprisonnement maximal de 3 ans.

§ 5. Le tribunal peut appliquer une procédure extraordinaire de clémence, voire renoncer à l'imposition de la peine, si :

1) le faux témoignage, fausse opinion, fausse expertise ou fausse traduction se réfère à des circonstances sans incidence sur le résultat de l'affaire,

2) le contrevenant a volontairement corrigé tout faux témoignage, fausse opinion, fausse expertise ou fausse traduction avant même le résultat non définitif de l'affaire.

§ 6. Les dispositions du § 1-3 et 5 s'appliquent mutatis mutandis à une personne qui a fait une fausse déclaration si une disposition de la loi prévoit la possibilité de recevoir une déclaration sous peine de responsabilité pénale.»

Wiem, że mam prawo uzyskać w każdym państwie członkowskim informację o danych dotyczących mojej osoby przechowywanych w systemie VIS oraz informację o państwie członkowskim, które te dane przekazało, oraz żądać, by dane dotyczące mojej osoby zostały skorygowane – jeżeli są nieścisłe, albo by zostały usunięte – jeżeli zostały nielegalnie pobrane. Na moje wyraźne żądanie organy analizujące mój wniosek powiadomią mnie, w jaki sposób mogę skorzystać z prawa do sprawdzenia danych dotyczących mojej osoby i wystąpić o ich korektę lub usunięcie, oraz powiadomią mnie o odnośnych środkach odwoławczych zgodnie z prawem krajowym danego państwa. Skargi dotyczące ochrony danych osobowych będą rozpatrywane przez krajowy organ nadzorczy tego państwa członkowskiego (w Rzeczypospolitej Polskiej jest to Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych).

I am aware of and consent to the following: the collection of the data required by this application form is mandatory for the examination of the invited foreigner visa application. The data of the inviting person will be entered into, and stored in the Visa Information System (VIS) for a maximum period of five years, during which it will be accessible to the visa authorities and the authorities competent for carrying out checks on visas at external borders and within the Member States, immigration authorities in the Member States for the purposes of verifying whether the conditions for the legal entry into, stay and residence on the territory of the Member States of the invited foreigner are fulfilled and of identifying persons who do not or who no longer fulfil these conditions. Under certain conditions the data will be also available to designated authorities of the Member States and to Europol for the purpose of the prevention, detection and investigation of terrorist offences and of other serious criminal offences. The Chief of Police is the authority responsible for processing the data in the Republic of Poland.

I am aware that I have the right to obtain in any of the Member States notification of the data relating to me recorded in the VIS and of the Member State which transmitted the data, and to request that data relating to me which are inaccurate be corrected and that data relating to me processed unlawfully be deleted. At my express request, the authority examining my application will inform me of the manner in which I may exercise my right to check the personal data concerning me and have them corrected or deleted, including the related remedies according to the national law of the State concerned. The national supervisory authority of that Member State [President of the Office for the Protection of Personal Data in the Republic of Poland] will hear claims concerning the protection of personal data.

En connaissance de cause, j'accepte ce qui suit: aux fins de l'examen de la demande de visa d'un étranger invité, il y a lieu de recueillir les données requises dans ce formulaire. Données de l'invitant seront saisies et conservées dans le système d'information sur les visas (VIS) pendant une période maximale de cinq ans, durant laquelle elles seront accessibles aux autorités chargées des visas, aux autorités compétentes chargées de contrôler les visas aux frontières extérieures et dans les États membres, aux autorités compétentes en matière d'immigration dans les États membres aux fins de la vérification du respect des conditions d'entrée et de séjour réguliers sur le territoire des États membres un étranger invité, aux fins de l'identification des personnes qui ne remplissent pas ou plus ces conditions. Dans certaines conditions, ces données seront aussi accessibles aux autorités désignées des États membres et à Europol aux fins de la prévention et de la détection des infractions terroristes et des autres infractions pénales graves, ainsi qu'aux fins des enquêtes en la matière. L'autorité de la République de Pologne est compétente pour le traitement des données: Préfet de police.

Je suis informé(e) de mon droit d'obtenir auprès de n'importe quel État membre la notification des données me concernant qui sont enregistrées dans le VIS ainsi que de l'État membre qui les a transmises, et de demander que les données me concernant soient rectifiées si elles sont erronées ou effacées si elles ont été traitées de façon illicite. À ma demande expresse, l'autorité qui a examiné ma demande m'informerait de la manière dont je peux exercer mon droit de vérifier les données à caractère personnel me concernant et de les faire rectifier ou supprimer, y compris des voies de recours prévues à cet égard par la législation nationale de l'État concerné. L'autorité de contrôle nationale dudit État membre [En République de Pologne, c'est Le Président de l'Office pour la Protection des Données Personnelles] pourra être saisie des demandes concernant la protection des données à caractère personnel.

Data i podpis zapraszającego / Date and signature of the inviting person / Date et signature de l'invitant:

				/			/		
rok / year / année					miesiąc / month / mois			dzień / day / jour	

.....
(podpis) / (signature) / (signature)

Numer systemowy osoby / System number of the individual / Numéro de la personne dans le système:	
Numer systemowy wniosku / System number of the application / Numéro de la demande dans le système:	
Numer wpisu do ewidencji zaproszeń / Number of entry into the register of invitations / Numéro d'enregistrement dans le registre des invitations:	

_____ / _____ / _____
 rok / year / année miesiąc / month / mois dzień / day / jour

				/			/		
rok / year / année	miesiąc / month /			mois		dzień / day /		jour	

| | | | | | | | | | | | | | | | | | |

11

_____ / _____ / _____
rok / year / année miesiąc / month / mois dzień / day / jour

Data wpisu do ewidencji zaproszeń /

/				/					

Date of entry into the register of invitations / Date
d'enregistrement dans le registre des invitations:

rok / year / année				miesiąc / month / mois				dzień / day / jour	

[illegible]

rok / year / année	/	miesiąc / month / mois	/
		dzień / day jour	

.....
(podpis) / (signature) / (signature)

Miejsce na potwierdzenie opłaty za wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń
Place for the receipt of the fee to enter the invitation into the invitation register
Place pour certifier la redevance à titre d'enregistrement de l'invitation dans le registre des invitations

POUCZENIE / NOTE / INSTRUCTION

1. Zaproszenie **nie jest** dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

The invitation is not a document authorizing to undertake work in the territory of the Republic of Poland.

L'invitation n'est pas un titre permettant de travailler sur le territoire de la République de Pologne;

2. Należy wypełnić wszystkie wymagane rubryki. Zgodnie z art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), jeżeli w podaniu nie wskazano adresu wnoszącego i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, podanie pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli podanie nie spełnia innych wymagań ustalonych w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania.

All required fields should be completed. Pursuant to Art. 64 of the Act of 14 June 1960 – Code of Administrative Procedure (Journal of Laws from 2018, item 2096, as amended), if the application does not indicate the address of the applicant and it is unable to determine the address on the basis of available data, the application will not be examined. If the application does not meet the other requirements set by law the applicant should be called to remedy the deficiencies within the time limit of not less than seven days stating that failure to remove these deficiencies will result in leaving the application unexamined.

Il faut remplir toutes les cases demandées. Conformément à l'art. 64 de la loi du 14 juin 1960 – du Code de procédure administrative (Journal officiel de 2018, article 2096, tel que modifié), si la demande n'indique pas l'adresse du demandeur et il est incapable de déterminer l'adresse sur la base des données disponibles, la demande ne sera pas examinée. Si la demande ne satisfait pas aux autres exigences prévues par la loi, il faut appeler le demandeur à compléter la demande dans le délai imparti d'au moins sept jours, en l'avertissant que le défaut de compléter la demande constitue un motif pour ne pas examiner la demande;

3. Kwestionariusz należy wypełnić czytelnie, drukowanymi literami wpisywanymi w odpowiednich kratkach.

The application should be completed legibly, in capital letters entered into the appropriate boxes.

Le formulaire doit être rempli lisiblement, en majuscules inscrites dans les cases correspondantes;

4. Części A i B wypełnia wnioskodawca. Jeżeli zapraszającym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, w części A należy wypełnić tylko punkty niedotyczące wyłącznie osoby fizycznej.

Parts A and B should be completed by the applicant. If the legal entity or the organizational unit without legal capacity is the inviting person, in Part A only the sections that do not apply exclusively to the private individual should be completed.

Les parties A et B sont à remplir par le demandeur. Dans la partie A l'invitant qui est une personne morale ou une unité d'organisation sans personnalité morale remplit uniquement les points qui ne concernent pas uniquement la personne physique;

5. Część C wypełnia organ rozpatrujący wnioski.

Part C shall be completed by the authority reviewing the application.

La partie C est à remplir par l'organe qui instruit la demande;

6. W części B w rubryce „Płeć” wpisać: „M” – w przypadku mężczyzny, „K” – w przypadku kobiety.

In Part B in the „Sex” field „M” should be entered for a male and „K” for a female.

Dans la partie B, rubrique «Sexe» inscrire: «M» – pour un homme, «K» – pour une femme.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający, stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...). Przepis ten obliuguje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia określającego wzór zaproszenia, wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Kwoty, o których mowa wyżej, powinny zapewnić pokrycie niezbędnych kosztów związanych z pobytem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, biorąc pod uwagę możliwość zróżnicowania tej wysokości w zależności od miejsca zakwaterowania cudzoziemca, długości okresu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz więzi rodzinnych łączących zapraszającego z zapraszonym.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 lipca 2018 r. w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający (Dz. U. z 2018 r. poz. 1526).

Ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) wprowadzono m. in. zmiany w art. 54 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie określającym zawartość zaproszenia. Wskutek ww. nowelizacji zaproszenie zostało uzupełnione o informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 60, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 767/2008”. Zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13

lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „kodeksem wizowym”, państwa członkowskie mogą wymagać od osoby ubiegającej się o wizę wypełnienia formularza opracowanego przez każde z państw członkowskich jako dowodu na pokrywanie kosztów pobytu przez inną osobę lub na zakwaterowanie u osoby prywatnej. W celu realizacji prawa tych osób do informacji jednym z elementów tego formularza mają być informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008. Są to informacje dotyczące m. in. tożsamości administratora danych, celach przetwarzania danych, okresie przechowywania danych, prawie dostępu do danych i możliwości ich skorygowania lub usunięcia w przypadku gdy były przetwarzane bezprawnie.

W konsekwencji powyższego projektodawca został zobligowany do dokonania zmian we wzorze zaproszenia, które stanowi załącznik nr 1 do projektu rozporządzenia. Zmiany te polegają na wprowadzeniu do wzoru zaproszenia pouczenia, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008.

W projekcie rozporządzenia, w załączniku nr 2, został określony wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, który pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązującego.

W § 3–5 projektowanego rozporządzenia określono wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd. Projektodawca nie przewiduje zmian w zakresie wysokości tych środków, utrzymując je na aktualnie obowiązującym poziomie.

Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zaprojektowano z 14-dniowym okresem *vacatio legis*. Należy wskazać, że w ustawie z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, w art. 12 ust. 2, przewidziano zachowanie w mocy dotychczasowego rozporządzenia nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wzoru zaproszenia, wzoru formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń oraz wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający	Data sporządzenia 12 lutego 2020 r.
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	Źródło: Delegacja zawarta w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) w związku ze zmianą w art. 54 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji	Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji:
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Boguszyński – Dyrektor Departamentu Analiz i Polityki Migracyjnej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji tel. +48 22 60 115 20 fax +48 22 60 149 14 sekretariat.daipm@mswia.gov.pl	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Powyższy przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia w drodze rozporządzenia:

1) wzorów:

a) zaproszenia,

b) formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń;

2) wysokości środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

Ustawą z dnia ... r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) wprowadzono m. in. zmiany w art. 54 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie określającym zawartość zaproszenia. Wskutek ww. nowelizacji zaproszenie zostało uzupełnione o informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 60, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 767/2008”. Powyższy wymóg przewiduje zmieniony art. 14 ust. 4 lit. h rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „kodeksem wizowym”. Zgodnie z art. 14 ust. 4 kodeksu wizowego państwa członkowskie mogą wymagać od osoby ubiegającej się o wizę wypełnienia formularza opracowanego przez każde z państw członkowskich jako dowodu na pokrywanie kosztów pobytu przez inną osobę lub na zakwaterowanie u osoby prywatnej. W celu realizacji prawa tych osób do informacji jednym z elementów tego formularza mają być informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008. Są to informacje dotyczące m. in. tożsamości administratora danych, celach przetwarzania danych, okresie przechowywania danych, prawie dostępu do danych i możliwości ich skorygowania lub usunięcia w przypadku gdy były przetwarzane bezprawnie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku ze zmianą brzmienia 54 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, powstała potrzeba opracowania nowego rozporządzenia uwzględniającego zmiany w zakresie określającym zawartość zaproszenia. Projektowane rozporządzenie przewiduje wprowadzenie do zaproszenia nowej informacji, o której mowa w art. 54 pkt 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z art. 54 pkt 11 ww. ustawy, we wzorze zaproszenia zostanie dodana informacja wymagana na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 767/2008.

W projekcie rozporządzenia, w załączniku nr 2, został określony wzór formularza wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń, który pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązującego.

W § 3-5 projektowanego rozporządzenia określono wysokość środków, które powinien posiadać zapraszający na pokrycie kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania i wyżywienia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia

na wjazd. Projektodawca nie przewiduje zmian w ww. zakresie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz z uwagi na typowo techniczny charakter rozwiązań, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Ok. 40 000 cudzoziemców	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2017 r. wpisano do ewidencji zaproszeń 48 672 zaproszeń, w 2018 r. – 38 344 zaproszeń i w pierwszej połowie 2019 r. – 17 872 zaproszeń.	Zaproszenie może być przedstawione przez cudzoziemca przy ubieganiu się o wydanie wizy oraz przy wjeździe na terytorium RP jako dokument potwierdzający posiadanie środków finansowych wystarczających na pokrycie kosztów związanych z planowanym pobytem w RP oraz podróżą powrotną. Zmiana wzoru zaproszenia.
zapraszający	Ok. 40 000 zapraszających	Dane statystyczne z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców: w 2017 r. wpisano do ewidencji zaproszeń 48 672 zaproszeń, w 2018 r. – 38 344 zaproszeń i w pierwszej połowie 2019 r. – 17 872 zaproszeń.	Zmiana wzoru zaproszenia.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.).	Rozpatrywanie wniosków o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń i prowadzenie postępowań w tych sprawach w I instancji.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach dotyczących wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń.
organy Straży Granicznej	- 1 Komendant Główny Straży Granicznej - 9 Komendantów oddziałów Straży Granicznej; - 95 Komendantów placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 147, z późn. zm.)	Kontrola zaproszeń przy wjeździe cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w elektronicznym rejestrze w krajowym zbiorze rejestrów,

			ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.
konsulowie	Według stanu na koniec 2018 r. zadania konsularne były realizowane przez 522 urzędników konsularnych, wykonujących pracę w 36 konsulatach generalnych, 2 agencjach konsularnych, 91 wydziałach konsularnych, referatach do spraw konsularnych oraz samodzielnych stanowiskach do spraw konsularnych w ambasadach.	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2018r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, 21 sierpnia 2019 r.	Kontrola zaproszeń w trakcie procedury wydawania wizy w elektronicznym rejestrze w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825);
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781);
- 6) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- wojewodom;
- Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- Radzie do Spraw Uchodźców;
- Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- Rzecznikowi Praw Dziecka;
- Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- Stowarzyszeniu Amnesty International;
- Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- Caritas Polska;
- Fundacji Panoptykon;
- Fundacji Ocalenie;
- Fundacji Multiocalenie;
- Fundacji Republikańskiej;
- Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;

- Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji;
- Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- Polskiej Organizacji Turystycznej;
- Polskiej Izbie Turystyki.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji Publicznej na Portalu gov.pl. Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu rozporządzenia.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wdrożenie projektowanych rozwiązań nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji, tak w części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia także z części 85 – Budżety wojewodów Przewidziana modyfikacja wzoru zaproszenia jest związana z koniecznością dokonania zmian dostosowawczych w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców i będzie generowała koszty. Wydatki te zostaną sfinansowane ze środków własnych Urzędu do Spraw Cudzoziemców, w ramach aktualnej umowy dotyczącej modernizacji ww. systemu.										

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		nie dotyczy
Komentarz: Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: brak	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zaprojektowano z 14-dniowym okresem vacatio legis.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak załączników.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI ¹⁾

z dnia

w sprawie wiz dla cudzoziemców

Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) oznaczenie celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.²⁾), wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzór blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, liczbę fotografii dołączanych do wniosku i szczegółowe wymagania techniczne dotyczące tych fotografii;
- 4) sposób odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej;
- 5) sposób przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizy przez konsula oraz informacji o wydaniu wizy Schengen przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 6) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej;

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 258 z 04.10.2011, str. 9, Dz. Urz. UE L 58 z 29.02.2012, str. 3, Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 04.05.2018, str. 39, Dz. Urz. UE L 284 z 12.11.2018, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 188 z 12.07.2019, str. 25.

- 7) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy;
- 8) sposób umieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 9) sposób unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy.

§ 2. Na naklejce wizowej w polu „uwagi” zamieszcza się napis „cel wydania:” oraz następujące oznaczenia celu wydania wiz Schengen lub wiz krajowych:

- 1) „01” – gdy wiza jest wydawana w celu turystycznym;
- 2) „02” – gdy wiza jest wydawana w celu odwiedzin u rodziny lub przyjaciół;
- 3) „03” – gdy wiza jest wydawana w celu udziału w imprezach sportowych;
- 4) „04” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia działalności gospodarczej;
- 5) „05a” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania pracy, w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, na podstawie wpisanego do ewidencji oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi;
- 6) „05b” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania pracy, o której mowa w art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, 1622, 1818 i 2473), w okresie nieprzekraczającym 9 miesięcy w roku kalendarzowym;
- 7) „06” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania pracy innej niż określona w art. 60 ust. 1 pkt 5 i 5a ustawy;
- 8) „07” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia działalności kulturalnej lub udziału w konferencjach organizowanych w związku z prowadzeniem takiej działalności;
- 9) „08” – gdy wiza jest wydawana w celu wykonywania zadań służbowych przez przedstawicieli organu państwa obcego lub organizacji międzynarodowej;
- 10) „09” – gdy wiza jest wydawana w celu odbycia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo kształcenia się w szkole doktorskiej;
- 11) „10” – gdy wiza jest wydawana w celu szkolenia zawodowego;
- 12) „11” – gdy wiza jest wydawana w celu kształcenia się lub szkolenia w innej formie niż określona w art. 60 ust. 1 pkt 9 lub 10 ustawy;
- 13) „12” – gdy wiza jest wydawana w celu dydaktycznym;
- 14) „13” – gdy wiza jest wydawana w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych;

- 15) „13a” – gdy wiza jest wydawana w celu odbycia stażu;
- 16) „13b” – gdy wiza jest wydawana w celu udziału w programie wolontariatu europejskiego;
- 17) „14” – gdy wiza jest wydawana w celu leczenia;
- 18) „15” – gdy wiza jest wydawana w celu dołączenia do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub przebywania z nim;
- 19) „16” – gdy wiza jest wydawana w celu udziału w programie wymiany kulturalnej lub edukacyjnej, programie pomocy humanitarnej lub programie pracy wakacyjnej, a w przypadku gdy program jest uregulowany umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, na naklejce wizowej zamieszcza się także nazwę programu;
- 20) „17” – gdy wiza jest wydawana w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny repatrianta;
- 21) „17a” – gdy wiza jest wydawana w celu przybycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako członek najbliższej rodziny osoby przebywającej w Polsce na podstawie zezwolenia na pobyt stały uzyskanego na podstawie Karty Polaka;
- 22) „18” – gdy wiza jest wydawana w celu korzystania z uprawnień wynikających z posiadania Karty Polaka;
- 23) „19” – gdy wiza jest wydawana w celu repatriacji;
- 24) „20” – gdy wiza jest wydawana w celu korzystania z ochrony czasowej;
- 25) „21” – gdy wiza jest wydawana w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, z uwagi na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe;
- 26) „22” – gdy wiza jest wydawana w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu łączenia rodzin;
- 27) „22a” – gdy wiza jest wydawana w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 28) „23” – gdy wiza jest wydawana w celu innym niż określony w art. 60 ust. 1 pkt 1–24a ustawy.

§ 3. 1. Wzór blankietu wizowego jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

3. Wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej, jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

4. Wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, jest określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Do wniosku o wydanie wizy krajowej dołącza się jedną fotografię osoby, której wniosek dotyczy.

2. Fotografia dołączana do wniosku o wydanie wizy krajowej spełnia następujące wymagania:

- 1) jest nieuszkodzona, kolorowa, o dobrej ostrości;
- 2) ma wymiary 35 mm x 45 mm;
- 3) została wykonana nie wcześniej niż w ciągu 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku;
- 4) przedstawia wizerunek twarzy cudzoziemca od wierzchołka głowy do górnej części barków, tak aby twarz zajmowała 70–80% fotografii, na jednolitym jasnym tle, w pozycji frontalnej, patrzącego na wprost z otwartymi oczami, nieprzesłoniętymi włosami, z naturalnym wyrazem twarzy i zamkniętymi ustami, a także odwzorowuje naturalny kolor jego skóry;
- 5) przedstawia wyraźnie oczy cudzoziemca, a zwłaszcza źrenice; linia oczu cudzoziemca jest równoległa do górnej krawędzi fotografii.

§ 5. 1. Przyjęcie wniosku o wydanie wizy krajowej odnotowuje się w dokumencie podróży na pierwszej wolnej stronie przeznaczonej na wizy.

2. Konsul odnotowuje przyjęcie wniosku o wydanie wizy krajowej przez odcisnięcie pieczęci zawierającej co najmniej oznaczenie ambasady lub konsulatu oraz oznaczenie literowe „PL”, a także datę wpływu.

§ 6. 1. Dane z wniosku o wydanie wizy w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust. 1 oraz art. 69 ust. 1 ustawy, oraz informacje o wydaniu wizy Schengen w przypadkach, o których mowa w art. 73 ust. 1–3 ustawy, przekazuje się Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2. Przekazywanie danych oraz informacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieupoważnionym.

§ 7. Naklejkę wizową wizy krajowej umieszcza się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez wklejenie odpowiednio zabezpieczonej naklejki

samoprzylepnej, wypełnionej przez organ wydający wizę, na stronie, na której odnotowano przyjęcie wniosku o wydanie wizy.

§ 8. W przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy, naklejkę wizową wizy krajowej unieważnia się przez przekreślenie jej na krzyż atramentem niemożliwym do wywabienia.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2020 r.³⁾

**MINISTER SPRAW
WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

W porozumieniu:

**MINISTER SPRAW
ZAGRANICZNYCH**

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2019 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz.U. z 2019 r. poz. 782), które na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych
i Administracji
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

WZÓR BLANKIETU WIZOWEGO
AWERS

*Adnotacje urzędowe
(meldunki, prolongaty)*

Rzeczpospolita Polska

<i>Stemple kontroli granicznej R P</i>	
<i>wjazd</i>	<i>wyjazd</i>

(stempel urzędu)

REWERS

Wiza

Miejsce na
fotografię

(nazwisko)

(imię)

(data urodzenia)

(ogłoszenie)

WZÓR

WNIOSEK O WYDANIE WIZY KRAJOWEJ

PL

Niniejszy formularz jest bezpłatny

Zdjęcie

1. Nazwisko(-ka) (x)				WYŁĄCZNIE DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO Data złożenia wniosku: Numer wniosku: Wniosek złożono: ☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy Nazwa: ☐ inne Wniosek przyjęty przez: Dokumenty uzupełniające: ☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne: Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy ☐ Termin ważności: od do	
2. Nazwisko(-ka) rodowe (wcześniej używane nazwisko(-ka)) (x)					
3. Imię (imiona) (x)					
4. Data urodzenia (dzień–miesiąc–rok)		5. Miejsce urodzenia	7. Obywatelstwo		☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy Nazwa: ☐ inne Wniosek przyjęty przez: Dokumenty uzupełniające: ☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne: Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy ☐ Termin ważności: od do
		6. Państwo urodzenia			
8. Płeć: ☐ mężczyzna ☐ kobieta		9. Stan cywilny: ☐ kawaler/panna ☐ żonaty/zamężna ☐ w separacji ☐ rozwiedziony(-na) ☐ wdowiec/wdowa ☐ inne (proszę określić)			☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy Nazwa: ☐ inne Wniosek przyjęty przez: Dokumenty uzupełniające: ☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne: Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy ☐ Termin ważności: od do
10. W przypadku małoletnich: nazwisko, imię, adres (jeżeli inny niż adres wnioskodawcy), numer telefonu, adres poczty elektronicznej oraz obywatelstwo osoby sprawującej władzę rodzicielską/opiekuna prawnego					
11. Krajowy numer identyfikacyjny (jeżeli dotyczy)					☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy Nazwa: ☐ inne Wniosek przyjęty przez: Dokumenty uzupełniające: ☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne: Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy ☐ Termin ważności: od do
12. Rodzaj dokumentu podróży: ☐ paszport zwykły ☐ paszport dyplomatyczny ☐ paszport służbowy ☐ paszport urzędowy ☐ paszport specjalny ☐ inny dokument podróży (proszę określić)					
13. Numer i seria dokumentu podróży	14. Data wydania	15. Ważny do	16. Wystawiony przez (nazwa państwa):		☐ w ambasadzie lub konsulacie ☐ u usługodawcy ☐ u pośredniczącego podmiotu komercyjnego ☐ na granicy Nazwa: ☐ inne Wniosek przyjęty przez: Dokumenty uzupełniające: ☐ dokument podróży ☐ środki utrzymania ☐ zaproszenie ☐ środek transportu ☐ podrózne ubezpieczenie medyczne ☐ inne: Decyzja o wizie krajowej: ☐ odmowa wydania wizy ☐ wydanie wizy ☐ Termin ważności: od do
17. Adres domowy oraz adres poczty elektronicznej osoby ubiegającej się o wizę		Numer(y) telefonu(-nów)			
18. Czy na stałe mieszka Pani/Pan w państwie innym niż państwo obywatelstwa? ☐ nie ☐ tak Dokument pobytowy lub dokument mu równoważny numer ważny do					

* 19. Wykonywany zawód		Liczba wjazdów: ☐ 1 ☐ 2 ☐ wielokrotne
*20. Nazwa, adres i numer telefonu pracodawcy. W przypadku uczniów – nazwa i adres siedziby szkoły. W przypadku studentów lub doktorantów nazwa i adres siedziby jednostki prowadzącej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie albo kształcenie w szkole doktorskiej oraz informacja o kierunku studiów, a w przypadku szkoły doktorskiej – informacja o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, a także informacja o semestrze lub roku.		
21. Główny(-ne) cel(e) podróży: ☐ turystyka ☐ sprawy służbowe ☐ wizyta u rodziny lub przyjaciół ☐ kultura ☐ sport ☐ wizyta urzędowa ☐ względy zdrowotne ☐ nauka ☐ inny (proszę określić) Uzasadnienie:		Liczba dni:
22. Państwo(-wa) członkowskie będące celem podróży -----POLSKA-----	23. Państwo członkowskie, do którego następuje pierwszy wjazd	
24. Liczba wjazdów, której dotyczy wniosek: ☐ pojedynczy wjazd ☐ dwa wjazdy ☐ wiele wjazdów	25. Planowany czas pobytu (proszę podać liczbę dni)	

Na pytania oznaczone symbolem (*) nie odpowiadają członkowie rodziny obywatela UE, EOG lub CH (małżonek, dziecko lub pozostający na utrzymaniu wstępni) korzystający z prawa do swobodnego przemieszczania się. Członkowie rodziny obywatela UE, EOG lub CH przedstawiają dokumenty potwierdzające pokrewieństwo i wypełniają rubryki nr 35 i 36.

(x) Wpisy do rubryk 1–3 powinny odpowiadać danym w dokumencie podróży.

26. Informacja o wydanych cudzoziemcowi w okresie ostatnich 5 lat wizach Schengen lub wizach krajowych ☐ nie ☐ tak Data(-ty) ważności od do Data(-ty) ważności od do Data(-ty) ważności od do Data(-ty) ważności od do Data(-ty) ważności od do	
27. Czy przy poprzednim wydawaniu wizy pobierano od Pani/Pana odciski palców? ☐ nie ☐ tak Data (jeżeli jest znana)	

28. Zezwolenie na wjazd do państwa będącego celem podróży -----NIE DOTYCZY-----	
29. Planowana data przyjazdu do Rzeczypospolitej Polskiej	30. Planowana data wyjazdu z Rzeczypospolitej Polskiej
*31. Nazwisko i imię osoby/osób zapraszającej(-cych) z Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli nie dotyczy, nazwa hotelu(-li) lub tymczasowy(-we) adres(-y) w Rzeczypospolitej Polskiej	
Adres oraz adres poczty elektronicznej osoby/osób zapraszającej(-cych)/hotelu(-li)/adres(-y) tymczasowy(-we)	Numer telefonu
*32. Nazwa i adres firmy/organizacji zapraszającej	Numer telefonu i faksu firmy/organizacji
Nazwisko i imię, adres służbowy, numer służbowego telefonu i faksu oraz adres służbowej poczty elektronicznej osoby wyznaczonej do kontaktu w firmie/organizacji	

*33. Koszty podróży i utrzymania osoby ubiegającej się o wizę pokrywa	
☐ sama osoba ubiegająca się o wizę Środki utrzymania: ☐ gotówka ☐ czeki podróżne ☐ karta kredytowa ☐ opłacone z góry zakwaterowanie ☐ opłacony z góry transport ☐ inne (proszę określić)	☐ sponsor (osoba udzielająca gościny, firma, organizacja), proszę określić ☐ określony w polu 31 lub 32 ☐ inne (proszę określić) Środki utrzymania: ☐ gotówka ☐ zapewnienie zakwaterowanie ☐ pokrywa wszystkie koszty podczas pobytu ☐ z góry opłaca transport ☐ inne (proszę określić)
*34. Informacje o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę	
35. Dane osobowe członka rodziny będącego obywatelem UE, EOG lub CH	

Nazwisko		Imię (imiona)
Data urodzenia	Obywatelstwo	Numer dokumentu podróży lub dowodu tożsamości
36. Pokrewieństwo z obywatelem UE, EOG lub CH: ☐ małżonek ☐ dziecko ☐ wnuk ☐ wstępny pozostający na utrzymaniu		
37. Miejscowość i data		Podpis (za małoletnich podpisuje osoba sprawująca władzę rodzicielską/opiekun prawny, za małoletnich bez opieki – kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ, za osoby ubezwłasnowolnione całkowicie – opiekun prawny lub inny właściwy organ)

Jestem świadomy(-ma), że w przypadku odmowy wydania wizy opłata konsularna nie podlega zwrotowi.

Dotyczy ubiegania się o wizę krajową wielokrotnego wjazdu (por. pole nr 24):

Jestem świadomy(-ma), że na pierwszy pobyt i na kolejne wizyty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest konieczne odpowiednie ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub podróżne ubezpieczenie medyczne.

Oświadczam, że zgodnie z moją wiedzą wszystkie informacje szczegółowe przeze mnie przedłożone są poprawne i kompletne. Jestem świadomy(-ma), że złożenie wniosku lub dołączenie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, a także zeznanie w postępowaniu o wydanie wizy krajowej nieprawdy, zatajenie prawdy, podrobienie, przerobienie dokumentu w celu użycia jako autentyczny lub używanie takiego dokumentu jako autentycznego spowoduje odmowę wydania wizy krajowej lub unieważnienie wydanej już wizy krajowej oraz że zachowania te stanowią zgodnie z polskim prawem przestępstwo zagrożone karami grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności.

Zobowiązuję się opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej najpóźniej ostatniego dnia okresu pobytu, do którego uprawnia wydana mi wiza krajowa.

Jestem świadomy(-ma), że posiadanie wizy krajowej stanowi tylko jeden z warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Uzyskanie wizy krajowej nie oznacza nabycia prawa do odszkodowania w przypadku odmówienia mi prawa wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na skutek niespełnienia warunków wjazdu określonych w ustawie o cudzoziemcach. Warunki, które należy spełnić przy wjeździe, zostaną ponownie sprawdzone w momencie wkraczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jestem świadomy(-ma), że wydana już wiza krajowa może zostać cofnięta, jeżeli przestanę spełniać warunki jej wydania.

Jeżeli do wniosku o wydanie wizy krajowej w celu podjęcia lub kontynuacji stacjonarnych: studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich albo kształcenia się w szkole doktorskiej, w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych, w celu odbycia stażu lub w celu udziału w programie wolontariatu europejskiego nie zostały dołączone wszystkie dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o wydanie tej wizy, wnioskodawcy przysługuje prawo do ich uzupełnienia w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Miejscowość i data	Podpis (za małoletnich podpisuje osoba sprawująca władzę rodzicielską/opiekun prawny, za małoletnich bez opieki – kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego, za osoby ubezwłasnowolnione całkowicie – opiekun prawny)
--------------------	--

**WZÓR FORMULARZA, NA KTÓRYM WYDAJE SIĘ DECYZJĘ O ODMOWIE WYDANIA
WIZY KRAJOWEJ**

DECYZJA O ODMOWIE WYDANIA WIZY KRAJOWEJ

Szanowny Panie/Szanowna Pani!

Oznaczenie strony :

(nazwisko(-ka), imię (imiona),

.....

(data urodzenia, obywatelstwo)

Konsul

przeanalizował Pana/Pani wniosek o wydanie wizy krajowej i postanowił odmówić wydania wizy krajowej.

Decyzja została wydana z następującego(-cych) powodu(-dów):

1. ☐ obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
2. ☐ Pana/Pani dane znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) do celów odmowy wjazdu; dane te zostały wprowadzone przez;
(podać państwo członkowskie)
3. ☐ nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem;
4. ☐ nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;

- 5. ☐ wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6. ☐ w postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył(a) Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje;
- 7. ☐ w postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(a) Pan/Pani prawdę albo, w celu użycia jako autentyczny, podrobił(a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(a);
- 8. ☐ nie uzasadnił(a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu;
- 9. ☐ zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy;
- 10. ☐ zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie do celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany.

W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” (oprócz przesłanek wymienionych w pkt 1–9 oraz 11):

- 11. ☐ jednostka prowadząca studia, która podlega obowiązkowi zatwierdzenia, nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 144 ust. 4–14 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach albo w stosunku do jednostki prowadzącej studia, która nie podlega obowiązkowi zatwierdzenia, została wydana decyzja o zakazie przyjmowania cudzoziemców, o której mowa w art. 144a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 12. ☐ nie przedłożył(-a) Pan/Pani zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu na studia lub o kontynuacji studiów, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 148a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;

13. ☐ jednostka prowadząca studia działa głównie w celu ułatwiania studentom lub doktorantom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
14. ☐ ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student”, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
15. ☐ nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów studiów;
16. ☐ nie przedłożył(a) Pan/Pani dowodu uiszczenia opłaty w przypadku podejmowania lub kontynuacji studiów odpłatnych;
17. ☐ ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student”, a został(a) Pan/Pani skreślony(-na) z listy studentów lub doktorantów.

W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek wymienionych w pkt 1–9 oraz 11):

18. ☐ jednostka naukowa mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie przepisów art. 151 ust. 4–5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
19. ☐ nie przedłożył(-a) Pan/Pani umowy o przyjęciu cudzoziemca w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych, o której mowa w art. 151 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
20. ☐ jednostka naukowa działa głównie w celu ułatwiania naukowcom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

21. ☐ ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
22. ☐ nie posiada Pan/Pani pisemnego oświadczenia jednostki naukowej, o którym mowa w art. 151 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek wymienionych w pkt 1–9 oraz 11):

23. ☐ organizator stażu nie został zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 157a ust. 6–15 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
24. ☐ nie zawarł(-a) Pan/Pani umowy, na podstawie której będzie Pan/Pani odbywać staż, o której mowa w art. 157a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
25. ☐ organizator stażu działa głównie w celu ułatwiania stażystom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
26. ☐ ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
27. ☐ nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów odbywania stażu;
28. ☐ nie posiada Pan/Pani pisemnego oświadczenia organizatora stażu, o którym mowa w art. 157a ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;

29. ☐ nie ma Pan/Pani zapewnionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania;
30. ☐ zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 65 ust. 1d pkt 2 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
31. ☐ nie przedstawił(a) Pan/Pani dokumentu potwierdzającego ukończenie studiów wyższych w ciągu 2 lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku lub dokumentu potwierdzającego odbywanie poza granicami Unii Europejskiej studiów wyższych;
32. ☐ celem Pana/Pani pobytu jest odbycie stażu, który nie będzie adekwatny do dziedziny i poziomu ukończonych lub odbywanych studiów;
33. ☐ nie ukończył(a) Pan/Pani kursu języka polskiego lub innego języka, w którym odbywa się staż, lub nie odbywa Pan/Pani takiego kursu, na poziomie biegłości językowej niezbędnym do odbywania stażu.

W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek wymienionych w pkt 1–9 oraz 11):

34. ☐ jednostka organizacyjna, na rzecz której ma Pan/Pani wykonywać świadczenia jako wolontariusz, nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 157g ust. 5–14 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
35. ☐ nie zawarł(a) Pan/Pani umowy, na podstawie której ma Pan/Pani wykonywać świadczenia jako wolontariusz, o której mowa w art. 157g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
36. ☐ jednostka organizacyjna, na rzecz której Pan/Pani wykonuje lub zamierza wykonywać świadczenia jako wolontariusz, działa głównie w celu ułatwiania wolontariuszom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

37. ☐ ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
38. ☐ nie ma Pan/Pani zapewnionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania;
39. ☐ zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 65 ust. 1e pkt 2 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Podstawa prawna odmowy

.....

Pouczenie:

Od decyzji wydanej przez konsula przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy składa się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o odmowie wydania wizy krajowej do organu, który wydał decyzję.

.....
(miejsce i data wydania decyzji)

.....
(imię, nazwisko, zajmowane stanowisko
oraz podpis urzędnika konsularnego)

.....
okrągła pieczęć urzędowa

**WZÓR FORMULARZA, NA KTÓRYM WYDAJE SIĘ DECYZJĘ O UTRZYMANIU W MOCY
DECYZJI O ODMOWIE WYDANIA WIZY SCHENGEN LUB WIZY KRAJOWEJ PO
ROZPATRZENIU WNIOSKU O PONOWNE ROZPATRZENIE SPRAWY**

**DECYZJA O UTRZYMANIU W MOCY DECYZJI O ODMOWIE WYDANIA WIZY
SCHENGEN / WIZY KRAJOWEJ***

I. Szanowny Pan/Szanowna Pani.....
(imię i nazwisko cudzoziemca ubiegającego się o wydanie wizy)

II. Konsul RP w
(oznaczenie konsula)

przeanalizował Pana/Pani wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z wniosku o wydanie wizy Schengen/ wizy krajowej*
i na podstawie art. 76 ust. 1 i 3** ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35, z późn. zm.)***

postanowił utrzymać w mocy decyzję o odmowie wydania wizy Schengen / wizy krajowej*
z dnia

III. **Decyzja została wydana z następującego(-cych) powodu(-dów):******

IV. *****

V. **Pouczenie:*******

.....
(miejsce i data wydania decyzji)

.....
(podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska)

.....
(okrągła pieczęć urzędowa)

* Niepotrzebne skreślić

** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej podać dodatkowo, w zależności od okoliczności sprawy: „w związku z art. 66 ust. 1 oraz art. 65/ 64a”

***** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen podać dodatkowo: „w związku z art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)”**

****** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen podać jeden lub więcej z powodów wymienionych w części A, w przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej podać jeden lub więcej powodów wymienionych w części B**

Część A – określenie powodów utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen

1. „Przedstawił(a) Pan/Pani fałszywy/podrobiony/przerobiony dokument podróży.”
2. „Nie uzasadnił(-a) Pan/Pani celu ani warunków planowanego pobytu.”
3. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu na posiadanie wystarczających środków utrzymania odpowiednich do długości planowanego pobytu i środków pozwalających na powrót do państwa pochodzenia lub zamieszkania ani na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że udzieli Panu/Pani pozwolenia na wjazd.”
4. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu na to, że jest Pan/Pani w stanie zgodnie z prawem uzyskać wystarczające środki utrzymania odpowiednie do długości planowanego pobytu i środki pozwalające na powrót do państwa pochodzenia lub zamieszkania lub na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że udzieli Panu/Pani pozwolenia na wjazd.”
5. „W bieżącym 180-dniowym okresie przebywał(-a) już Pan/Pani przez 90 dni na terytorium państw członkowskich na podstawie wizy jednolitej lub wizy o ograniczonej ważności terytorialnej.”
6. „Do Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) został wprowadzony przez(nazwa państwa członkowskiego) wpis dotyczący Pana/Pani osoby do celów odmowy wjazdu.”
7. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego.”
8. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla zdrowia publicznego zgodnie z definicją w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/399 (kodeks graniczny Schengen).”
9. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla jego stosunków międzynarodowych.”
10. „Informacje przedstawione na potwierdzenie celu i warunków planowanego pobytu nie są wiarygodne.”
11. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności oświadczeń złożonych w odniesieniu do (należy określić).....”
12. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności i autentyczności przedstawionych dokumentów uzupełniających lub co do zgodności ich z prawdą.”
13. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium państw członkowskich przed upływem terminu ważności wizy.”
14. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani wystarczających dowodów na to, że nie mógł Pan / nie mogła Pani wystąpić o wizę z wyprzedzeniem i w związku z tym musi Pan / Pani wystąpić o wizę na granicy.”
15. „Nie uzasadnił(-a) Pan/Pani celu ani warunków planowanego tranzytu przez port lotniczy.”
16. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu posiadania odpowiedniego, ważnego podróжного ubezpieczenia medycznego.”

Część B – określenie powodów utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej

1. „Obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.”
2. „Pana/Pani dane znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) do celów odmowy wjazdu; dane te zostały wprowadzone przez (podać państwo członkowskie)”
3. „Nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem.”
4. „Nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
5. „Wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.”
6. „Pana/Pani dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca.”

7. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył(a) Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje.”
8. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(a) Pan/Pani prawdę albo, w celu użycia jako autentyczny, podrobił(a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(a).”
9. „Nie uzasadnił(a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu.”
10. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy.”
11. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie do celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany.”
12. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” jednostka prowadząca studia, która podlega obowiązkowi zatwierdzenia, nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 144 ust. 4–14 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach albo w stosunku do jednostki prowadzącej studia, która nie podlega obowiązkowi zatwierdzenia, została wydana decyzja o zakazie przyjmowania cudzoziemców, o której mowa w art. 144a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
13. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nie przedłożył(a) Pan/Pani zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu na studia lub o kontynuacji studiów, o którym mowa w art. 144 ust. 1 pkt 1 lit. a o raz art. 148a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
14. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” jednostka prowadząca studia działa głównie w celu ułatwiania studentom lub doktorantom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
15. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student”, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”
16. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów studiów.”
17. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nie przedłożył(a) Pan/Pani dowodu uiszczenia opłaty w przypadku podejmowania lub kontynuacji studiów odpłatnych.”
18. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student”, a został(a) Pan/Pani skreślony(-na) z listy studentów lub doktorantów.”
19. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednostka naukowa mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie przepisów art. 151 ust. 4–5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
20. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie przedłożył(a) Pan/Pani umowy o przyjęciu cudzoziemca w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych, o której mowa w art. 151 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
21. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednostka naukowa działa głównie w celu ułatwiania naukowcom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
22. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”

23. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie posiada Pan/Pani pisemnego oświadczenia jednostki naukowej, o którym mowa w art. 151 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
24. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach organizator stażu nie został zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 157a ust. 6–15 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
25. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie zawarł(a) Pan/Pani umowy, na podstawie której będzie Pan/Pani odbywać staż, o której mowa w art. 157a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
26. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach organizator stażu działa głównie w celu ułatwiania stażystom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
27. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”
28. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów odbywania stażu.”
29. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie posiada Pan/Pani pisemnego oświadczenia organizatora stażu, o którym mowa w art. 157a ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
30. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie ma Pan/Pani zapewnionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania.”
31. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 65 ust. 1d pkt 2 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
32. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie przedstawił(a) Pan/Pani dokumentu potwierdzającego ukończenie studiów wyższych w ciągu 2 lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku lub dokumentu potwierdzającego odbywanie poza granicami Unii Europejskiej studiów wyższych.”
33. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach celem Pana/Pani pobytu jest odbycie stażu, który nie będzie adekwatny do dziedziny i poziomu ukończonych lub odbywanych studiów.”
34. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie ukończył(a) Pan/Pani kursu języka polskiego lub innego języka, w którym odbywa się staż, lub nie odbywa Pan/Pani takiego kursu, na poziomie biegłości językowej niezbędnym do odbywania stażu.”
35. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednostka organizacyjna, na rzecz której ma Pan/Pani wykonywać świadczenia jako wolontariusz, nie została zatwierdzona przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 157g ust. 5–14 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
36. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie zawarł(a) Pan/Pani umowy, na podstawie której ma Pan/Pani wykonywać świadczenia jako wolontariusz, o której mowa w art. 157g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
37. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednostka organizacyjna, na rzecz której Pan/Pani wykonuje lub zamierza wykonywać świadczenia jako wolontariusz, działa głównie w celu ułatwiania wolontariuszom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”
38. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ubiega się Pan/Pani o wydanie kolejnej wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i okoliczności sprawy wskazują, że poprzedzająca ją wiza była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”
39. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie ma Pan/Pani zapewnionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania.”

40. „W związku z ubieganiem się o wydanie wizy krajowej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 65 ust. 1e pkt 2 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”

Uzasadnienie: Uzasadnienie obejmujące wskazanie faktów odnoszących się do powodów odmowy, należy podać w przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen.

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen podać pouczenie o treści oznaczonej literą A.

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej podać pouczenie o treści oznaczonej literą B.

A: „Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego, zgodnie z art. 50 w zw. z art. 5 pkt. 4 lit a oraz art. 13 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.– Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.).

Skargę wnosi się w terminie 30 do dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem konsula, który wydał decyzję. Wysokość wpisu od skargi do sądu administracyjnego wynosi 300 PLN, skarżący może ubiegać się o zwolnienie od kosztów bezpośrednio w sądzie, do którego kierowana jest skarga.”

B: „Zgodnie z art. 94 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2020 r. poz. 195) niniejsza decyzja jest ostateczna i nie przysługuje od niej środek odwoławczy.”

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...).

Przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) oznaczenia celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzoru blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzoru formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, liczby fotografii dołączanych do wniosku i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących tych fotografii;
- 4) sposobu odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej;
- 5) sposobu przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizy przez konsula oraz informacji o wydaniu wizy Schengen przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 6) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej;
- 7) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy;
- 8) sposobu umieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 9) sposobu unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy.

Dotychczas przedmiotowa problematyka uregulowana była w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2019 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz.U. poz. 782).

Konieczność wydania nowego rozporządzenia w sprawie wiz dla cudzoziemców wynika ze zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), mającą na celu m.in. dostosowanie polskiego porządku prawnego do wprowadzonych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), zwanym dalej „rozporządzeniem 2019/1155”, zmian do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.).

Ustawa ta przewiduje w art. 65 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach rezygnację z podstawy odmowy wydania wizy krajowej związanej z posiadaniem

przez cudzoziemca dokumentu podróży, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw w art. 76 ust. 4 wprowadzono regulację, zgodnie z którą decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po ponownym rozpatrzeniu wniosku będzie wydawana na formularzu. Wzór tego formularza określa przedmiotowe rozporządzenie. Ww. nowelizacja ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidywała także w art. 77 ust. 1 pkt 1 tej ustawy zmianę przepisów określających zawartość formularza wniosku o wydanie wizy krajowej oraz wprowadziła w art. 77 ust. 1a tej ustawy przepisy dotyczące składania wniosków o wydanie wizy krajowej w przypadku cudzoziemca będącego osobą małoletnią, ubezwłasnowolnioną całkowicie albo osobą małoletnią bez opieki.

W § 2 projektu rozporządzenia określono kolejne oznaczenia cyfrowe (od „1” do „23”) dla poszczególnych celów, w jakich mogą być wydawane wizy Schengen oraz wizy krajowe zgodnie z art. 60 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin. Oznaczenia dla tranzytowej wizy lotniskowej oraz dla wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu reguluje Wspólnotowy Kodeks Wizowy, natomiast oznaczenia wiz wydawanych ww. osobom określa rozporządzenie ministra właściwego do spraw zagranicznych, wydane na podstawie art. 63 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W § 2 projektu rozporządzenia powtórzono dotychczasową konstrukcję oznaczeń celów wydania wizy, w związku z koniecznością zapewnienia stabilności obrotu prawnego. W przepisie tym przyjęto oznaczenia cyfrowe dla poszczególnych celów, w jakich mogą być wydawane wizy Schengen oraz wizy krajowe, zgodnie z dotychczas przewidzianymi oznaczeniami tych celów.

W § 3 projektu rozporządzenia wskazano, jakie wzory są określone w poszczególnych załącznikach do projektu rozporządzenia, tzn. wzór blankietu wizowego (załącznik nr 1), wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej (załącznik nr 2) i wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej (załącznik nr 3), a także nowo dodawany wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (nowy załącznik nr 4).

Wzór blankietu wizowego pozostaje niezmienny w stosunku do przewidzianego w obowiązującym rozporządzeniu.

Wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, został uzupełniony o informacje dotyczące nazwy państwa, które wystawiło dokument podróży cudzoziemca, natomiast zrezygnowano z informacji o nazwie organu wydającego ten dokument (lit. c). Zgodnie zaś z art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. e w odniesieniu do osoby sprawującej władzę rodzicielską nad cudzoziemcem lub opiekuna prawnego cudzoziemca (w przypadku osoby małoletniej), wzór tego formularza został uzupełniony o numer telefonu i adres poczty elektronicznej, co wynika z dostosowania formularza wniosku o wydanie wizy krajowej do zmienionego rozporządzeniem 2019/1155 formularza wniosku o wydanie wizy Schengen. Zgodnie ze zmianą wprowadzoną w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy dotyczącym w poprzednim brzmieniu informacji o nazwie i adresie szkoły lub

uczelni – w przypadku cudzoziemców będących uczniami albo studentami lub doktorantami, w formularzu tego wniosku doprecyzowano, że chodzi o adres siedziby, a odniesienie do uczelni zastąpiono odniesieniem do jednostki prowadzącej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie albo kształcenie w szkole doktorskiej. Ponadto, wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. fa i sa ustawy, został uzupełniony o informację o kierunku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku szkoły doktorskiej – informację o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, oraz informację o semestrze lub roku – w przypadku cudzoziemców będących studentami lub doktorantami, jak również o informacje o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Ponadto, w rubrykach dotyczących podpisów pod wnioskiem wizowym uwzględniono regulację art. 77 ust. 1a pkt 2 i 3 ustawy, zgodnie z którymi w przypadku cudzoziemca będącego osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie – wniosek o wydanie wizy krajowej składa opiekun ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ, a w przypadku cudzoziemca będącego osobą małoletnią bez opieki – wniosek o wydanie wizy krajowej składa kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ. Poprawiono także numerację rubryk w związku z wprowadzeniem dodatkowej rubryki w formularzu dotyczącej ww. informacji o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę.

We wzorze formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej uwzględniono treść art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, w którym określono elementy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej, wydawanej na formularzu. Zrezygnowano z przesłanki odmowy wydania wizy krajowej w sytuacji, gdy dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca. W ustawie o cudzoziemcach zrezygnowano bowiem z podstawy odmowy wydania wizy krajowej przewidzianej dotychczas w art. 65 ust. 1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach. W sytuacji takiej wniosek o wydanie wizy krajowej będzie bowiem uznawany za niedopuszczalny, analogicznie do rozwiązań przewidzianych w odniesieniu do procedury wydawania wiz Schengen. Ponadto, zrezygnowano z rubryki zawierającej informację, iż decyzja wydana przez konsula po ponownym rozpatrzeniu sprawy jest ostateczna i nie przysługuje od niej odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, z uwagi na wprowadzanie niniejszym rozporządzeniem odrębnego wzoru formularza, na którym będzie się wydawać decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W załączniku nr 4 do projektowanego rozporządzenia przewidziano nowy wzór formularza, na którym będzie się wydawać decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zawierający elementy określone w tym przepisie oraz w ust. 5 tego artykułu. Wzór ten przewiduje rubrykę na wpisanie podstaw prawnych decyzji oraz pouczenie dotyczące środków zaskarżenia.

W § 4 projektu rozporządzenia określono liczbę fotografii dołączanych do wniosku o wydanie wizy krajowej i szczegółowe wymogi techniczne dotyczące tej fotografii. Przyjęto, że

do wniosku będzie dołączana jedna fotografia, a szczegółowe wymagania techniczne dotyczące tej fotografii będą odpowiadać wymogom dotyczącym fotografii dołączanej do wniosku o wydanie wizy Schengen, które zgodnie z art. 13 ust. 4 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego odpowiadają międzynarodowym normom określonym w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, wydanie VI. Z uwagi na fakt, że standardy określone w dokumencie 9303 wydanym przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO), część 1, mają zastosowanie do wymogów dotyczących fotografii dołączanych do dokumentów paszportowych wydawanych na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1919), w projekcie rozporządzenia wzorowano się na regulacjach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych (Dz. U. poz. 1026, z późn. zm.), podobnie jak to miało miejsce w dotychczasowym rozporządzeniu w sprawie wiz dla cudzoziemców.

W § 5 projektu rozporządzenia określono sposób odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej w dokumencie podróży, zgodnie z dotychczasową regulacją.

W § 6 projektu rozporządzenia określono sposób przekazywania Szeffowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez konsula danych z wniosku o wydanie wizy w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust. 1, art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oraz sposób przekazywania Szeffowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych informacji o wydaniu wizy Schengen w przypadku, o którym mowa w art. 73 ust. 1–3 ww. ustawy.

W § 7 projektu rozporządzenia określono sposób zamieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym.

W § 8 projektu rozporządzenia określono sposób unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy, tj. w przypadku błędu wykrytego po zamieszczeniu naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na blankiecie wizowym.

Regulacje § 6 – § 8 pozostają niezmienione w stosunku do przewidzianych w obowiązującym rozporządzeniu.

W § 9 projektu rozporządzenia jako termin wejścia w życie został wskazany dzień ..., ponieważ jest to dzień wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, a rozporządzenie uwzględnia zmiany wprowadzane tą ustawą, które powinny wejść w życie razem z ustawą.

Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wiz dla cudzoziemców Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – ministerstwo wiodące Ministerstwo Spraw Zagranicznych – ministerstwo współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Boguszyński – Dyrektor Departamentu Analiz i Polityki Migracyjnej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji tel. +48 22 60 115 20 fax +48 22 60 149 14 sekretariat.daipm@mswia.gov.pl	Data sporządzenia 5 czerwca 2020 r. Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji:
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35, z późn. zm.).

Powyższy przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) oznaczenia celów wydania wiz Schengen lub wiz krajowych, z wyłączeniem tranzytowej wizy lotniskowej, o której mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), wizy Schengen wydawanej w celu tranzytu oraz wiz wydawanych członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych państw obcych lub innym osobom zrównanym z nimi pod względem przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych oraz członkom ich rodzin;
- 2) wzoru blankietu wizowego, o którym mowa w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) wzoru formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, liczby fotografii dołączanych do wniosku i szczegółowych wymogów technicznych dotyczących tych fotografii;
- 4) sposobu odnotowywania przyjęcia wniosku o wydanie wizy krajowej;
- 5) sposobu przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych wymienionych we wniosku o wydanie wizy przez konsula oraz informacji o wydaniu wizy Schengen przez konsula, Komendanta Głównego Straży Granicznej i ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 6) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej;
- 7) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy;
- 8) sposobu umieszczania naklejki wizowej wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 9) sposobu unieważniania naklejki wizowej wizy krajowej w przypadku, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy.

Projekt rozporządzenia ma na celu dostosowanie przepisów rozporządzenia w sprawie wiz dla cudzoziemców dotyczących oznaczeń celów wydawania wiz, wzoru formularza wniosku o wydanie wizy krajowej oraz formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej, do zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), jak również określenie wprowadzonego tą ustawą nowego wzoru formularza, na którym będzie się wydawać decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przedmiotowa nowelizacja ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu m.in. dostosowanie polskiego porządku prawnego do wprowadzonych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1155 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/1155”, zmian do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr

810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W § 2 projektu rozporządzenia, określa się kolejne oznaczenia cyfrowe (od „1” do „23”) dla poszczególnych celów, w jakich mogą być wydawane wizy Schengen oraz wizy krajowe, zgodnie z dotychczas przewidzianymi oznaczeniami tych celów.

W § 3 projektu rozporządzenia wskazano, jakie wzory są określone w poszczególnych załącznikach do projektu rozporządzenia, tzn. wzór blankietu wizowego (załącznik nr 1), wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej (załącznik nr 2) i wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej (załącznik nr 3) a także nowo dodawany wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (nowy załącznik nr 4).

Wzór blankietu wizowego pozostaje niezmienny w stosunku do przewidzianego w obowiązującym rozporządzeniu.

Wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o cudzoziemcach, został uzupełniony o informacje dotyczące nazwy państwa, które wystawiło dokument podróży cudzoziemca, natomiast zrezygnowano z informacji o nazwie organu wydającego ten dokument. Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. e w odniesieniu do osoby sprawującej władzę rodzicielską nad cudzoziemcem lub opiekuna prawnego cudzoziemca (w przypadku osoby małoletniej), wzór tego formularza został uzupełniony o numer telefonu i adres poczty elektronicznej, co wynika z dostosowania formularza wniosku o wydanie wizy krajowej do zmienionego rozporządzeniem 2019/1155 formularza wniosku o wydanie wizy Schengen. Zgodnie ze zmianą wprowadzoną w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy dotyczącym w poprzednim brzmieniu informacji o nazwie i adresie szkoły lub uczelni – w przypadku cudzoziemców będących uczniami albo studentami lub doktorantami, w formularzu tego wniosku doprecyzowano, że chodzi o adres siedziby, a odniesienie do uczelni zastąpiono odniesieniem do jednostki prowadzącej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie albo kształcenie w szkole doktorskiej. Ponadto, wzór formularza wniosku o wydanie wizy krajowej, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. fa i sa ustawy, został uzupełniony o informację o kierunku studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, a w przypadku szkoły doktorskiej – informację o dyscyplinach naukowych albo artystycznych, oraz informację o semestrze lub roku – w przypadku cudzoziemców będących studentami lub doktorantami, jak również o informację o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Ponadto, w rubrykach dotyczących podpisów pod wnioskiem wizowym uwzględniono regulację art. 77 ust. 1a pkt 2 i 3 ustawy, zgodnie z którymi w przypadku cudzoziemca będącego osobą ubezwłasnowolnioną całkowicie – wniosek o wydanie wizy krajowej składa opiekun ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ, a w przypadku cudzoziemca będącego osobą małoletnią bez opieki – wniosek o wydanie wizy krajowej składa kurator lub inny podmiot reprezentujący małoletniego ustanowiony przez sąd lub inny właściwy organ. Poprawiono także numerację rubryk w związku z wprowadzeniem dodatkowej rubryki w formularzu dotyczącej w/w informacji o posiadanym zezwoleniu na pracę, zaświadczeniu o wpisie wniosku do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi lub zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę.

We wzorze formularza, na którym wydaje się decyzję o odmowie wydania wizy krajowej uwzględniono treść art. 75 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, w którym określono elementy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej, wydawanej na formularzu, w tym oznaczenie strony. Zrezygnowano z przesłanki odmowy wydania wizy krajowej w sytuacji, gdy dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca. W ustawie o cudzoziemcach zrezygnowano bowiem z podstawy odmowy wydania wizy krajowej przewidzianej dotychczas w art. 65 ust. 1 pkt 6 ustawy o cudzoziemcach. W sytuacji takiej wniosek o wydanie wizy krajowej będzie bowiem uznawany za niedopuszczalny, analogicznie do rozwiązań przewidzianych w odniesieniu do procedury wydawania wiz Schengen. Ponadto, zrezygnowano z rubryki zawierającej informację, iż decyzja wydana przez konsula po ponownym rozpatrzeniu sprawy jest ostateczna i nie przysługuje od niej odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, z uwagi na wprowadzanie niniejszym rozporządzeniem odrębnego wzoru formularza, na którym będzie się wydawać decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W załączniku nr 4 do projektowanego rozporządzenia przewidziano nowy wzór formularza, na którym będzie się wydawać decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy, tj. decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zawierający elementy określone w tym przepisie oraz w ust. 5 tego artykułu. Wzór ten przewiduje rubrykę na wpisanie podstaw prawnych decyzji oraz pouczenie dotyczące środków zaskarżenia.

W pozostałym zakresie (§ 4 – § 8) projekt rozporządzenia zawiera regulacje odpowiadające obecnie obowiązującym, uregulowanym w zastępowanym rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2019 r. w sprawie wiz dla cudzoziemców (Dz.U. poz. 782).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania dotyczą szczegółowych regulacji proceduralnych wydawania wiz Schengen i wiz krajowych oraz regulacji dotyczących wydawania wiz krajowych regulowanych co do zasady prawem krajowym, należy stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Około 1 600 000	Według raportu Polskiej Służby Konsularnej sporządzonego przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw w 2019 r., w 2018 r. konsulowie wykonali 1 612 026 czynności wizowych.	Ubieganie się o wydanie wizy, wjazd i pobyt na terytorium Polski na podstawie wizy.
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)	Organy I instancji w sprawach zezwoleń pobytowych oceniający legalność pobytu cudzoziemców, organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35, z późn. zm.)	Organ II instancji w sprawach zezwoleń pobytowych oraz zobowiązania cudzoziemców do powrotu oceniający legalność pobytu cudzoziemców, organ kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Straży Granicznej	- 1 Komendant Główny Straży Granicznej - 9 Komendantów oddziałów Straży Granicznej; - 95 Komendantów placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 147)	Organy właściwe w sprawach odmowy wjazdu, Organy I instancji w sprawach zobowiązania cudzoziemców do powrotu oceniający legalność pobytu cudzoziemców, organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Policji	- 1 Komendant Główny Policji, - 16 Komendantów Wojewódzkich Policji, - 217 Komendantów Powiatowych (Miejskich) - 1 Komendant Stołeczny Policji	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 161)	Organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce, udział w konsultacjach wizowych.
organy Krajowej Administracji Skarbowej	16 dyrektorów izb administracji skarbowej 16 naczelników urzędów celno-skarbowych (wraz	Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, z późn. zm.)	Organy kontroli legalności pobytu cudzoziemców w Polsce.

	z delegaturami -45i oddziałami celnymi – 144)		
minister właściwy do spraw zagranicznych	1 Minister	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 762, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.
konsulowie	522 urzędników konsularnych	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2018r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, 21 sierpnia 2019 r.	Procedura wydawania wiz.
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1 Agencja	Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2018 r. poz. 2387, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.
Szef Agencji Wywiadu	1 Agencja	Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2018 r. poz. 2387, z późn. zm.)	Udział w konsultacjach wizowych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825);
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781);
- 6) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- wojewodom;
- Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- Radzie do Spraw Uchodźców;
- Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- Rzecznikowi Praw Dziecka;
- Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- Stowarzyszeniu Amnesty International;
- Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;

- Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- Caritas Polska;
- Fundacji Panoptykon;
- Fundacji Ocalenie;
- Fundacji Multiocalenie;
- Fundacji Republikańskiej;
- Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji;
- Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- Polskiej Organizacji Turystycznej;
- Polskiej Izbie Turystyki.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony Biuletynie Informacji Publicznej na Portalu gov.pl. Dodatkowo projekt zostanie opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania	Nie dotyczy
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiejkolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia z części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających finansowania. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiejkolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia także z części 85 – Budżety wojewodów.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)

W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne	-	-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				nie dotyczy				
Komentarz:								
9. Wpływ na rynek pracy								
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:			☐ demografia ☐ mienie państwowe			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary.						
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Z dniem ..., tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.								
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?								
Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.								

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾
z dnia
w sprawie unieważniania i cofania wiz dla cudzoziemców

Na podstawie art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób odnotowywania przez konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 2) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej;
- 3) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia o cudzoziemcach.

§ 2. Wydanie decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej konsul, minister właściwy do spraw zagranicznych, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej odnotowuje w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez odcisnięcie pieczęci zawierającej rodzaj i numer decyzji, podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz datownika albo przez umieszczenie adnotacji zawierającej rodzaj i numer decyzji, podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz przez odcisnięcie datownika.

§ 3. 1. Wzór formularza, o którym mowa w § 1 pkt 2, jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

2. Wzór formularza, o którym mowa w § 1 pkt 3, jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

W porozumieniu:

**MINISTER
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie unieważniania i cofania wiz dla cudzoziemców (Dz. U. z 2014 r. poz. 560 oraz z 2019 r. poz. 783), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

DECYZJA
O UNIEWAŻNIENIU LUB COFNIĘCIU WIZY KRAJOWEJ

Szanowny Panie/Szanowna Pani!

☐ Konsul

☐ Komendant oddziału Straży Granicznej

☐ Komendant placówki Straży Granicznej

przeanalizował

Pana/Pani wizę krajową o numerze, wydaną
(dzień/miesiąc/rok)

i postanowił:

☐ unieważnić wizę krajową;

☐ cofnąć wizę krajową.

Decyzja została wydana z następującego(-cych) powodu(-dów):

Przesłanki ogólne odnoszące się do unieważnienia lub cofnięcia wizy krajowej:

1. ☐ obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
2. ☐ nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem;

3. ☐ nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094, z późn. zm.), lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
4. ☐ wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;
5. ☐ Pana/Pani dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca;
6. ☐ w postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył(a) Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje;
7. ☐ w postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(a) Pan/Pani prawdę albo podrobił(a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument w celu użycia go jako autentycznego bądź takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(a);
8. ☐ nie uzasadnił(a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu;
9. ☐ zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy;
10. ☐ zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie do celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany;
11. ☐ o cofnięcie wizy krajowej wystąpił jej posiadacz;

Przesłanki dodatkowe odnoszące się do cofnięcia wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” (oprócz przesłanek cofnięcia wizy krajowej wymienionych w pkt 1–8 oraz 10 i 11):

12. ☐ ustał cel pobytu, który był powodem wydania tej wizy;
13. ☐ przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizy ze względu na deklarowany cel pobytu;

14. ☐ okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
15. ☐ wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;
16. ☐ podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2018 r. poz. 151, z późn. zm.), nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie;
17. ☐ jednostka prowadząca studia działa głównie w celu ułatwiania studentom lub doktorantom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

Przesłanki dodatkowe odnoszące się do cofnięcia wizej krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek cofnięcia wizej krajowej wymienionych w pkt 1–8 oraz 10 i 11):

18. ☐ ustął cel pobytu, który był powodem wydania tej wizej;
19. ☐ przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizej ze względu na deklarowany cel pobytu;
20. ☐ okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
21. ☐ wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;
22. ☐ podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie;
23. ☐ jednostka naukowa działa głównie w celu ułatwiania naukowcom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

Przesłanki odnoszące się do cofnięcia wizej krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek cofnięcia wizej krajowej wymienionych w pkt 1–8 oraz 10 i 11):

- 24. ☐ ustalił cel pobytu, który był powodem wydania tej wizej;
- 25. ☐ przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizej ze względu na deklarowany cel pobytu;
- 26. ☐ okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
- 27. ☐ wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;
- 28. ☐ podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie;
- 29. ☐ organizator stażu działa głównie w celu ułatwiania stażystom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 30. ☐ zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 90 ust. 1c pkt 6 lub 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;

Przesłanki odnoszące się do cofnięcia wizej krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz przesłanek cofnięcia wizej krajowej wymienionych w pkt 1–8 oraz 10 i 11):

- 31. ☐ ustalił cel pobytu, który był powodem wydania tej wizej;
- 32. ☐ przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizej ze względu na deklarowany cel pobytu;
- 33. ☐ okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana;
- 34. ☐ wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;

35. ☐ podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie;
36. ☐ jednostka organizacyjna, na rzecz której wykonuje Pan/Pani lub zamierza wykonywać świadczenia jako wolontariusz, działa głównie w celu ułatwiania wolontariuszom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
37. ☐ zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 90 ust. 1d pkt 6 lub 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Podstawy prawne:

.....

Pouczenie:

- ☐ Od decyzji wydanej przez konsula przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ten organ. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy składa się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji o unieważnieniu/cofnięciu wizy krajowej do organu, który wydał decyzję.
- ☐ Niniejsza decyzja została wydana po ponownym rozpatrzeniu sprawy przez konsula i jest ostateczna. Od niniejszej decyzji nie przysługują odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- ☐ Od decyzji wydanej przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem organu, który wydał decyzję, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania decyzja staje się ostateczna i prawomocna. W przypadku zrzeczenia się prawa do odwołania od decyzji nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

.....
(miejsce i data wydania decyzji)

.....
(pieczęć imienna i podpis konsula /
komendanta oddziału Straży
Granicznej / komendanta placówki
Straży Granicznej)

.....
(pieczęć okrągła (metalowa) urzędu)

Załącznik nr 2

**WZÓR FORMULARZA, NA KTÓRYM WYDAJE SIĘ DECYZJĘ O UTRZYMANIU W MOCY
DECYZJI O UNIEWAŻNIENIU LUB COFNIĘCIU WIZY SCHENGEN LUB WIZY KRAJOWEJ
PO ROZPATRZENIU WNIOSKU O PONOWNE ROZPATRZENIE SPRAWY**

**DECYZJA O UTRZYMANIU W MOCY DECYZJI O UNIEWAŻNIENIU/COFNIĘCIU*
WIZY SCHENGEN / WIZY KRAJOWEJ***

I. Szanowny Pan/Szanowna Pani.....
(imię i nazwisko cudzoziemca, któremu wydano decyzję o cofnięciu albo unieważnieniu wizy)

II. Konsul RP w
(oznaczenie konsula)

przeanalizował Pana/Pani wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji o unieważnieniu/cofnięciu* wizy Schengen/ wizy krajowej* o numerze wydanej i na podstawie art. 93 ust. 1 i 3** ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...)***

postanowił utrzymać w mocy decyzję o unieważnieniu/cofnięciu * wizy Schengen / wizy krajowej*
z dnia

III. **Decyzja została wydana z następującego(-cych) powodu(-dów):*******

IV. *****

V. **Pouczenie:*******

.....
(miejsce i data wydania decyzji)

.....
(podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska)

.....
(okrągła pieczęć urzędowa)

* Niepotrzebne skreślić

** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o odmowie wydania wizy krajowej podać dodatkowo, w zależności od okoliczności sprawy: „w związku z art. 90 ust. 1/i 2 / art. 91”

***** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wize Schengen podać dodatkowo: „w związku z art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy).**

****** W przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wize Schengen podać jeden lub więcej z powodów wymienionych w części A.**

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu wize krajowej podać jeden lub więcej powodów wymienionych w części B.

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o cofnięciu wize krajowej podać jeden lub więcej powodów wymienionych w części C.

Część A – określenie powodów utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wize Schengen

1. „Przedstawił(a) Pan/Pani fałszywy/podrobiony/przerobiony dokument podróży.”
2. „Nie uzasadnił(-a) Pan/Pani celu ani warunków planowanego pobytu.”
3. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu na posiadanie wystarczających środków utrzymania odpowiednich do długości planowanego pobytu i środków pozwalających na powrót do państwa pochodzenia lub zamieszkania ani na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że udzieli Panu/Pani pozwolenia na wjazd.”
4. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu na to, że jest Pan/Pani w stanie zgodnie z prawem uzyskać wystarczające środki utrzymania odpowiednie do długości planowanego pobytu i środki pozwalające na powrót do państwa pochodzenia lub zamieszkania lub na tranzyt do państwa trzeciego, co do którego istnieje pewność, że udzieli Panu/Pani pozwolenia na wjazd.”
5. „W bieżącym 180-dniowym okresie przebywał(-a) już Pan/Pani przez 90 dni na terytorium państw członkowskich na podstawie wize jednolitej lub wize o ograniczonej ważności terytorialnej.”
6. „Do Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) został wprowadzony przez(nazwa państwa członkowskiego) wpis dotyczący Pana/Pani osoby do celów odmowy wjazdu.”
7. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego.”
8. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla zdrowia publicznego zgodnie z definicją w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/399 (kodeks graniczny Schengen).”
9. „Co najmniej jedno państwo członkowskie uważa, że stanowi Pan/Pani zagrożenie dla jego stosunków międzynarodowych.”
10. „Informacje przedstawione na potwierdzenie celu i warunków planowanego pobytu nie są wiarygodne.”
11. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności oświadczeń złożonych w odniesieniu do (należy określić).....”
12. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności i autentyczności przedstawionych dokumentów uzupełniających lub co do zgodności ich z prawdą.”
13. „Istnieją uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium państw członkowskich przed upływem terminu ważności wize.”
14. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani wystarczających dowodów na to, że nie mógł Pan / nie mogła Pani wystąpić o wize z wyprzedzeniem i w związku z tym musi Pan / Pani wystąpić o wize na granicy.”
15. „Nie uzasadnił(-a) Pan/Pani celu ani warunków planowanego tranzytu przez port lotniczy.”
16. „Nie dostarczył(-a) Pan/Pani dowodu posiadania odpowiedniego, ważnego podróznego ubezpieczenia medycznego.”

Część B – określenie powodów utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu wize krajowej

1. „Obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.”
2. „Nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem.”
3. „Nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
4. „Wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.”
5. „Pana/Pani dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca.”

6. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył(a) Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje.”
7. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(a) Pan/Pani prawdę albo podrobił(a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument w celu użycia go jako autentycznego bądź takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(a).”
8. „Nie uzasadnił(a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu.”
9. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy.”
10. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie do celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany.”

Część C – określenie powodów utrzymania w mocy decyzji o cofnięciu wizy krajowej

1. „Obowiązuje wpis Pana/Pani danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.”
2. „Nie posiada Pan/Pani wystarczających środków finansowych na czas trwania planowanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na podróż powrotną do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo na tranzyt do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, lub możliwości uzyskania takich środków zgodnie z prawem.”
3. „Nie posiada Pan/Pani ubezpieczenia zdrowotnego lub medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub ubezpieczenia medycznego, o którym mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”
4. „Wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.”
5. „Pana/Pani dokument podróży cudzoziemca nie spełnia kryteriów określonych w art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyłączeniem przypadku, gdy kryterium, o którym mowa w art. 77 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zostało pominięte ze względu na słuszny interes cudzoziemca.”
6. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej złożył(a) Pan/Pani wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył(a) Pan/Pani do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje.”
7. „W postępowaniu o wydanie wizy krajowej zeznał(a) Pan/Pani nieprawdę lub zataił(a) Pan/Pani prawdę albo podrobił(a) Pan/Pani lub przerobił(a) Pan/Pani dokument w celu użycia go jako autentycznego bądź takiego dokumentu jako autentycznego Pan/Pani używał(a).”
8. „Nie uzasadnił(a) Pan/Pani celu lub warunków planowanego pobytu.”
9. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do Pana/Pani zamiaru opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy.”
10. „Zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez Pana/Panią oświadczeń odnośnie do celu Pana/Pani pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na dostępne organowi dowody lub obiektywne okoliczności wskazujące na to, że cel pobytu mógłby być inny niż deklarowany.”
11. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż ustał cel pobytu, który był powodem wydania tej wizy.”
13. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizy ze względu na deklarowany cel pobytu.”
14. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”
15. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.”
16. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2018 r. poz. 151, z późn. zm.), nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie.”
17. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z adnotacją „student” nastąpiło, gdyż jednostka prowadząca studia działa głównie w

celu ułatwiania studentom lub doktorantom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

18. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż ustał cel pobytu, który był powodem wydania tej wizy.”

19. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizy ze względu na deklarowany cel pobytu.”

20. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”

21. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.”

22. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie.”

23. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż jednostka naukowa działa głównie w celu ułatwiania naukowcom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

24. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż ustał cel pobytu, który był powodem wydania tej wizy.”

25. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizy ze względu na deklarowany cel pobytu.”

26. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”

27. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.”

28. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie.”

29. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż organizator stażu działa głównie w celu ułatwiania stażystom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

30. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 90 ust. 1c pkt 6 lub 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”

31. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż ustał cel pobytu, który był powodem wydania tej wizy.”

32. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż przestał(a) Pan/Pani spełniać wymogi wydania wizy ze względu na deklarowany cel pobytu.”

33. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż okoliczności sprawy wskazują, że wiza krajowa była wykorzystana w innym celu niż cel, w jakim została wydana.”

34. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.”

35. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż podlegając obowiązkowi leczenia na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, nie wyraził(a) Pan/Pani zgody na to leczenie.”

36. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż jednostka organizacyjna, na rzecz której wykonuje Pan/Pani lub zamierza wykonywać świadczenia jako wolontariusz, działa głównie w celu ułatwiania wolontariuszom niezgodnego z prawem wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

37. „Cofnięcie wizy krajowej wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nastąpiło, gdyż zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 90 ust. 1d pkt 6 lub 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”

Uzasadnienie: Uzasadnienie obejmujące wskazanie faktów odnoszących się do powodów unieważnienia lub cofnięcia wizy, istotnych dla wydania rozstrzygnięcia, należy podać w przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen.

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen podać pouczenie o treści oznaczonej literą A.

W przypadku utrzymania w mocy decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej podać pouczenie o treści oznaczonej literą B.

A: „Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego, zgodnie z art. 50 w zw. z art. 5 pkt. 4 lit a oraz art. 13 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325).

Skargę wnosi się w terminie 30 do dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem konsula, który wydał decyzję. Wysokość wpisu od skargi do sądu administracyjnego wynosi 300 PLN, skarżący może ubiegać się o zwolnienie od kosztów bezpośrednio w sądzie, do którego kierowana jest skarga.”

B: „Zgodnie z art. 94 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2020 r. poz. 195) niniejsza decyzja jest ostateczna i nie przysługuje od niej środek odwoławczy.”

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 97 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i ...). Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposobu odnotowywania przez konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 2) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej;
- 3) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4.

Problematyka ta aktualnie jest uregulowana w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie unieważniania i cofania wiz dla cudzoziemców (Dz. U. z 2014 r. poz. 560 oraz z 2019 r. poz. 783).

Ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) dokonano modyfikacji w obrębie przepisu stanowiącego delegację do wydania niniejszego rozporządzenia, która stanowi bezpośrednią konsekwencję zmiany wprowadzonej w art. 93 ust. 4 ww. ustawy. Wskutek powyższego art. 97 ust. 1 został uzupełniony o dodatkowy pkt 3, w którym określa się nowy wzór formularza, na którym będzie wydawana decyzja, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, czyli decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, czyli wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula.

Wprowadzenie nowego wzoru formularza spowoduje wyeliminowanie wątpliwości, co do formy wydawania przez konsula decyzji utrzymującej w mocy decyzję konsula po ponownym rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wizy Schengen lub wizy krajowej.

Elementy składowe decyzji, o której mowa wyżej, zostały określone w nowoprojektowanym art. 93 ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którym każda decyzja tego rodzaju wydana na formularzu zawiera:

- 1) oznaczenie konsula;
- 2) oznaczenie strony;
- 3) rozstrzygnięcie;
- 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
- 5) numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
- 6) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 7) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 8) miejsce i datę wydania decyzji;
- 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
- 10) okrągłą pieczęć urzędową.

W przypadku zaś decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen, powinna ona zawierać dodatkowo:

- 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen, które konsul uznał za udowodnione;
- 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Z uwagi na to, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 97 ust. 1 zostały zachowane czasowo w mocy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia.... o zmianie ustawy o cudzoziemcach, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, projektodawca został zobligowany do wydania nowego zarządzenia i opracowania nowego załącznika określającego wzór formularza decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wizy Schengen lub wizy krajowej.

W § 2 projektu rozporządzenia określono sposób odnotowywania przez konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym. Wydanie ww. decyzji odnotowuje się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez odcisnięcie pieczęci zawierającej rodzaj i numer decyzji, podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz datownika albo przez umieszczenie adnotacji zawierającej rodzaj i numer decyzji,

podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz przez odcisnięcie datownika.

Natomiast odnośnie technicznego sposobu unieważniania wiz w przypadku wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej, stosuje się zasadę posilkowego stosowania przepisów Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, ustanowioną w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W omawianym wyżej przypadku będzie to art. 34 ust. 5 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, zgodnie z którym w przypadku unieważnienia lub cofnięcia wizy opatruje się ją stemplem „UNIEWAŻNIONO” lub „COFNIĘTO”, a optycznie zmienny element naklejki wizowej, element zabezpieczający, zwany „efektem obrazu ukrytego”, oraz napis „wiza” unieważnia się przekreśleniem.

W § 3 pkt 1 projektu rozporządzenia wskazano, iż wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej, stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia. Wzór ww. formularza pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów.

W § 3 w dodawanym pkt 2 zaś wskazano, że wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, został określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

W § 4 projektu rozporządzenia wskazano termin wejścia w życie przedmiotowego projektu. Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zaprojektowano z 14-dniowym okresem vacatio legis.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie unieważniania i cofania wiz dla cudzoziemców	Data sporządzenia 10 lutego 2020 r.
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	Źródło: Delegacja zawarta w art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) w związku ze zmianą w art. 93 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu nadanym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...)
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji	Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji: UC7
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Boguszyński – Dyrektor Departamentu Analiz i Polityki Migracyjnej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji tel. +48 22 60 115 20 fax +48 22 60 149 14 sekretariat.daipm@mswia.gov.pl	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 97 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35 i). Przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposobu odnotowywania przez konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym;
- 2) wzoru formularza, na którym wydaje się decyzję o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej;
- 3) wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4.

Ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) dokonano modyfikacji w obrębie przepisu stanowiącego delegację do wydania niniejszego rozporządzenia, która stanowi bezpośrednią konsekwencję zmiany wprowadzonej w art. 93 ust. 4 ww. ustawy. Wskutek powyższego art. 97 ust. 1 został uzupełniony o dodatkowy pkt 3, w którym określa się nowy wzór formularza, na którym będzie wydawana decyzja, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, czyli decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, czyli wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez konsula.

Wprowadzenie nowego wzoru formularza spowoduje wyeliminowanie wątpliwości, co do formy wydawania przez konsula decyzji utrzymującej w mocy decyzję konsula po ponownym rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wizy Schengen lub wizy krajowej.

Elementy składowe decyzji, o której mowa wyżej, zostały określone w nowoprojektowanym art. 93 ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którym każda decyzja tego rodzaju wydana na formularzu zawiera:

- 1) oznaczenie konsula;
- 2) oznaczenie strony;
- 3) rozstrzygnięcie;
- 4) datę decyzji, która jest utrzymywana w mocy;
- 5) numer i datę wydania wizy, która podlega cofnięciu lub unieważnieniu;
- 6) podstawę prawną cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 7) określenie powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy;
- 8) miejsce i datę wydania decyzji;
- 9) podpis urzędnika konsularnego z podaniem imienia i nazwiska oraz zajmowanego stanowiska;
- 10) okrągłą pieczęć urzędową.

W przypadku zaś decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen, powinna ona zawierać dodatkowo:

- 1) uzasadnienie obejmujące wskazanie faktów odnoszących się do powodów cofnięcia lub unieważnienia wizy Schengen, które konsul uznał za udowodnione;
- 2) pouczenie o dopuszczalności wniesienia skargi do sądu administracyjnego, wysokości wpisu od skargi, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Z uwagi na to, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 97 ust. 1 zostały zachowane czasowo w mocy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o cudzoziemcach, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, projektodawca został zobligowany do wydania nowego zarządzenia i opracowania nowego załącznika określającego wzór formularza decyzji o utrzymaniu w mocy decyzji o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o cofnięcie lub unieważnienie wizy Schengen lub wizy krajowej.

W § 2 projektu rozporządzenia określono sposób odnotowywania przez konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych, komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym. Wydanie ww. decyzji odnotowuje się w dokumencie podróży lub na osobnym blankiecie wizowym przez odcisnięcie pieczęci zawierającej rodzaj i numer decyzji, podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz datownika albo przez umieszczenie adnotacji zawierającej rodzaj i numer decyzji, podstawę prawną jej wydania i podpis upoważnionej osoby oraz przez odcisnięcie datownika.

Natomiast odnośnie technicznego sposobu unieważniania wiz w przypadku wydania decyzji o unieważnieniu lub cofnięciu wizy Schengen lub wizy krajowej, stosuje się zasadę posiłkowego stosowania przepisów Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, ustanowioną w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W omawianym wyżej przypadku będzie to art. 34 ust. 5 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, zgodnie z którym w przypadku unieważnienia lub cofnięcia wizy opatruje się ją stemplem „UNIEWAŻNIONO” lub „COFNIĘTO”, a optycznie zmienny element naklejki wizowej, element zabezpieczający, zwany „efektem obrazu ukrytego”, oraz napis „wiza” unieważnia się przekreśleniem.

W § 3 pkt 1 projektu rozporządzenia wskazano, iż wzór formularza, na którym wydaje się decyzję o unieważnieniu lub cofnięciu wizy krajowej, stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia. Wzór ww. formularza pozostaje bez zmian w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów.

W § 3 w dodawanym pkt 2 zaś wskazano, że wzór formularza, na którym wydaje się decyzję, o której mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, został określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

W § 4 projektu rozporządzenia wskazano termin wejścia w życie przedmiotowego projektu. Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zaprojektowano z 14-dniowym okresem vacatio legis.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz z uwagi na typowo techniczny charakter rozwiązań, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Zaproponowane w projekcie rozwiązania mogą dotyczyć około 2000 cudzoziemców. Bardzo trudno jednak oszacować precyzyjną liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań.	Bardzo trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań. Według danych statystycznych zamieszczonych na stronie internetowej Komisji Europejskiej w 2016 r. w polskich konsulatach wydano 1 096 465 wiz Schengen, w 2017 r. – 823 101 wiz Schengen, a w 2018 r. – 526 715 ww. wiz. Według raportów Polskiej Służby Konsularnej sporządzonych przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw w 2018 r. i 2019 r. w 2017 r. konsulowie wykonali 1 947 055 czynności wizowe, a w 2018 r. wykonali 1 612 026 czynności wizowe. Według danych statystycznych zamieszczonych na stronie internetowej Komisji Europejskiej w 2016 r. wydano 2316 wiz Schengen na granicy, w 2017 r. – 1908 tego typu wiz, a w 2018 r. – 1907 wiz Schengen na granicy.	Zmiana przepisów dotyczących cofania lub unieważniania wiz

		Natomiast z danych będących w posiadaniu Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w 2016 r. wydano 1069 decyzji o cofnięciu wizy Schengen, w 2017 r. – 988 tego typu decyzji, w 2018 r. – 903 decyzji i w 2019 r. – 446 decyzji. Odnosnie do decyzji o cofnięciu wizy krajowej dane statystyczne kształtowały się następująco: 2016 r. – 1058 decyzji, 2017 r. – 1613 decyzje, 2018 r. – 1186 decyzji i rok 2019 r. – 807 decyzji. Dane statystyczne dotyczące decyzji o unieważnieniu wizy Schengen kształtują się następująco: 2016 r. – 829 decyzji, 2017 r. – 574 decyzje, 2018 r. – 208 decyzji i w 2019 r. – 63 decyzje. Odnosnie decyzji o unieważnieniu wizy krajowej dane statystyczne kształtowały się następująco: 2016 r. – 1479 decyzji, 2017 r. – 1518 decyzji, 2018 r. – 947 decyzji i w roku 2019 – 730 decyzji.	
organy Granicznej Straży	- 1 Komendant Główny Straży Granicznej - 9 Komendantów oddziałów Straży Granicznej; - 95 Komendantów placówek Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 147, z późn. zm.)	Zmiana przepisów dotyczących cofania lub unieważniania wiz.
konsulowie	Według stanu na koniec 2018 r. zadania konsularne były realizowane przez 522 urzędników konsularnych, wykonujących pracę w 36 konsulatach generalnych, 2 agencjach konsularnych, 91 wydziałach konsularnych, referatach do spraw konsularnych oraz samodzielnych stanowiskach do spraw konsularnych w ambasadach.	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2018r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, 21 sierpnia 2019 r.	Zmiana przepisów dotyczących cofania lub unieważniania wiz.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z

- 2018 r. poz. 2115, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2019 r. poz. 825);
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781);
- 6) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Ponadto projekt został przekazany do konsultacji:

- wojewodom;
- Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- Radzie do Spraw Uchodźców;
- Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- Rzecznikowi Praw Dziecka;
- Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- Stowarzyszeniu Amnesty International;
- Fundacji Refugee.pl;
- Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- Caritas Polska;
- Fundacji Panoptykon;
- Fundacji Ocalenie;
- Fundacji Multiocalenie;
- Fundacji Republikańskiej;
- Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji;
- Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- Polskiej Organizacji Turystycznej;
- Polskiej Izbie Turystyki.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

[illegible]

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	<i>Łącznie (0-10)</i>
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne	-	-						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	nie dotyczy

Komentarz: Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: brak	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zaprojektowano z 14-dniowym okresem vacatio legis.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak załączników.	

Warszawa, 23 czerwca 2020 r.

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. KPDPUE.920.49.2020.AR(15)(ebk)
dot.: RM-10-54-20 z 19.06.2020 r.

Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Mariusz Kamiński
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji